

Виктор Пелевин



Върколашки метаморфози

КАЛЦОПА
И МАТЕАСКА КЪЩА

ВИКТОР ПЕЛЕВИН ВЪРКОЛАШКИ МЕТАМОРФОЗИ

Превод: Иван Тотоманов

chitanka.info

ЕКСПЕРТНО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Настоящият текст, известен и под названието „Ай Хуй“, е неумела литературна фалшификация, направена от неизвестен автор през първата четвърт на ХХІ век. Повечето експерти са съгласни, че е интересен не самият ръкопис, а методът, по който започва разпространяването му. Текстовият файл, озаглавен „Ай Хуй“, уж бил открит в хард диска на портативен компютър, намерен при „драматични обстоятелства“ в един московски парк. За режисировката на тази акция свидетелства милиционерският протокол, в който се описва находката. Същият, според нас, дава добра представа за виртуозните технологии на съвременния пиар.

Протоколът е истински, има всички печати и подписи, но не се знае точното време на съставянето му — горната част на първия лист с датата е отрязана при подшиването на протокола в папката, преди същият да бъде даден за съхранение в края на календарната година, както изискват служебните инструкции. От протокола се вижда, че интересът на сътрудниците на милицията е бил предизвикан от странни природни явления в Битцевския парк в Южния административен район на град Москва. Гражданите наблюдавали над дърветата синкаво зарево, кълбовидни мълнии и множество петоцветни дъги. Някои от дъгите приличали на балони (според показанията на свидетелите на произшествието цветовете им сякаш преливали един през друг).

Епицентър на аномалията е широко празно място в края на парка, където е разположен трамплинът за скокове с велосипед. До трамплина е открита полустопена рама от велосипед „Canondale JeKill 1000“ и остатъци от колелета. Тревата в радиус десет метра около трамплина е изгоряла,

като изгорялото петно има формата на правилна петолъчка, тревата извън очертаванията не е пострадала. До велосипедната рама са намерени женски дрехи: джинси, маратонки, бикини тип „седмичен“ с надпис „Неделя“ и тениска с избродиран отпред надпис „скиф“.

Доколкото може да се съди по снимките в протокола, третата буква на въпросната дума прилича повече на кирилско „и“, отколкото на латинско „U“, а и к-то също е изписано като на кирилица, с къса предна чертичка. Може да се предположи, че не става въпрос за анаграма на „fuck“, както твърди в монографията си М. Лейбман, а за руската дума „скиф“^[1]. Това се потвърждава от „да, азиатци сме“ на гърба на тениската — несъмнена алюзия към стихотворението на А. Блок „Скити“, което М. Лейбман очевидно не е чел.

До дрехите е намерена раница с портативния компютър, описан, както вече споменахме, в протокола. Никоя от споменатите вещи не е повредена и по тях няма следи от огън, което свидетелства, че са били подхвърлени на местопроизшествието вече след като в тревата е било прогорено звездообразното петно. По въпросното събитие не е възбудено наказателно дело.

Съдбата на (уж) открития на хард диска текст е добре известна — отначало той се разпространява в кръговете на окултните маргинали, след това е издаден като книга. Оригиналното название на текста дразни с непристойността си дори днешните книгоиздатели търгаши, така че той е преименуван на „Свещена книга на плътника“.

Текстът, разбира се, не заслужава никакъв сериозен литературоведчески или критически анализ. Въпреки това ще отбележим, че в него виждаме толкова гъста мрежа заимствания, подражания, отгласи и алюзии (да не говорим за просташкия език и за изключителния инфантилизъм на автора), че въпросът за автентичността или достоверността му изобщо не може да представлява интерес за един истински специалист по литература, текстът е интересен

изключително като симптом на дълбокия духовен упадък, който изживява нашето общество. Псевдоизточната поп метафизика пък, с която авторът толкова държи да се изфука пред също такива унили неудачници като себе си, които не са я и помирисвали, може да предизвика у сериозните, успели в живота хора единствено състрадателна усмивка. Държим да уверим московчани и гостите на столицата, че чистотата и редът в Битцевския парк са както винаги на висота и че московската милиция денонощно охранява спокойствието и сигурността на разхождащите се. И най-важното, другари — нека в живота ви винаги има място за радостна песен!

ТЕНГИЗ КОКОЕВ, майор,
началник на РМУ „Битца-център“
МАЙЯ МАРАЧАРСКАЯ, ИГОР
КОШКОДАВЛЕНКО,
кандидат на филологическите науки
ПЕЛДИСШАРМ,
водещ на телевизионното предаване „Караоке за
Главното“

[1] Скит (рус.) — Б.пр. ↑

*В тихите звездни бездъннебеса
Господ е сложил безброй чудеса
Неизвест
ен източник*

*Кой е твоят герой, Долорес
Хейз?
Суперменът, развял пелерина?
О, чуден мираж, о, бисерен
плаж!
О, Кармен лети с лимузина!
Хумберт
Хумберт^[1]*

[1] Превод — П. Кънева. — Б.пр. ↑

* * *

Клиентът, на когото ме пускаше барманът Серж, чакаше в Александровския бар на „Национал“ в седем и трийсет. Вече беше осем без двайсет, а таксито едва се влачеше от едно задръстване към друго. Бях готова даже да повярвам, че имам душа — толкова ми беше гадно на душата.

— I want to be forever young^[1] — за не знам кой си път повтаряше Alfaville.

Да ви имам проблемите, помислих си. И веднага си спомних за моите.

По принцип рядко мисля за тях. Знам само, че ги има някъде там, в черната пустота, и че във всеки момент може да се върна при тях. Да се убедя за пореден път, че нямат решение. Като се позамислиш за това, стигаш до доста интересни изводи.

Да допуснем, че ги реша. Какво тогава? Те просто ще изчезнат — тоест ще отплуват завинаги в същото небитие, в което бездруго си кротуват повечето време. Ще има само едно практическо последствие — умът ми ще престане да ги измъква от тази черна пустота. Така че не се ли състоят неразрешимите ми проблеми единствено в това, че мисля за тях, и не ги ли създавам наново в момента, в който си ги припомня?

Най-смешният от моите проблемите е името ми. Той май възниква единствено в Русия. Но понеже живея тук, се налага да призная, че си е много реален проблем.

Казвам се Ай Хуй.

Навремето, при стария правопис, имаше възможност поне в писмен вид да се отърва от мръсния подтекст. Пиших си името Ай Хуй. На печата, който ми подари през тринайсета година един петербургски меценат, той знаеше тайната ми, името ми е слято в два знака:



Историята е интересна. На първия пръстен, който ми подари, печатът беше изрязан в рубин и петте букви бяха събрани в един символ:



Подари ми го, докато се возехме на яхта във Финския залив, и щом го видях, го хвърлих във водата. Той пребледня и ме попита защо го мразя. Не защото наистина мислеше, че го мразя, разбира се. Просто през онази епоха на мода бяха театралните изпълнения, поради което, впрочем, избухна Първата световна война и стана руската революция.

Обясних, че всички букви може да се сложат една върху друга и да се съберат и на малък камък, и че ще е евтино, но няма да е ясно коя буква е първа. След ден беше готов вторият вариант, на продълговат опал — „с тайнствено побъркващото AX“, както изящно отбелязваше меценатът в приложеното към подаръка стихотворение.

Да, такива хора имаше навремето в Русия. Подозирам, че той не беше написал сам това стихотворение, а го поръчал на поета Кузмин, понеже след революцията при мен на няколко пъти идваха разни насмъркани с кокаин чекисти и търсеха някакви брилянти. После ми уплътниха жилището на Италианска улица с цял куп шлосери и перачки и ми отнеха и последната опора на самоуважението — буквата „i“. Затова не обичам комунистите още от самото начало, още от дните, когато им вярвах много светли умове.

Името ми всъщност е наистина много красиво и няма никакво отношение към руския си смисъл. На китайски „Ай Хуй“ означава „лисицата Ай“. По аналогия с руските имена може да се каже, че „Ай“

е малкото ми име, а „Хуй“ — фамилното. И няма нужда от никакви оправдания. Това си ми е името още от времената, когато нито „ай“, нито „хуй“ изобщо не ги е имало в руския език, пък и самия руски също не го е имало.

Кой да си помисли тогава, че благородното ми фамилно име един ден ще стане мръсна дума? Името ми впрочем също страда: вървиш си по улиците и току го видиш изписано по стени, мръсни прозорци и така нататък. От друга страна, Лудвиг Витгенщайн казва, че на света има само имена. Няма на кого и на какво да се сърдя.

Ние, лисиците, сме щастливи същества, понеже паметта ни е къса. Помним ясно само последните десетина-двайсет години, а всичко, което е било по-рано, спи в черната празнота, за която вече споменах. Но не изчезва съвсем. За нас миналото е като тъмен килер, от който при желание можем да измъкнем всеки спомен. Това се постига със специфично усилие на волята, доста трудно. Прави ни обаче интересни събеседнички. Можем да кажем много неща по почти всеки повод; освен това знаем всичките главни световни езици — имали сме време да ги научим. Но не отчопляме коричката на паметта без нужда и всекидневният ни мисловен поток е на практика като при хората. Същото се отнася и до работната ни личност — тя ни прави неразличими от безопашатите маймуни.

Мнозина не разбират как е възможно това. Ще се опитам да обясня. Във всяка култура е прието особеностите на външността да се свързват с определени черти на характера. Прекрасната принцеса е добра и състрадателна; зловнатата вещица е грозница и има огромна брадавица на носа. Има и по-фини връзки, които не може да се формулират толкова просто — именно около тях се гради изкуството на живописния портрет. С времето тези връзки се променят и затова красавиците от една епоха в друга често предизвикват недоумение. Та значи, за по-простичко, личността на лисицата е онзи човешки тип, с който асоциира външността ѝ средният представител на дадена епоха.

Приблизително на всеки петдесет години напасваме към неизменните си черти нов симулакрум на душата, който показваме на хората. Затова от човешка гледна точка вътрешното ни във всеки момент е тъждествено на външното сто процента. Друг въпрос е, че не е тъждествено на истинското, но на кого му пука? Повечето хора изобщо нямат истинско, а само външно и вътрешно, двете страни на

една монета, която, както искрено вярват хората, някой им е внесъл някъде.

Знам, че изглежда странно, но всичко е точно така: за да угодим на съвременниците, си нахлузваме ново „аз“, съвсем като ушита по новата мода рокля. Старите се прибират в килера и дори ни е трудно да си спомним какви сме били малко след това. Освен това живеем вятърничаво, в игри и забави. Според мен това е един вид еволюционен механизъм, чиято задача е да ни облекчи мимикрията и маскировката. Защото най-добрата мимикрия е когато почваш да приличаш на другите не само по физиономия, но и по начина на мислене. Това, впрочем, е мимикрия само за лисиците. За хората е съдба.

Наглед съм някъде от около четиринайсет до седемнайсет — по-близо до четиринайсет. Физическият ми облик поражда у хората, особено у мъжете, силни и противоречиви чувства. Наистина са скучни за описание, пък и не е нужно — днес даже лолитките четат „Лолита“. Та точно тези чувства ме изхранват. Вероятно би могло да се каже, че се прехранвам с измама: защото изобщо не съм малолетна. За удобство определям възрастта си на две хиляди години — поне тях мога да си ги припомня повече или по-малко свързано. Всъщност това си е чисто кокетство — в действителност съм много по-стара. Началото на живота ми е много, много по-отдавна и да си го припомня е толкова трудно, колкото да осветиш с фенерче звездното небе. Ние, лисиците; не сме раждани като хората, рожби сме на небесния камък и сме далечни роднини със самия Сун-у-Кун, героя от „Пътешествие на Запад“ (няма да твърдя, че е точно така, нямам никакви лични спомени от тези прадревни времена). Та през онези дни сме били различни. Имам предвид вътрешно, не външно. Външно ние не се променяме с времето — ако не се брои, че на всеки сто и осем години в опашката ни се появява още едно сребърно косъмче.

Лично аз не съм оставила в историята важна следа като някои други представители на моя род. И все пак ме споменават в един от паметниците на световната литература и за мен може да прочетете дори на руски. За тази цел трябва да отидете в „Академкнига“, да купите книгата на Гън Бао „Записки за търсене на духовете“ и да намерите в нея историята как по времето на късната династия Хан наместникът на Сихай търсел един избягал началник на охраната.

Казали му, че го е отвлякла нечиста сила, и той пратил военен отряд да го намери. По-нататък (този лист си го нося като талисман) наистина не мога да чета, без сърцето ми да се разтупка:

„... наместникът с няколко десетки пеши и конни воини, и с кучета също, излезе из градските стени, за да търси беглеца. И наистина намериха Сяо в една празна гробница. Плътеникът пък, като чу човешки гласове и кучешки лай, се спотаи. И пратените от Сян хора доведоха Сяо. В лице съвсем беше заприличал на лисица, почти нищо човешко не беше останало у него. И само повтаряше: «А Цзъ!» (А Цзъ ще рече лисица, името на лисицата.) След десет дни лека-полека почна да се освестява и тогава вече разказа:

— Първия път като дойде лисицата, в ъгъла при пречките за кокошките се появи жена, хубавица. Рече, че се казвала А Цзъ, и ме помами. И така много пъти, докато аз, без вече да съзнавам нищо, не я последвах. И тя ми стана жена и същата вечер бяхме в дома й... Как дойдоха кучетата не помня, но много се зарадвах.

— Това е планинска твар — рече даоският гадател.

В «Записки за чудните планини» се казва: «Много, много отдавна лисицата е била развратница и се е казвала А Цзъ. Един ден се превърнала в лисица».

Затова повечето плътеници от този вид се наричат А Цзъ“.

Помня го този човек. Главата му приличаше на жълто яйце, а очите — на две лепнати на яйцето хартийки. Не предава съвсем точно историята на връзката ни, пък и се заблуждава, като твърди, че съм се била казвала А Цзъ (в някои преписи Ай). Началникът на охраната ме наричаше А, а Цзъ дойде от звука, който издаваше, когато жизнеността му почна да се изчерпва: докато говореше, всмукваше силно въздух, сякаш се стараеше да намести увисналото си долно чене. Освен това не е вярно, че съм била развратница, а после съм се превърнала в лисица — доколкото знам, така изобщо не става. Но както и да е,

когато чета този откъс от древнокитайската проза, се вълнувам като одъртяла актриса, която гледа моминските си снимки.

Защо се казвам А ли? Един начетен конфуцианец със склонност към момченца, който знаеше коя съм, но все пак прибягваше до услугите ми чак до смъртта си, измисли интересно обяснение. Това било, разбирате ли, най-краткият звук, който можел да издаде човек, когато мускулите на гърлото му престанели да му се подчиняват. И наистина някои хора, които магьосвам, успяват да изхъркат нещо като „Ааа...“. Този конфуцианец дори ми подари калиграфия — започваше с думите: „Ай Хуй и върба над нощна река...“

Може да ви се стори, че да живееш в Русия и да се казваш Ай Хуй е ужасно. Все едно да живееш в Щатите и да се казваш Whatze Phuck. Да, името ми хвърля върху живота ми тежък печат и винаги някой от вътрешните ми гласове все е готов да ме попита: „Бе чий хуй го крепиш в тоя живот, Ай Хуй?“ Но това, както вече казах, е най-малката ми грижа, дори не ми е грижа, понеже работя под псевдоним, а нещо като шегичка — вярно, от сферата на черния хумор.

Да съм проститутка също не ми тежи. Смяната ми в „Балчуг“ Дуня (там я знаят като Врътката) веднъж определи разликата между проститутката и съпругата така: „Проститутката взема от мъжа сто долара за това, че му прави кефа, а съпругата му взема и последната пара и го изцежда до кръв“. Не съм съвсем съгласна с това радикално мнение, но в него все пак има зрънце истина: нравите в днешна Москва са такива, че ако преведем израза „по любов“ от миг потрепкащо-натопорчен на юридически, ще се получи „за сто хиляди в зелено плюс маясъл“. Какво да ни интересува при това положение мнението на обществото, в което господства такъв морал?

Аз си имам по-важни проблеми. Съвестта например. За нея обаче ще мисля в някое друга задръстване, вече стигаме.

[1] Искам да съм вечно млад (англ.) — Б.р.ред. ↑

* * *

Цилиндърът е кастов знак, намекващ за принадлежност към елита, както и да се отнасяме към същия. И ако на входа на хотела те посреща човек с цилиндър, кланя ти се доземи и ти отваря вратата, значи те качва на такива социални висини, че това налага сериозни финансови задължения върху хората, на които не им е провървяло толкова в тоя живот.

Кое то тутакси се отразява в менюто. Сядам на бара и се задълбочавам в дринк-листа, опитвам се да намеря нишата си между четирийсетдоларовите уискита и шейсетдоларовите коняци (за четирийсет грама, моля ви се!). Имената на лонгдринковете се групират в остросюжетна повест: Tekila Sunrise, Blue Lagoon, Sex on the Beach, Screwdriver, Bloody Mary, Malibu Sunset, Zombie^[1]. Направо филмов сценарий.

Но аз си поръчах коктейл със заглавие Rusty Nail^[2] — не в чест на приближаващата среща, както би си помислил някой с психоанализна нагласа на ума, а заради непонятното Drambuie, което влизаше в него заедно със скоча. В тоя живот всеки ден трябва да научаваме по нещо ново. Освен това менюто беше на два езика и на руски този коктейл се казваше „Расти Найл“. Милият Найл, живурка си някъде в предградията, планира си плановете и изобщо не подозира, че след емиграцията го чака един голям ръждив пирон... Още една заявка: историята на руско-американец, потеглил към светлините на голямата мечта и се паHANDril. Ох, защо не съм в кинобизнеса!

В бара седяха две мои съратници — Карина от бившите моделки и транссексуалката Нели. Тя дойде тук от хотел „Москва“, след като го закриха. Нели наскоро я чукна петдесетакът, обаче се оправя идеално. В момента омайваше някакъв галантен скандинавец, а пък Карина самсаменичка се тровеше и аз не знам с коя цигара, което си личеше по наплесканите с червило фасове в пепелника. И до днес не знам точно защо става така, но става, и то редовно — Нели, грозницата с

комсомолската биография, бичи повече от малките с вид на моделки. Причините може да са различни:

1) западнякът, откърмен с идеите за женското равноправие, просто не може да отхвърли една жена поради възрастта ѝ или външните ѝ несъвършенства, понеже на първо място вижда в нея човека;

2) за мислещия западняк да удовлетвори половите си потребности с фотомодел означава да се поддаде на идеолозите на консумативното общество, а това е пошло;

3) западнякът поставя социалния инстинкт толкова по-високо от биологичния, че дори в такова интимно нещо като секса се грижи на първо място за най-неконкурентоспособните участнички в пазарните отношения;

4) западнякът е убеден, че грозницата ще му излезе по евтинко и че след един час падение ще му останат повечко пари за вноските по „Ягуар“-а.

Точно както ми беше наредил барманът Серж, изобщо не гледах към него. В „Национал“ всички снасят за всички, така че трябва да се внимава. Освен това в момента Серж ми беше безинтересен, повече ме интересуваше клиентът.

За въпросната длъжност в бара имаше двамина кандидати: един сикх с тъмносин тюрбан, приличаше на шоколадов заек, и мъж на средна възраст с костюм с жилетка и с очила със златни рамки. И двамата седяха сами — очилаткото пиеше кафе и се вираше в квадрата на остъкления двор, а сикхът четеше „Financial Times“ и полюшваше лакирания си чепик в такт с пианиста, който майсторски реанимираше културното наследство на деветнайсети век в съвременни звуци. Свиреше прелюдията на Шопен „Капки дъжд“, същото, което изпълнява злодеят във филма „Moonraker“, когато се появява Бонд. Обожавам Шопен. О, не току-така София Андреевна Толстая, докато през последните години на живота си работи върху опровержението на „Кройцеровата соната“, възнамерява да нарече труда си „Прелюдиите на Шопен“...

По-добре ще е да е тоя с очилата, помислих си. Ясно беше, че не пести за „Ягуар“, вече си имаше. За такива цялата тръпка е да си

похарчат парите. Тази трансакция ги възбужда повече от всичко, което може и изобщо да не стане, ако ги напиеш, както трябва. Виж, сикхът — сикхът е друга работа.

Усмигнах се на очилаткото и той също ми се усмигна. Чудничко, помислих си, и в същия момент сикхът сгъна финансовия си вестник, стана и дойде при мен. И каза:

— Lisa?

Това беше днешният ми псевдоним.

— That's right — отговорих радостно.

Какво друго да направя.

Той седна срещу мен и веднага почна да ругае тукашната кухня. Английският му беше много добър, както впрочем на повечето индоангличани — истинско оксфордско произношение, малко сухо, с което леко напомня руски акцент. Вместо „fucking“ като някое бойскаутче казваше „freaking“, което беше наистина смешно, понеже я натикваше тая думичка във всяко второ изречение. Може би пък религията му забраняваше да ругае — има го в сикхизма този момент. Оказа се портфейлен инвеститор и едва се сдържах да не го попитам къде му е портфейлът. Портфейлните инвеститори не обичат тая шегичка. Знам го, понеже всеки трети мой клиент в „Национал“ е портфейлен инвеститор. Не че в „Национал“ отсядат чак толкова портфейлни инвеститори, просто аз изглеждам съвсем млада, почти дете, а всеки трети портфейлен инвеститор е педофил. Честно, не ги обичам. То си ми е професионално.

Той почна с изключително старомодни комплименти — в смисъл, направо не можел да повярва, приличала съм на девойката от мечтите му в невинните му мокри детски сънища, точно така го каза. И тъпотии от тоя род. После поиска да ми види паспорта — да се убеди, че съм пълнолетна. Свикнала съм с такива молби. Дадох му го — задграничен и естествено фалшив, в него се водех Алиса Ли.

Сама съм си го измислила това — от една страна, разпространено корейско фамилно име, подхожда на азиатското ми лице. От друга — нещо като намек: „Алиса ли?“ Сикхът му огледа всичките страници — очевидно се боеше за доброто си име. По паспорт бях на деветнайсет.

— Да ви почерпя нещо? — попита ме.

— Вече поръчах — отвърнах. — Ей сега ще го донесат. А вие на всички момичета ли казвате същото — за невинните си детски сънища?

— Не, само на вас. На никое друго момиче не съм го казвал.

— Ясно. Тогава и аз да ви кажа нещо, което не съм казвала на никой мъж. Приличате на капитан Немо.

— Капитан Немо от „Капитан Немо“?

Охо, помислих си, що за начетен портфейлен инвеститор.

— Не, от американския филм за изисканите джентълмени. Там имаше един изискан джентълмен, също като вас. Брадат подводничар каратист със син тюрбан.

— Ама филмът по Жул Верн ли е?

Донесоха ми коктейла. Мъничък — само шейсет грама.

— Не точно. Там събират всичките супермени от деветнайсети век — капитан Немо, Невидимия, Дориан Грей и така нататък.

— О? Оригинално.

— Нищо оригинално няма. Основаната на посредничеството икономика поражда култура, която предпочита да препродава създадените от други образи, вместо да създава нови.

Тази фраза я бях чула от един ляв френски кинокритик, който ме прекара с триста и петдесет евро. Не че бях съгласна с всичко в нея, но просто всеки път, когато я повтарях при разговор с клиент, ми се струваше, че кинокритикът си отработва няколко условни единици. На сикха обаче това му дойде нанасяно.

— Моля? — И се намръщи.

— С две думи, този персонаж, Немо, страшно приличаше на вас. Брада, мустаци... И освен това се молеше на богинята Кали в подводницата си.

— Е, значи нямаме много общо — усмихна се той. — Аз не се прекланям пред богинята Кали. Аз съм сикх.

— Много уважавам сикхизма — казах. — Според мен това е една от най-съвършените религии на света.

— Познавате я?

— Да, разбира се.

— Сигурно просто сте чули, че сикхите носят тюрбани и бради — засмя се той.

— В сикхизма не ме привличат външните му атрибути. Възхищава ме духовната му страна, особено храбростта на прехода от упованието в живите учители към упованието в книгата.

— Но така е и в много други религии — каза той. — Просто вместо Корана или Библията ние имаме Гуру Грант Сахиб.

— Но никой друг не гледа на книгата като на жив наставник. Освен това никъде другаде няма такава революционна концепция за Бога. Най-впечатлена съм от двете основни черти, които радикално отличават сикхизма от всички други религии.

— И кои са те според вас?

— Първо, признаването на факта, че Бог е създал света не с някаква възвишена цел, а най-вече за собствено удоволствие. Никой преди сикхите не се е осмелявал да го твърди. И второ — богонамирането. За разлика от другите системи, в които имаме само боготърсачество.

— Какво имате предвид с „боготърсачество“ и „богонамиране“?

— Спомнете си апорията с екзекуцията на площада, нали? Тя често се привежда в коментарите към свещените сикхски текстове. Мисля, че води началото си от гуру Нанак, но не съм съвсем сигурна.

Сикхът така опули кафявите си очи, че заприлича на рак.

— Представете си пазарския площад — продължих. — В центъра имаме заобиколен от тълпа ешафод, на който отсичат главата на осъден престъпник. Обичайна за средновековна Индия картина. За Русия също. Та значи боготърсачеството е, когато най-добрите членове на нацията се ужасяват от кръвта по брадвата, започват да търсят Бога и в резултат след сто години и шейсет милиона трупа постигат леко повишаване на кредитния рейтинг.

— О, да — каза сикхът. — Това е огромно постижение на страната ви. Имам предвид повишаването на кредитния рейтинг. А какво е богонамирането?

— Когато намират Бог направо на пазарския площад, както са направили учителите на сикхите.

— И къде е той?

— Бог в тази апория е и екзекуторът, и екзекутираният. Но той е и тълпата около ешафода, самият ешафод, брадвата, капките кръв по брадвата, пазарският площад, небето над пазарския площад и прахта

под краката. И, разбира се, и тази апория, и — най-главното — онзи, който я слуша сега...

Не съм сигурна, че такъв пример може да се нарече апория, понеже в него няма неразрешимо противоречие въпреки че може би то е тъкмо в това, че Бог се открива сред кръвта и ужаса. Както и да е, сикхът нямаше възражения срещу този термин. Само се опули още повече и заприлича не само на рак, а на рак, който най-после е загорял защо около него са наредени пълни догоре халби. Докато той размишляваше над думите ми, аз спокойно си допих коктейла — така и не ми стана ясно какво е това Drambuie. Сикхът, трябва да призная, изглеждаше живописно — все едно балансираше на ръба на озарението и само лекичък външен тласък можеше да измести центъра на неустойчивото му равновесие.

Всъщност точно така стана. Щом чашата ми докосна масата, той дойде на себе си. Извади от портфейла си карта „Diners Club Platinum“ с холографски Че Гевара и потропа с нея по масата да привлече сервитьора. После сложи ръка на китката ми и прошепна:

— Не е ли време да се качваме?

[1] Текила изгрев, Синя лагуна, Секс на плажа, Отвертка, Кървавата Мери, Залез в Малибу, Зомби — Б.р.ред. ↑

[2] Ръждясал пирон — Б.р.ред. ↑



Името „Национал“ предполага репрезентация на националния вкус. В Русия той е еkleктичен, което се отразява от обстановката: килимът по стълбите е с класически кралски лилии, витражите по прозорците са модерн, а в подбора на картините по стените наистина е трудно да се открие какъвто и да било принцип. Черкви, букети, дъбрави, селски бабки, сцени от версайския бит, в които току се мярка Наполеон, като син папагал със златна опашка...

Впрочем между картините няма нищо общо само на пръв поглед. На практика ги обединява една главна художествена особеност — те се продават. Щом си помислиш за това, веднага разбираш колко невероятно единен стилистично е интериорът. Нещо повече, разбираш, че не съществува никаква абстрактна живопис, а само конкретна. Дълбока мисъл, дори щях да си я запиша, но пред клиента ми беше неудобно.

Спряхме пред стъклената врата на апартамент триста и деветнайсет и сикхът се усмихна прелъстително и отвори с картата-ключ. Апартаментът беше VIP — в този хотел вървят по шестстотин долара на ден. Зад двойната врата имаше малка бизнес дневна: диван на райе с висока облегалка, два фотьойла, факс и принтер, палма в каче и шкафче с антикварни съдини. От прозореца се откриваше панорама към улицата, от която се вижда Кремъл. Това е категория „Б“. Тук има и категория „С“ — когато през прозореца се вижда улица, от която се вижда улицата, от която се вижда Кремъл.

— Къде е банята? — попитах.

Сикхът почна да си развързва вратовръзката и попита палаво:

— Защо, бързате ли? Ето там.

Отворих вратата, която ми посочи. Зад нея беше спалнята. Почти цялата заета от огромно двойно легло, а в ъгъла имаше малка врата към банята, отначало дори не я видях. Съвсем правилно, размерите на нещата трябва да са пропорционални на мястото, които те заемат в живота. Апартаментът се приближаваше към идеала, доколкото беше

структуриран точно като VIP живота. На работата отговаря бизнес дневната — получиш факс, пратиш факс, поседиш на раирания диван, погледаш палмата в качето, ако палмата ти омръзне, извърщаш глава и гледаш съдините в шкафчето. На личния живот съответства спалнята с креват почти колкото цялата стая: гълташ си хапчетата и заспиваш. Или като сега...

Влязох в банята, пуснах душа и почнах да се подготвям за работа. Не е трудно — просто мъничко си смъкнах бикините и си настърчах опашката. Душа го пуснах за маскировка.

Тук явно стигам до момента, в който са необходими известни пояснения, иначе разказът ми ще изглежда безсмислен. Затова трябва да направя пауза и да кажа няколко думи за себе си.

Ние, лисиците, нямаме пол в същинския смисъл на думата и ако за нас казват „тя“, това е поради външната ни прилика с жените. Всъщност ние сме като ангелите, тоест нямаме репродуктивна система. Не се размножаваме, понеже не стареем и можем да живеем дотогава, докато нещо не ни убие.

Ако ще описваме външността ни, тялото ни е слабо и стройно, без капчица тлъстина, с великолепа релефна мускулатура — като на някои деца спортисти. Косата ни е огненочервена, копринена и лъскава. Високи сме на ръст и в древните времена това често ни издаваше, но сега човеците станаха по-високи и изобщо не изпъкваме сред тях по този признак.

Въпреки че нямаме пол в смисъл способност за възпроизводство, всичките му външни признаци ги има — лисицата никога не можеш я взе за мъж. Нормалните жени обикновено ни мислят за лесбийки. Какво мислят за нас лесбийките също е ясно: „побърквам се, побърквам се...“ И не е чудно. Дори най-красивите жени в сравнение с нас изглеждат като груби заготовки — като тежки тромави камъни, изправени до завършена скулптура.

Гърдите ни са малки, със съвършена форма и щръкнали тъмнокафяви зърна. Там, където при жените е разположена главната фабрика за блянове, ние имаме нещо външно подобно — орган симулакрум, за чието предназначение ще разкажа по-късно. Той не е предназначен за раждане. А отзад имаме опашка, пухкава гъвкава огненочервена антена. Опашката може да става по-голяма или по-малка: в спящо състояние прилича на опашка на малко момиченце и е

дълга десетина-петнайсет сантиметра, в работно положение може да стигне почти до метър.

Когато опашката се увеличава, червените косми по нея също стават по-гъсти и по-дълги. Представете си фонтан, на който са му увеличили налягането няколко пъти (не бих правила паралели с мъжката ерекция). Опашката има особена роля в живота ни и то не само заради поразителната си красота. Не току-така я нарекох антена. Опашката е органът, с който създаваме илюзиите.

Как го правим ли?

Ами с опашката. Няма какво повече да се каже. Не че искам да скрия нещо, просто наистина е трудно да се обясни. Нима човек, ако не е учен, може да обясни как вижда? Или как чува? Или мисли? Вижда с очите, чува с ушите, мисли с главата, това е. И ние така — правим магиите с опашката. Усещането е също толкова просто и ясно, както и в приведените примери. Да обясня механиката на случващото се с научни термини — това не го мога.

Колкото до илюзиите или химерите, те могат да са с различна природа. Тук всичко зависи от личните качества на лисицата, от въображението ѝ, от духовната ѝ сила и особеностите на характера. Голяма роля играе и това колко хора трябва да видят илюзията едновременно.

Едно време можехме. Можехме да правим илюзорни вълшебни острови, да показваме на многохилядните тълпи летящи в небето дракони. Можехме да създадем образ на огромна войска, която се приближава към градските стени, и всички жители на града виждаха тази армия еднакво, до последната подробност на екипировката и гербовете на знамената. Но това го можеха великите, недостижими лисици от древността, които платиха за това си чудотворство с живота си. Като цяло оттогава сме много деградирали — вероятно поради постоянната си близост до хората.

Моите сили, разбира се, изобщо не могат да се сравняват със силата на великите лисици. Ще дам пример: един човек мога да го накарам да види каквото си поискам. Двама? Почти винаги. Трима? Това вече зависи от обстоятелствата. В това отношение няма твърдо определени правила и всичко зависи от усещанията: аз усещам възможностите си, да го кажем така, като алпинист, застанал на ръба на скален перваз. Той ясно усеща дали може да прескочи до другия

ръб, или не. Ако не прескочиш, падаш в пропастта — аналогията с нашите магии е съвсем точна.

Така че е по-добре да не пробваш да надскачаш възможностите си, понеже илюзията, чиято сила не е достатъчна, за да подчини чуждото съзнание изцяло, те издава моментално. Механизмът на случващото се е сложен, но външният резултат е винаги един и същ — когато внезапно излезе от хипнотичния контрол (пуска опашката, както казваме ние), човекът обикновено получава припадък с непредсказуеми последици. И най-често се опитва да убие лисицата, която пък в този момент е съвсем беззащитна.

Въпросът е там, че в нашата работа има една доста пикантна особеност. В неработно състояние опашчицата ни е съвсем мъничка и си я подвиваме между краката. За да заработи с пълна мощност, антената трябва да се разгъне. За целта трябва да си смъкнеш гащите (или да си вдигнеш полите) и да размахаш опашката като огненочервен шлейф. Така силата на внушението нараства десетки пъти и всички сериозни въпроси се решават именно по този начин.

Необходимостта да се заголваш по принцип води до неловки и двусмислени ситуации, но за късмет на лисиците при нея се наблюдава едно наистина удобно обстоятелство. Ако успееш да се заголиш достатъчно бързо, реципиентът забравя всичко, което е видял. Наблюдава се нещо като зона на здрача, десетина-петнайсет изпадащи от паметта секунди, през които ние трябва да си свършим работата. Нещо подобно става при припадъците — като се свести, човек не помни какво е станало непосредствено преди пристъпа.

Остава да кажа само още едно. Ние се храним като всички (почти по диетата на Аткинс). Освен това обаче можем да усвояваме пряко човешката сексуална енергия, която се отделя по време на любовния акт — бил той реален или въображаем. И докато обикновената храна просто поддържа химичното равновесие на телата ни, сексуалната е нещо като основен витамин, който ни прави омайващи и вечно млади. Вампиризъм? Не съм сигурна. Все пак ние просто вземаме онова, което неразумните човеци пилеят където им дойде. И ако с разточителността си те се докарват до смърт, ние ли сме виновни?

В някои книги за лисиците пише, че не се къпели — и по това ги познавали. Но не е така, ние сме си чисти. Просто обилната сексуална енергия ни изпълва с безсмъртната изначална първооснова и тялото ни

се изчиства самичко чрез вдъхваната утринна свежест. Леката му миризма пък е изключително приятна и напомня на парфюма „Essenza di Zegna“, само че е по-фина, по-въздушна и без пламенния чувствен мистрал далече на заден план.

Надявам се, че действията ми вече ще са ви по-ясни. И така, пуснах душа, та клиентът да чува щуртенето му, понадупих се и си освободих опашката. После, без да бързам, преброих до триста (пет условни минути) и отворих вратата.

* * *

В популярните изложения на теорията на относителността често се предлага да си представим, че снимат две камери — едната в независима координатна система, а другата на главата на астронавт. В нашия случай би било по-правилно да кажем „в главата“. Какво би показала камерата в главата на сикха? Вратата на банята се отваря и в спалнята влиза девойката на мечтите му от мокрите му детски сънища. Увила се е в снежнобяла хавлиена кърпа.

Девойката излиза от банята, отива до леглото и се мушва под одеялото, като лекичко се изчервява: по всичко личи, че е отскоро в бизнеса и че още не е усвоила професионалното безсрамие. Това вижда сикхът.

Не знам дали в стаите на „Национал“ има камери в независима координатна система. Персоналът твърди, че нямало. Но ако имаше, щяха да покажат следното:

1) момичето не се е увило в никаква хавлия. И изобщо не се е съблякло, просто си е смъкнало гащите и над дупето му стърчи дълга рошава опашка.

2) момичето не влиза в стаята, а се вмъква в нея на четири крака, почти пълзи, опашката му се люшва във въздуха и застива над гърба му като червена въпросителна.

3) момичето не прилича на девица, а на готов за скок звяр — зелените му очи гледат злобно, цялото е нащрек, на лицето му няма и намек за усмивка.

4) доколкото думата „девица“ в днешния руски език означава нещо съвсем близко до израза „готов за скок звяр“, противопоставянето в случая е неуместно.

Щом ме видя, сикхът вдигна вежди и се олюля. Когато някой получава хипноудар, по лицето му сякаш преминава сянка на мимолетно отвращение, както когато куршум ти пробива черепа: ако

сте гледали документални филми за разстрелите във Виетнам, ще разберете какво имам предвид. След моя куршум обаче клиентите не падат.

Сикхът се ухили и тръгна към празното легло, като по пътя си смъкваше сакото. Изчаках го да се излегне удобно, седнах на столчето до леглото и си отворих чантичката.

Посветила съм се на нравственото самоусъвършенстване, така че избягвам да гледам клиентите, след като почне да тече платеното време. Срамно е дори да се разказва за това какво става с човека при срещата му с лисица. Срамно е най-вече за човека, понеже изглежда ужасно. И на мен ми е малко неудобно, разбира се, понеже човекът не го прави съвсем току-така.

Не съм жълтата преса, за да задълбавам в пикантните подробности, така че ще кажа само, че човек се държи особено вулгарно тогава, когато почне да осъществява сексуалните си фантазии на живо. Самотата му на ринга пък вдига въпросната вулгарност на квадрат. Ако ли пък въпросният човек на всичко отгоре е със син тюрбан и е толкова космат, все едно е брадат по цялото тяло, смело можем да говорим не за на квадрат, а за на куб.

Да се поддържа илюзията е много по-лесно, отколкото да я създадеш, като нахлуеш в чуждия ум. Всичко се решава в първата секунда, по-нататък си е чиста рутина. Въпреки това, докато клиентът е в света на илюзиите, трябва да го наблюдаваш, да поемеш функциите на болногледачка. Както вече казах, това изобщо не е приятно. Затова обикновено си нося книга. Така беше и този път — докато седях до леглото, отворих „Кратка история на времето“ на Стивън Хокинг. В нея пише доста интересни неща за различните координатни системи. Няколко пъти съм я чела от кора до кора, но и до днес не ми е омръзнала и всеки път се смее така, все едно я чета за пръв път. Подозирам дори, че това е постмодернистка шега, просто майтап. Даже самото име, Stephen Hawking, подозрително напомня за един друг автор на ужаси, който се казва Stephen King. Просто ужасите са различни.

Сикхът се оказа относително кротък — пышкаше нещо на родния си език и се дръгнеше на средата на леглото. Нямах какво да се притеснявам, че може да падне на пода. Но все пак, както трябва да прави всяка болногледачка, хвърлях по някой поглед от време на време

на болния. Когато му писна да прегръща празното пространство отгоре, започна да се притиска към него отстрани. После пак му се качи отгоре.

Доста трудно се свиква с това зрелище. При хората се получават мускулни спазми и в тези минути клиентът често изглежда така, все едно наистина е яхнал невидимо тяло. Цялата му тежест пада върху неудобно извърнатите длани, а понякога и само върху пръстите. Обикновено човек не може да се задържи дори само секунди в такава поза, но в транс може да я поддържа с часове. Подобни феномени обаче са описани многократно в посветената на хипнозата литература и никой няма да ми даде Нобелова награда за това откритие. Пък и не ми трябва хорска слава. От хората всъщност не ми трябва нищо освен любов и пари.

Начинът за поддържане на вечна младост, който ми открива Всеобщият път на нещата, винаги ми се е струвал малко срамен, макар и да отхвърлям обвиненията във вампиризъм. Не получавам и никога не съм получавала никакво удоволствие от кражбите на чужда жизнена сила. Имам предвид морално удоволствие. Физиологичният аспект е друг въпрос и не подлежи на нравствена оценка: и най-състрадателният към животните човек може да сумти от удоволствие, като си нагъва пържолата, и в това няма никакво противоречие. Освен това, за разлика от хората, които убиват животните, аз вече от няколко века не съм отнела ничий живот. Поне съзнателно. Има нещастни случаи, но прекарваните с мен ноци са по-безопасни, отколкото да летиш с руски вертолет при намалена видимост. Понеже хората летят при намалена видимост, нали? Е, и аз съм такъв вертолет.

Освен това не смятам, че изсмуквам енергия от когото и да било лично. Когато ядете ябълка например, не влизате в лични отношения с нея, нали? Просто следвате установения ред на нещата. За мен ролята ми в хранителната верига е аналогична. Енергията, която се освобождава при зараждането на живота, не е на хората. В любовния акт човекът просто става неин проводник, канал, превръща се от затворен съд в тръба, която за няколко секунди се съединява с бездънния източник на жизнената сила. На мен просто ми трябва достъп до този източник — това е.

— Обърни се сега по коремче, миличко — каза сикхът. — Дай да го направим както трябва.

Аналният секс е любимото занимание на портфейлните инвеститори. Това си има елементарно психоаналитично обяснение — достатъчно е да сравните грубото „да те еба в гъза“ с израза „парични вложения“ и всичко ще ви се изясни. Лично аз се отнасям положително към аналния секс. При него от мъжкия организъм се отделя особено много жизнена сила и тогава е най-добрият момент за събиране на енергия.

Оставих книгата, затворих очи и направих обикновената визуализация ин-ян, заобиколени от осем пламтящи триграми. После си се представих като черната половинка на този знак, а сикха — като бялата. В центъра на черната половинка пламна бяла точка, а в центъра на бялата се появи същата, но черна. Бялата половина започна да потъмнява, а черната да изсветлява, докато не си смениха местата, така да се каже. Цялата енергия вече беше у мен. Според дилетантите това е най-подходящият момент за разкачване. Аз обаче работя само по метода „невестата връща обещата“, както го наричаха поетично в Средното царство преди шестстотин години.

Ако ще крадеш чужда жизнена сила, е много важно да не разгневиш небето и духовете с алчността си. Затова позволих на ситуацията да навлезе във фаза на преразвитие. Потокът енергия спря, после се обърна обратно. Визуализацията ми бързо започна да се променя: в центъра на светлата половинка на ин-яна се появи черно петънце, а в тъмната — също такава, но бяло. И чак когато вече се виждаха ясно, прекъснах енергетичната връзка и разпръснах визуализацията в пустотата.

Когато спечелиш много в казиното, не бива да си тръгваш веднага — по-добре е да поизгубиш малко, за да не предизвикваш хорската злоба. Същото е и в нашата работа. В древни времена много лисици са били убити именно поради алчността си. Тогава разбрахме, че трябва да сме съпричастни. Небесата не се чумерят чак толкова, когато проявяваме състрадание и връщаме част от жизнената сила. Може да ви се стори дреболия, но разликата е като между кражбата и заложната къща. Формално духовете няма в какво да те обвинят. Съвестта си пък така или иначе не можеш я излъга, така че просто не мислиш за нея.

Сикхът стана от леглото и се залюшка към банята. Като се върна, легна по гръб, запали цигара и отмаляло започна да разказва някаква

скъпа на сърцето му история на съседната възглавница. След коитуса мъжете стават словоохотливи и добри за около половин час. Това е свързано с допамина в мозъка, той ги хвали за изпълнения им дълг. Не го слушах внимателно. Искях да си дочета как се държи черната дупка, когато поради гравитационния колапс диаметърът ѝ става по-малък от събитийния хоризонт.

Във въпросните астрофизически модели виждах еротичен подтекст и бях почти убедена, че Стивън Хокинг пише не за физиката, а за секса — но не за жалките човешки сношавалия, а за грандиозния космически коитус, от който се е родила материята. Не току-така все пак от английски Big Bang може да се преведе не само като Големия взрив, но и като Голямото чукане. Всичко най-съкровено във вселената е скрито в мрака на черните дупки, обаче не можеш да надзърнеш в сингулярността, понеже оттам, като от спалня със загасена нощна лампа, не идва никаква светлина... Всъщност, мислех си, астрофизиците са си чисти воайори. Воайорите обаче все пак успяват понякога да видят чужд любовен акт през някоя пролука между пердетата, а физиците са толкова оцетени от съдбата, че им се налага да си въобразяват абсолютно всичко, докато се взират в абсолютния мрак...

Като се напуши и се наприказва, сикхът пак се отдаде на работа — обърна се на една страна и се забрави за дълго. Равномерното поскръцване на матрака беше наистина приспивно. И направих най-голямата грешка, която може да направи една лисица по време на работа. Заспах.

Всъщност просто се унесох за миг и главата ми клюмна — и веднага се събудих. Но и това беше достатъчно. Усетих, че вече нямам контакт със сикха.

Вдигнах глава и видях облещените му очи. Той ме виждаше, виждаше ме, каквато съм, седнала на стола със смъкнати гащи и щръкнала над гърба опашка. А така не бива да ме вижда никой освен огледалата и духовете.

* * *

В първия момент си помислих, че е даос заклинател. Мисълта ми обаче беше крайно нелепа, защото:

- 1) Последният даос, който знаеше как се ловуват лисици, живееше през осемнайсети век.
- 2) Дори някой да беше доживял до наши дни, едва ли щеше да успее да се дегизира като брадат сикх с оксфордско произношение — too freaking much.
- 3) При положение, че работя по методиката „булката връща обицата“, даосите нямат формалното право да ме ловуват.
- 4) Даосите никога не се празнят по три пъти на едно шибане.

Но нашият генетичен страх пред заклинателите, воюващи с нечистите сили, е много голям и в момент на опасност винаги се сещаме първо за тях. Някой път ще разкажа две-три истории за тези типове и чувствата ми ще ви станат по-ясни.

След секунда разбрах, че изобщо не е даос — просто клиентът ми се беше откачил от опашката ми. Гадна гледка. Сикхът отваряше и затваряше уста като риба на сухо. После, в опит да подчини непослушното си тяло на волята си, вдигна ръце и почна да свива и да изправя пръсти. След което изхърка, изпъшка — и скочи.

Вцепенението ми мина мигом и се хвърлих към банята. Сикхът скочи след мен, обаче успях да затръшна вратата под носа му. В опасни моменти умът ми щрака бързо и веднага разбрах какво трябва да направя.

Във всяка баня на „Национал“ има червено-бяло шнурче, подава се от една дупчица в стената. Не знам какво задейства, но ако го дръпнеш, след десет секунди телефонът в стаята започва да звъни, а след минута на вратата почва да се тропа. Дръпнах го и запънах вратата с гръб.

Следващите две-три минути бяха наистина притеснителни. Подскачах от блъскането по вратата и чаках охраната, броях наум и гледах да не бързам. Сикхът блъскаше с все сила, но не беше кой знае колко трудно да го удържа, все пак не беше едър.

Телефонът звънна на двайсетата секунда. Сикхът естествено не вдигна. След още минута и половина блъскането спря и разбрах, че охраната е дошла. Тъкмо навреме — пантите вече се държаха на магия. Чух трополене на преобръщащи се столове, дрънчене на пръснат прозорец и някакъв неясен вик, приличаше на „кали ма!“. Викаше сикхът. После настана тишина, нарушавана единствено от далечни автомобилни клаксони.

— Еба си мамата — чух мъжки глас. — Тоя що се прееба така бе?

— Нас прееба — каза друг глас.

— Верно — каза първият. — И сега к'во?

По-добре беше да действам първа, вместо да ги оставя да ме намерят. Така че изхленчих нещастно:

— Помощ!

Вратата на банята се отвори.

На вратата стояха два гардероба — тъмни очила, костюми, жички в телесен цвят от ушите до под яките... Олицетворения на култа към агент Смит, помислих си. Идеална религия за службите за сигурност, впрочем — нали римските легионери се покланяха на Митра.

Единият бодигард замърмори нещо под носа си, чух само „триста и деветнайсети“ и „повикване“. Не говореше на мен.

Доколкото ми е известно, микрофончетата са им под реверите, затова често изглежда, че си говорят сами. Понякога е наистина смешно. Един път видях как една такава мутра оглеждаше женската тоалетна — отваряше вратичките поред и боботеше напевно: „Тук никой... Никой тук... И тука няма никой...“ Ако не знаех какво прави, можеше да реша, че излива мъката си от несъстоялата се среща в ямб.

— Ти ли дръпна шнурчето? — попита другият охранител.

— Аз — казах. — Къде е...

Той кимна към пръснатия прозорец.

— Долу.

— Той... — Направих се на ужасена. — Той...

— Да — каза охранителят. — Щом ни видя, се метна направо през джама. Наркотици ли вземахте?

— Какви наркотици! Цяла година вече работя тук, всички ме познават. Никога не е имало никакви проблеми.

— Е, вече има. Какво искаше тоя тип?

— Изобщо не разбрах — отвърнах. — Искаше да съм му направела фистинг. Казах му, че не знам какво е и той... И значи аз избягах в банята и дръпнах алармата. Другото сте го видели вие.

— Да бе — изсумтя той. — Дай си паспорта.

— Не го нося. — Дадеш ли си паспорта, изобщо няма да го видиш вече. — Може ли да си вървя? Докато не е дошла милицията?

— Къде ще вървиш ма? Да не си се побъркала? Ти си главната свидетелка — каза той. — Ще дадеш показания какво сте правили тука.

Това изобщо не ми влизаше в плановете. Прецених ситуацията. Докато си имах работа само с тези двамата, имах и шанс да покрия нещата. Но с всяка секунда шансът намаляваше — скоро щяха да дотърчат още хора.

— Може ли да отида до клозета?

Единият кимна и влязох в банята. Трябваше да действам бързо, така че не се колебах нито секунда. Смъкнах си гащите и си настърчах опашката, приклеках и отворих вратата. Направих го рязко и двамата веднага се извърнаха към мен.

Според мен за човек се разбира най-много в момента, когато вече е забелязал лисичата опашка, но още не е попаднал под властта на внушението. Клиентът обикновено има достатъчно време да покаже отношението си към видяното — и това е достатъчно и да разбереш с какъв човек си имаш работа.

Ограничените перверзни неудачници се мръщят недоверчиво. За сметка на това пък на лицата на хората, които имат потенциал за вътрешно развитие, се изписва нещо като радост.

Единият охранител се намръщи. Вторият се ококори (видя се още по-добре зад очилата) и зяпна като дете, което е видяло обещаното му от фотографа птиченце. Настина беше много мило.

Не можех да излича отпечатъка си от паметта им съвсем, разбира се — за тази цел трябва да пръскаш мозъците с куршуми. Можех само да сменя контекста на спомена — внуших им, че са ме срещнали в

коридора, докато са тичали към апартамента. После ги накарах да влязат в банята.

И щом затвориха вратата отвътре, взех от пода книгата на Стивън Хокинг, пъхнах си я в чантата, вдигнах си гащите и изскочих в коридора.

На стълбите имаше още един охранител. Щом ме видя, ми махна да ида при него. И щом отидох, ми обара задника, така че трябваше да си прибера опашчицата възможно по-плътно между бузите. В друг случай щях да го ощипя до синьо за такова нахалство, но сега не беше ясно какво ще стане, така че само го плеснах през ръцете. Той ми се закани с пръст, след което въпросният жест плавно премина в друг: потъркване на палеца и показалеца.

От ясно по-ясно. Обикновено колгърлите като мен оставят стотачката на рецепцията, обаче при тези форсминорни обстоятелства ми се предлагаше да го направя на място. Измъкнах от портмонето си една бенджаминка и той я хвана с пръстите, които допреди миг беше потривал многозначително. В пестеливостта на това движение имаше своеобразна красота — заканваш се, напомняш, вземаш. Без никакви излишни мускулни движения. Както казва японският фехтовач Минамото Мусаши, майсторът си личи по стойката.

Слязох по украсеното с лилии стълбище и без проблеми излязох на улицата. Вдясно от вратата вече се събираше тълпа, в която имаше и няколко милиционери — явно там беше паднал бедният сикх. Тръгнах в другата посока и след четири крачки вече бях зад ъгъла. Сега оставаше да хвана такси. Стана почти веднага.

— Битца — казах. — Конният комплекс.

— Триста и петдесет — отвърна шофьорът.

Днеска вадеше късмет. Вмъкнах се отзад, затръшнах вратата и таксито ме понесе надалеч от бедата, която допреди минути ми се струваше неотвратима.

Не че имаше за какво да се упреквам, но настроението ми се беше скапало. Не стига че беше загинал абсолютно невинен човек, но и бях изгубила работата си в „Национал“ — не биваше да се вясвам там в обозримото бъдеще. Което означаваше, че ще трябва да си търся друга прехрана. При това още от утре — авоарите ми се бяха стопили и дадената на охранителя стотачка буквално ме натикваше в бюджетен дефицит.

Един мой познат казваше, че единствено парите можели да победят злото в този живот. Интересно наблюдение, макар да не е безупречно от метафизична гледна точка: следва да се говори не за победа над злото, а за възможността временно да го подкупиш. Без пари все пак злото те побеждава в рамките на два-три дни, това си е установен факт.

Мога да забогатяя, ако почна да се занимавам с мошеничество. Но всяка добродетелна лисица трябва да се прехранва единствено с проституция и в никакъв случай да не използва хипнотичната си дарба за други цели — това е небесен закон, който не бива да се престъпва. Понякога се налага, разбира се. Нали току-що бях омаяла двамата охранители. Но това се прави единствено когато животът и свободата ти са в опасност. Никоя лисица изобщо не бива и да си помисля за доверчиви инкасатори или за дружества с ограничена отговорност. Ако ли пък изкушението стане прекалено силно, трябва да черпим примери от историята. Жан-Жак Русо би могъл да е страшно богат, а с какво се изхранва цял живот? Преписва ноти.

Да се уредя в друг хотел не беше лесно и в близко бъдеще имах само два варианта: тротоарка или в интернет. Интернет изглеждаше по-привлекателен, все пак това е главната насока на прогреса и да се продаваш интернетно е по-футуристично и стилно, отколкото тротоарно. Интересно, помислих си, всички вечно приказват за прогреса. А в какво се състои той? В това, че по най-древните професии полепва електронен интерфейс, нищо повече. Прогресът не променя природата на нещата.

Шофьорът видя, че не съм на кеф, и каза:

— Нещо си сърдита, а? Обиди ли те някой?

— М-хм — отвърнах.

Последния път ме беше обидил той, като ми поиска триста и петдесет рубли за курса.

— Заеби го — каза шофьорът. — Мене на ден знаеш ли колко пъти ме обиждат? Ако си турям всичко на сърцето, да се е пръснало досега. Заеби го, сериозно ти казвам. До утре ще го забравиш. Понеже животът знаеш ли колко е дълъг?

— Знам — казах. — Обаче как така да го заеба?

— Просто го заебаваш — и точка. Мисли си за нещо хубаво.

— И откъде да го взема?

Той ме погледна в огледалото.

— Ама ти сериозно ли нямаш нищо хубаво в тоя живот?

— Нямам — казах.

— Как така бе?

— Ей така на.

— Само мъка, така ли?

— Да. Също като вас.

— Е — засмя се той, — тука вече много се изхвърли. Няма как да го знаеш.

— Има — казах. — Иначе нямаше да въртите геврека.

— Защо?

— Мога да ви обясня. Обаче не знам дали ще ме разберете.

— Глей я па тая — изсумтя шофьорът. — Да не мислиш, че съм по-тъп от тебе ма? Все ще разбере, щом ти си разбрала.

— Добре. Съгласен ли сте, че мъката, страданието е материята, от която е създаден светът?

— Защо?

— Мога да ви го обясня само с пример.

— Ами давай.

— Знаете как барон Мюнхаузен се вади сам от блатото за косата, нали?

— Знам — каза шофьорът. — На кино даже съм го гледал.

— Реалността на нашия свят се крепи на подобна основа. Просто трябва да си представите, че Мюнхаузен виси в абсолютната пустота и с всички сили се стиска за ташаците, и крещи от непоносима болка. От една страна, да ти дожалее за него. От друга, пикантността на положението му е в това, че ако си пусне ташаците, тутакси ще изчезне, понеже по самата си природа е единствено вместилище на болка с побеляла плитка и ако болката изчезне, ще изчезне и той.

— На това в училище ли те учат? — попита шофьорът. — Или вкъщи?

— Не — казах. — По пътя от училище до вкъщи. Много дълго пътувам и чувам и виждам какво ли не. Разбрахте ли примера?

— Разбрах го де, разбрах го — отвърна той. — Не съм чак такъв тъпак. И к'во сега твоят Мюнхаузен — страх го е да си пусне ташаците ли?

— Нали ви казах — тогава ще изчезне.

— Ами то може и да е по-добре. За чий му е такъв живот?

— Прав сте. Точно затова съществува общественият договор.

— К'во-к'во? Какъв обществен договор?

— Всеки отделен Мюнхаузен може да реши да си пусне ташаците, но...

Спомних си рачешките очи на сикха и млъкнах. Една от сестрите ми казваше, че когато при несполучлив сеанс клиентът ти се изплъзва от опашката, за няколко секунди вижда истината. И че тази истина е толкова непоносима, че човекът първо иска да убие лисицата, чрез която му се е открила, а после и себе си... Други лисици пък казват така: в тази секунда човекът разбира, че физическият живот е глупава и срамна грешка. И първата му мисъл е да се отблагодари на лисицата, която му е отворила очите. А чак после поправя грешката на собственото си съществуване. Всичко това са глупости, разбира се. Но все пак е ясно откъде се зараждат такива слухове.

— Какво „но“? — попита шофьорът.

Върнах се към настоящето.

— Но когато шест милиарда Мюнхаузеновци са се хванали взаимно за ташаците, светът не е застрашен от нищо.

— Защо?

— Елементарно. Мюнхаузен може и да се пусне, както съвсем правилно отбелязахте. Но колкото по-силно го стиска някой друг, толкова по-силно ще стиска и той другите двама, които е сбарал. И така шест милиарда пъти. Загряхте ли?

— Стига бе! — изсумтя той. — Това само жена може да го измисли.

— И тук не съм съгласна — казах. — Това си е чисто мъжка картина на мирозданието. Бих казала дори — шовинистична. Жената просто няма място в нея.

— Защо?

— Защото жените нямат ташаци.

По-нататък пътувахме в мълчание.

Случва се, няма какво да го крием — изкараш си го на някого и ти олекне. Защо обаче? Нали нищо не се променя — нито в твоя живот, нито в живота на другите. Тайна. Е, нека да поразмисли за главното, това не е навредило на никого, нали така?

* * *

На следващата сутрин историята със сикха беше в новините. Не влязох в интернет да търся точно нея, но преди време някакъв гаден червей ми подмушна „слухове.ру“ като стартова страница и все забравям да я сменя. Както и да е, прочетох цялото съобщение:

ИНДИЙСКИ БИЗНЕСМЕН СЕ САМОУБИВА ПРЕД ОЧИТЕ НА ОХРАНАТА

Московският хотел „Национал“ явно скоро ще се превърне в очите на общественото съзнание в зона с повишен риск. Московчани още не са забравили терористичното нападение пред входа му, а ето че имаме нов скандален случай: четирийсет и три годишен бизнесмен от индийския щат Пенджаб се самоуби, като се хвърли от петия етаж. Поне така твърдят двамата свидетели на трагедията, охранители на щат във въпросния хотел. Според думите им гостът от Индия ги повикал, като дръпнал шнура на алармата, и когато те влезли в апартамента, без никаква видима причина се засилил и скочил през прозореца. Смъртта при удара в тротоара е била мигновена. Има данни, че малко преди гибелта на бизнесмена го е посетила млада жена от така наречения демимонд. Случаят се разследва.

Защо пък петият етаж, помислих си, нали апартаментът му беше триста и деветнайсети. Всъщност да де, нали си водят номерацията по европейските стандарти — първите два етажа не се броят и триста и деветнайсети си е точно на петия.

После мислите ми превключиха на израза „от така наречения демимонд“. Преведох си го: демимонд — полусвят. Защо „полу“, а не

„четвърт“? Този словобразователен метод би позволил дълбочината на женското падение да се определи с математическа точност. За две хиляди години сто на сто бях натрупала сериозен знаменател.

И тогава ме досрамя, че съм толкова безчувствена. Беше загинал човек, който в известен смисъл ми беше близък — а аз да броя етажи и дробни. Добре де, дори условно-временно-халюцинаторно близък. Все пак би трябвало да изпитам състрадание, та дори да е толкова крехко като близостта ни. Но го нямаше никакво — сърцето ми отказваше да изцеди и капчица. Както казват младите ми съратнички от провинцията — закучи се. Така че пак се замислих за причините на вчерашния ексцес:

1) проблемът можеше да е в астралния фон на хотел „Национал“, където в изложбата „почетни гости“ Айседора Дънкан е закачена до Держински.

2) случилото се можеше да е кармично ехо от някой кървав бизнес ритуал, в Азия много ги обичат.

3) да е косвена последица от оттеглянето на Индия от учението на Буда през Средновековието.

4) сикхът все пак да се е прекланял тайно пред богинята Кали — нали преди да скочи през прозореца, викна: „кали ма“.

Трябва да обясня, че имам до пет вътрешни гласа и че всеки от тях води свой собствен вътрешен диалог; освен това те често спорят помежду си по какви ли не поводи. Не се намесвам в тези спорове, само слушам и чакам намеци, по които да разгадая загадката. Гласовете ми нямат имена. В този смисъл съм съвсем елементарна — някои лисици имат по четирийсет гласа с красиви значещи, имена.

Старите лисици казват, че тези гласове били на душите, които сме погълнали във времето на изначалния хаос: според легендите тези души се били слели с вътрешното ни пространство в нещо като симбиоза със собствената ни същност. Но това най-вероятно са измислици, понеже всеки от тия пет гласа си е мой, нищо че са различни. Ако ще седнем да разсъждаваме като старите лисици, ще стигнем дотам, че и самата аз съм душа, изядена от някого в дълбоката древност. Всичко това си е просто глупаво разместване на събираемите, от което сборът, тоест аз, Ай Хуй, не се променя.

Точно поради тези гласове лисиците не мислят като хората: разликата е, че вместо един мисловен процес в нашето съзнание протичат няколко. Умът ни върви едновременно по различни пътища и се взира по кой от тях първо ще блесне истината. За да предам тази особеност на вътрешния ми живот, обозначавам различните етажи на вътрешния си диалог с цифрите 1), 2), 3) и така нататък.

Тези мисловни процеси изобщо не се пресичат — те са си съвсем автономни, но съзнанието ми е въввлечено във всеки от тях. Виждали сте фокусници, които жонглират едновременно е много предмети. Онова, което те правят с помощта на тялото, аз го правя с ума си, това е. Поради тази си особеност обичам да правя списъци с точки и подточки — дори тогава, когато от човешка гледна точка това изобщо не е нужно. Моля за извинение за подобни изброявания и разбивки на тези страници. Но точно по този начин става всичко в главата ми.

Представих си възможно по-ясно покойния сикх, казах три пъти поред заупокойната мантра и влязох в reuters.com да науча какво ново има по света. По света всичко си беше същото като от десет хиляди години. Порадвах се малко на заглавието „America Ponders Mad Cow Strategy“ и си влязох в пощата.

Освен предложението да си уголемя половия член и един зипнат файл, който не отворих въпреки примамливата тема („Britney Blowing a Horse“), ме очакваше приятна изненада — писмо от милата Ий Хуй, от която отдавна не бях получавала вест.

С Ий се знаем още от времената на Воюващите царства. Голяма разбойничка. Преди векове се прослави в цял Китай като императорската наложница Летящата лястовичка. В резултат на наблюденията на полетите ѝ императорът живя двацет години по-малко от нормалното. След това духовете охранители я наказаха и Ий Хуй започна по-кротък живот, специализира се върху богати аристократи и си ги доеше незабелязано за останалия свят в уютните им извънградски имения. От няколкостотин години се беше преместила да живее в Англия.

Писмото ѝ беше съвсем кратичко:

„ЗДРАСТИ, РИЖАВЕЛКЕ.

Как си? Надявам се, че си добре. Извини ме, че те питам за такива глупости, обаче спешно ми трябва консултация. Според сведенията, с които разполагам, в Москва имало храм «Христос Спестител» който първо бил сринат до основи, а после го възстановили в предишния му вид. Вярно ли е? Какво знаеш по въпроса? Отговори ми побързо!

Обичам те и те помня,
твоя Ий“.

Странно, помислих си, какво толкова я е назорило? Но пък искаше да ѝ отговоря спешно. Така че щракнах reply.

„ЗДРАСТИ, РИЖЛО.

Тук на север всичко си е постарому. Някой път ще ти пиша по-подробно, сега отговарям на въпроса ти. Да, в Москва има храм «Христос Спасител» (така е правилното), взривиха го след революцията и го възстановиха в края на миналия век. Наистина го сринаха до основи и на негово място дълго време имаше басейн. После засипаха басейна и пак вдигнаха храма. От културна гледна точка това е нееднозначно събитие — на една демонстрация видях лозунг «Възстановете варварски унищожения от клептокрацията басейн „Москва“!» Колкото до мен, не съм ходила нито веднъж нито в първото, нито във второто заведение и нямам лично мнение по въпроса.

Обичам те и те помня,
твоя Ай“

Изпратих писмото и влязох в сайта „курви.ру“.

Много живописен сайт — дори рекламните рор-урс като цяло бяха тематични:

Виж Париж и живеј!

Durex anal extra strong.

Светът е реклама. Пазарът си търси нови подходи и ниши: попадала съм на презервативи „Ossam’s Razor“ с портрета на тоя средновековен схоластик и със слоган: „Не умножавайте съществата ненужно“, Уилям Окам го познавах лично. Някъде май през четиринайсети век му казах, че от неговия принцип на бръснача има само една крачка до духовната кастрация. И като ме подгони из мюнхенското си жилище... а след два века се почна Реформацията. Но нямах време за спомени — трябваше възможно по-бързо да съчиня обява, а за тази цел се налагаше да се запозная с наличните образци.

За щастие бяха безброй. Една жанрова особеност ми се стори наистина интересна: много колежки украсяваха обявите си със стихчета, които нямаха пряко отношение към списъка на услугите — своего рода словесен пиърсинг, в който също реших да се пробвам.

След около час текстът ми беше готов. Взискателните критици може би биха го определили като компилация, но пък аз не държа да си създавам име в литературните среди. Обявата ми започваше така:

*Аз съм първа хубавица
и съвсем не съм девица!*

*И съм весела и кръшна, само чакам да ме тръшнеш!
И отпред, и отзад, ти предлагам рай и ад!*

Второто двустишие, отделено от първото с един празен ред, не беше свързано с него нито с рима, нито с размер — все едно две различни обици на едно ухо. Но изглеждаше съвсем автентично, почти всички правеха така. Стихчетата бяха набрани с по-едър шрифт, под тях следваше информационният блок:

„СЕКС БЕЗ ЗАДРЪЖКИ ЗА ВАШАТА ДРЪЖКА!“

Малки гърди за много пари. Червенокосмо коте чака да му се обади състоятелен господин. Класически секс,

дълбок и кралски минет, анал, петинг, бандаж, садо (вкл. Руска нагайка), фут-фетиш, strapon, сакура, лесбо, орална и анална стимулация, кунилингус (вкл. принудителен), смяна на ролите, златен и сребърен дъжд, фистинг, пиърсинг, катетър, копро, клизма, леко и дълбоко доминиране, услуги на Господарката и Робинята. Face control. Цени по споразумение. Безброй възможности. Почти всички. Изчукай ме и ме забрави. Но няма да можеш!“

Ега ти котето, помислих, като прочетох какво съм написала. Честно, не бях съвсем наясно какво общо има бандажът, да не говорим за сакурата. Фистингът също не го вдявах, но ако се съдеше по това, че в другите обяви беше или орален, или вагинален, очевидно беше същата мръсотия като всичко останало. Фистинг... Може би от fist — да ти натикат юмрук? Ще рече, има и per oris? В една обява пък видях следното изреждане: „минет, пиар, кунилингус“. Какво се имаше предвид? Или пък „ strapon“. Приличаше ми на нещо космическо, от шейсетте години на миналия век — наистина бяха изпълнени с романтика. Обаче едва ли. За щастие изобщо не ми трябва да знам като какво е това strapon — важното е клиентът да си го представя.

Мисля, никой освен лисица не може да разбере как мога да окажа услугата „ strapon“, при положение че не знам какво е. Сложно е да се обясни, може само чрез аналогии.

Аз усещам съзнанието на клиента като гъвкава топла сфера и за да го пратя, милия, в света на мечтите му, трябва първо да направя с опашката си вдлъбнатинка в най-горещото място на тази сфера, а после да направя така, че тази вдлъбнатинка да се разглади и да тръгне по сферата на вълнички. И ето ти го strapon. А пък ако полекичка накарам вдлъбнатинката да се издуе и да се вирне като пишленце, ще стане такъв strapon, че клиентът ще точи лиги и ще го помни дотогава, докато умът му не се удави в студения океан на алцхаймера.

Същото се отнася и за фистинга, леката доминация и така нататък — дори ако искате да убиете с бейзболна бухалка някой дърт травестит с висше музикално образование и златен зъб, мога да ви помогна и в това начинание. Но лично за мен е по-добре да не знам

точно какво става в чуждото съзнание — така е по-лесно да опазиш душата си чиста.

Затова не се съмнявах в способността си да се справя с всички включени в списъка услуги, независимо Какви са. И все пак нещо в текста не достигаше. Помислих малко и след „Червенокосмо коте чака да му се обади състоятелен господин“ добавих следното:

„Транссексуалка, универсална, penis 26×4. Да се придържаш винаги към правилата означава да се лишиш от всички удоволствия! Трябва да се осмелим да правим глупостите, които природата ни изисква от нас“.

Ох, въздъгнах, ако знаеха каква е природата ни — и магнах транссексуалката. Както гласи народната мъдрост, на каца мед и една лъжичка говно ѝ стига. Трябваше ми друго... Помислих още малко и реших да сменя „услуги на Господарката и Робинята“ с „услуги на Господарката, Робинята и Прекрасната дама“. Това не водеше до допълнителни физически усилия, та дори и въображаеми, но пък даваше простор на фантазиите.

Да взема да му тегля една баданарка с класиката? С Александър Блок например?

„И земи непознати и дивни ми разкриха прегръдките ти, бели китки и смъквани гривни, звън по-силен от нищи мечти...“

Или така:

„И видя във очите ѝ дивни чуден свят, ето, виж го, трепти, и звънтяха по китките гривни — звън по-силен от нищи мечти...“

Мечти... По времето на залеза на династия Хан една позната куртизанка често ми казваше, че слабото място на мъжете бил мечтателният им ум. Когато остаря, я дадох на един номадски главатар като трофей и той я свари в кобилешко мляко с надеждата да ѝ върне младостта. Та така — слабостта понякога става страшна сила.

Не, реших, не си струва да слагам Блок — неговата поезия пречиства душата и пробужда най-висшето. А пък ако у клиента се пробуди висшето, тогава губим клиента, това го знае и последният маркетинголог. Затова вместо цитат от „Славеева градина“ сложих най-отдолу следното двустишие:

*О, клета аз, без ласки изнемогвам —
кой със страстта си може да помогне?*

Можех да усъвършенствам текста до безкрай — известно е, че при истинските поети този процес продължава до момента, когато издателят идва да вземе ръкописа. В случая трябваше да взема ръкописа от самата себе си. Затова реших да туря точка.

Никога дотогава не бях работила със сайта „курви.ру“. Процедурата на вкарване на информацията беше същата, но имаше една неприятна разлика — обявата и снимките се плащаха отделно. Да сложиш само текста струваше сто и петдесет долара, снимките бяха по двайсетак. Имах три WMZ карти, които приемаха — за сто, петдесет и двайсет долара. Очевидно всичко беше напаснато със сумите. Можех да пусна само една снимка — или трябваше да ходя чак до Павелецката гара за още интернет пари. Реших да се огранича с една снимка, но да я пратя веднага, та сутринта вече да тръгне. Не се получи веднага обаче — подбирах я почти цял час.

Изборът беше труден, понеже всеки вариант оцветяваше услугите от списъка ми в друга гама и осветяваше *страпона* и *фистинга* с нови смислови прожектори. В крайна сметка се спрях на една стара черно-бяла снимка — на фона на библиотека с Ходасевич в ръце. „Тежката лира“. Снимката пък, направена през четирийсетте, беше загадъчно дивна — в нея все едно просветваше прощален отблясък от Сребърния век, което много сполучливо се връзваше с последната от предлаганите услуги. Ох, чудесно, че успях навреме да прехвърля най-ценните си негативи и дагеротипи в цифров вариант!

Оставаше да си избира творчески псевдоним. Влязох в съответния списък на „Google“ и още в самото му начало си избрах „Адел“. А де л' си ти, любими мой, а де л' си ти сега...

Снимката беше качествена и заемаше четвърт мегабайт. Натиснах „send“, лицето ми се усмихна покорно, мушна се по жичките в стената, шумугна се в телефонния кабел, провря се по електрическия гръбнак на улицата, преплете се с други имена и лица, които се носеха един бог знае откъде и накъде, и се фична към далечния мрежов шлюз, към едва очертаните на хоризонта грамади на синьо-сивите атлантически сървъри.



Обади ми се още на следващата сутрин, в единайсет и нещо. Клиент. Павел Иванович. Най-интересен му беше моментът с руската нагайка. Оказа се, че и той имал руска нагайка, дори не една, а цели пет — четири на специална резбована стойка, а петата в сака за тенис.

Тук трябва да кажа нещо — с удоволствие бих изхвърлила от записките си всички споменавания за Павел Иванович, но без него повествованието ми няма да е пълно. Той изигра в живота ми важна роля, както може да я изиграе някой оповръщан подлез, през който героинята случайно излиза на другия бряг на съдбата. Така че все пак ще се наложи да разкажа за него и моля да ме извините за неапетитните подробности. В някои компютърни игри има една джаджа — „Гх2“, и като я натиснеш, времето тече два пъти по-бързо. Така че и аз ще я натисна и ще се помъча да го вдвоя в минимален обем.

Диоген Лаерций, мисля, разказва за един философ, който три години се учел на безстрастие и давал по монета на всеки, който го обидел. Когато ученичеството му свършило, философът спрял да дава пари, но навиците си му останали: един ден го обидил някакъв простак и той, вместо да се нахвърли върху него с юмруци, се разсмял и казал: „Гледай ти, днес получих безплатно онова, за което плащах цели три години!“

Когато прочетох това за пръв път, направо завидях, че нямам подобна житейска практика. След запознанството си с Павел Иванович разбрах, че имам.

Павел Иванович беше възрастен, с хуманитарно образование, приличаше на полуразтопена космата розова свещ. Навремето бил *десен либерал* (не разбирах смисъла на това идиотско съчетание), но след някои известни събития се разкалял до такава степен, че поел лична отговорност за бедите на Отечеството. За да успокои душата си, един до два пъти месечно трябваше да понася бичуване от страна на *Младата Русия*, която бе обрекъл на нищета, като я беше принудил

вместо да учи висше, да си изкарва хляба с бичуване на дърти извратеняци. Получаваше се затворен кръг, за който може би щях да се замисля сериозно, ако той не онанираше по време на сеансите. Това убиваше всички възможни тайни.

Ако ролята на *Младата Русия* се изпълняваше от някоя реална секструженичка някъде от Украйна, той никога нямаше да се споразумее за петдесет долара за едночасов сеанс. Бичуването е тежък труд дори ако процедурата просто се внушава. Аз обаче почнах да ходя при Павел Иванович не само заради парите, а и защото страшно ме дразнеше, получавах направо спазми от яд. Налагаше се да използвам цялата си воля, за да не избухна. По практически съображения би трябвало да се ориентирам към по-богати спонсори. Характерът обаче трябва да се калява именно в тежки житейски периоди, когато всъщност не виждаш смисъл в това. Точно тогава носи полза.

За да съм наясно с ролята си в случващото се, Павел Иванович ми разказа подробно за причините на покаянието си. Мислех заради „наясното“ да му поискам още петдесет долара на сеанс и чаках момента, в който да зачекна въпроса за таксата. Той обаче все не идваше: Павел Иванович говореше прекалено дълго. За сметка на това пък почерпих от обясненията му маса интересна информация:

— Между 1940 и 1946 година, скъпа, обемът на промишленото производство в Русия е спаднал с двайсет и пет процента. Това при всичките ужаси на войната. А между 1990 и 1999 година намалява с повече от петдесет... Ама това е по-страшно от Чингис хан и Хитлер, взети заедно. И не го дрънкат бившите комунисти, пише го Джоузеф Стиглиц, главният икономист на Световната банка и Нобелов лауреат. Не сте ли чели „Globalization and its discontents“? Страхотна книга. Колкото до Америка, на нея атомна бомба изобщо не ѝ трябва, докато го има Международния валутен фонд...

Дори забравях защо съм отишла при него и единствено нагайката на масата между нас ми припомняше защо. Скоро ми стана ясно, че покаянието на Павел Иванович е тотално — беше свързано не само с икономическия аспект на руската реформа, но и с културната история от последните десетилетия.

— Известно ли ви е — казваше той, като ме гледаше втренчено, — че навремето ЦРУ финансираше битническото движение и психеделичната революция? Целта беше да се създаде привлекателен

образ на Запада в очите на младежта. Трябваше да се прокара линията, че America has fun. И успяха — даже сами си повярваха за известно време. Но най-смешното е, че всичките тия отрочета на генерали от ЛСД, дето опитваха КГБ и се правеха на битници, наистина играеха по свирката на ЦРУ, тоест извършваха греха, в който именно ги обвиняваше партията! А пък това беше бъдещата интелигенция, нервната система на нацията...!

Като говореше за вината на интелигенцията пред народа, той непрекъснато употребяваше два термина, които ми се струваха синоними — „интелигент“ и „интелектуалец“. Не издържах и попитах:

— Добре де, каква е разликата между интелигента и интелектуалеца?

— Много съществена — отговори ми. — Мога да я обясня само алегорично. Разбирате ли какво означава тази дума?

Кимнах.

— Когато сте били още съвсем мъничка, в този град живееха сто хиляди души, които получаваха заплата, защото целуваха задника на отворителния червен дракон. Който вие вероятно вече дори не помните...

Поклатих глава в смисъл, че не го помня. Навремето, като мажа, наистина видях червен дракон, но вече съм забравила как изглеждаше — помня само, че ме беше страх. Павел Иванович едва ли имаше предвид този случай.

— Естествено тези сто хиляди мразеха дракона и мечтаеха да ги управлява зелената жаба, която воюваше с дракона. И в крайна сметка се съюзиха с жабата, отровиха дракона с получено от ЦРУ червило и почнаха да живеят поновому.

— Но какво общо има тук интел...

— Момент. — Той вдигна ръка. — Отначало те си мислеха, че при управлението на жабата ще правят абсолютно същото, само че ще получават десет пъти повече пари. Оказа се обаче, че вместо сто хиляди гъзолизци сега са нужни само трима професионалисти, които на осемчасови смени ще правят на жабата непрекъснат минет. А кой от стотте хиляди ще стане един от тези трима, ще се реши чрез открит конкурс, в който трябва да се покажат не само високи професионални качества, но и уменията по време на работа да се усмихваш оптимистично с крайчеца на устните си...

— Признавам, вече съвсем изгубих връзката.

— Ето ви я и връзката. Въпросните сто хиляди са интелегентите. А тримата — интелектуалците.

Не знам защо, но не понасям да произнасят пред мен думата „минет“ — във всеки случай извън професионалния контекст. Неизвестно защо това ме вбесява. Освен това сравнението на Павел Иванович ми се стори толкова просташки намек за професията ми, че дори забравих за надбавката, която мислех да поискам.

— Говорите за минет, за да ми стане по-ясно ли? Поради жизнения ми опит?

— Не, не, скъпа — каза той снизходително. — Обяснявам го с такива термини, защото така и на мен почват да ми се изясняват нещата. Освен това въпросът в случая изобщо не е във вашия жизнен опит, а в моя.

Друг път по време на бичуването той почна да чете някакво списание. Това беше обидно само по себе си. Когато обаче почна да бодне с показалец абзаците и да мърмори: „млъкни бе, мръсник“, се нервирах и преустанових процедурата — тоест внуших му пауза.

— Защо спряхте? — попита той учудено.

— Не ми е ясно ние на вертеп ли си играем, или на обществена библиотека.

— Извинявайте, мила — каза той, — ама това интервю е адски възмутително. Абсолютно безсрамие!

И тупна с пръст по списанието.

— Нямам нищо против детективите, обаче не понасям ченгетата да ми обясняват как да уредим Русия.

— Защо?

— Ами това е все едно някой шофьор на тежкотоварен камион да качи малолетно девойче срещу един минет и то изведнъж да вземе да вдигне глава от работното си място и да почне да му дава указания как се промива карбуратор при минус трийсет.

На Павел Иванович очевидно дори не му хрумваше колко обидно звучи това в разговор със сексработничка. Успях все пак да осъзная вълната на гнева още преди да ме залее и в душата ми се възцари весело спокойствие.

— Че какво толкова — казах небрежно. Може пък да е духала на толкова много шофьори, че всичко да ѝ е ясно и наистина да може да

ги учи как да промиват карбуратори.

— Направо ги съжалявам такива шофьори, драга, щом ще ги учи някаква си приказлива минетчийка. Никакви шофьори не са те.

„Приказлива минетчийка“ значи? Ама тоя тип... Пак сграбчих изблика на яростта си в момента на възникването му и пак овладях гнева си.

От друга страна, не беше лошо. Все едно в щорм скачаш на дъската за сърфинг и се носиш по вълните на разрушителните емоции, които не могат да ти направят нищо. Ако винаги ставаше така, помислих си, колко хора щяха да останат живи... Не почнах да възразявам на Павел Иванович по същество. За нас, лисиците, които сме поели по надсветовния път на дао, е по-добре да нямаме собствено мнение по подобни поводи. Ясно беше едно: че Павел Иванович е безценен тренажор на духа.

За жалост прекалено късно разбрах, че съм се нагърбила с прекомерна тежест. Когато за пръв път изгубих контрол, мина без осакатявания. Изкара ме от нерви една негова фраза за Набоков (да не говорим, че на масичката имаше ксерокопие на някаква статийка: „Явление фризьорово на келнерите: феноменът Набоков в американската култура“).

Обичам Набоков от трийсетте години на миналия век, още от времето, когато се снабдявах с парижките му текстове чрез високопоставените си клиенти от НКВД. Ах, какъв свеж полъх появяваше от тези машинописни листове в ужасната сталинска столица! Особено ме порази едно място в „Парижка поема“, тя ми попадна вече след войната:

*Този шарен живот днес пред взора ми
(безповторен, обаче все пак
в друг театър и с други актьори
ще повтори последния акт),
ще е най-невъзможното щастие
да му просна килима така,
че на шарката днешна да паснат
шарки ткани от древна ръка...*

Това Владимир Владимирович го е написал за нас, лисиците. Ние наистина безкрай гледаме представлението, изпълнявано от суетящите се актьори-хора, които са убедени, че го играят първи на тази земя. И измират с невъобразима бързина, и на мястото им идва нов набор, който започва да играе същите роли със същото вдъхновение.

Вярно, декорите винаги са нови, дори прекалено. Но самата пиеса вече от много отдавна не се променя. И понеже ние помним повъзвишени времена, непрекъснато ни измъчва тъга по изгубената красота и смисъл. Изобщо, тези думи засягаха едновременно много струни... Апропо, за струните — килимът от „Парижка поема“ е проснат в стихотворението на Хумберт Хумберт:

*Где се разхождаш, Долорес Хейз?
На вълшебен килим? Каква марка?
Кугуар кремав ли моден е днес?
И паркирана ти в кой парк си?^[1]*

Знам каква марка е. Изтъкан е в Париж през трийсет и осма, в един летен ден, под белите гиганти на застиналите в лазура облаци, и после навит стига до Америка... Необходима беше цялата мерзост на Втората световна война, цялата чудовищност на наложените от нея безброй избори, за да бъде окачен в приемната на Хумберт. И в тоя момент тоя хуманитарни да вземе да изтърси:

— Щастието, скъпа, е ужасна противоречивост. Достоевски пита мислимо ли е изобщо, ако е платено със сълзата на дете. А Набоков, напротив, се съмнява може ли да има щастие без нея.

Не можех да понеса такава хрчка върху гроба на писателя и хвърлих нагайката на пода. Имам предвид, че не само спрях да внушавам на Павел Иванович бичуването, а го накарах да види как нагайката се удари в пода с такава сила, че на паркета остана вдлъбнатина. После ми се наложи да я изчегъртам ръчно — когато той отиде в банята. Избягвам да споря с хората, но този пък кипнах и заговорих сериозно, все едно пред мен стоеше друга лисица:

— Обиждам се, когато бъркат Набоков с героите му. Или го наричат кръстник на американската педофилия. Това е дълбоко

погрешен възглед по отношение на писателя. Запомнете, Набоков се изтървава, издава се не тогава, когато описва забранената прелест на нимфетката. В страниците човек не се издава, той ги съчинява, за да ги издаде. Издава се обаче, когато пестеливо, почти само с намек споменава за внушителните средства на Хумберт, които му позволяват да обикаля Америка с Лолита. За това, което му е на сърцето, винаги само намеква...

Опомних се и млъкнах. Винаги съм приемала историята на Лолита много лично и сериозно: за мен Долорес Хейз е символ на душата, вечно млада и чиста, а Хумберт е председател на борда на директорите на този свят. Освен това е достатъчно да сменим в стиха, който описва възрастта на Лолита („възраст: пет хиляди и триста дни“), думата „дни“ с „години“ и се получава ама съвсем за мен. Естествено не споделих това си наблюдение с Павел Иванович.

— Продължавайте, продължавайте... — изумено каза той.

— Писателят естествено мечтае не за невръстна американска ученичка, а за скромно състояние, което да му позволи спокойно да си лови пеперуди някъде в Швейцария. В тази мечта не виждам нищо срамно за един руски дворянин, разбрал цялата безплодност, цялата суета на житейския подвиг. А пък изборът на темата за книгата, предназначена да му осигури това състояние, дава представа не толкова за тайните стремежи на сърцето му, колкото за мислите му за новите му съотечественици и освен това за степента на равнодушието му към мнението им за него. Това, че книгата е шедьовър, също се обяснява просто — талантът не може да се скрие...

Докато привършвах тирадата си, се ругаех наум. И имаше защо.

Професионално аз имперсонализирам девойче на ръба на женствеността, с невинни очи. Подобни създания не редят дълги изречения за творчеството на писатели от миналия век. Те говорят едносрично и просто, най-вече за материалното и видимото. А сега...

— Какво се разпали толкова?! — учудено възкликна Павел Иванович. — Чак очите ти светят! Откъде ги знаеш пък тия неща?

— Ами знам ги — казах намръщено. — Правих на един филолог анален фистинг...

И тържествено се заклекх пред себе си повече да не влизам в спорове за културата с него, а да го използвам само по прякото му

предназначение, като уред за развитие на силата на духа. Но вече беше късно.

[1] Превод — П. Кънева. ↑

* * *

В съвременното общество е пагубно да се поддаваш на инстинкти, придобити в други времена, при това в съвсем различна култура. То си е все едно на изпепелена планета да слагаш жироскопи: по-добре изобщо да не мислиш накъде показват.

В древния Китай живееха извисени хора. Ако бях показала подобни познания по класическия канон пред който и да било китайски учен, той щеше да вземе пари, ако трябва, но щеше да ми плати двойно и освен това щеше да ми изпрати вкъщи писмо в стихове, вързано за сливова клонка. Може би по стар навик разчитах на нещо подобно, когато заговорих с Павел Иванович за Набоков. Но резултатът беше съвсем друг.

На следващата ни среща Павел Иванович ме помоли този път да позакъснее с плащането на сеанса, понеже тъкмо си бил купил хладилник. Отправи молбата си с тона на таен съучастник, отдавна проверен съратник в странстванията из стръмнините на духа. Така би могъл да говори поет, който моли събрата си за шишенце мастило. Не можах да му откажа.

Новият хладилник запълваше половината му кухня и приличаше на айсберг, пробил борда и щръкнал в трюма. И въпреки това капитанът на кораба беше пиан и весел. Отдавна съм забелязала, че нищо не радва толкова руския хуманитарен интелегент (за интелектуалец Павел Иванович не ставаше), колкото покупката на нов битов електроуред.

Не обичам пианите. Така че бях малко начумерена. Той вероятно си го обясни с това, че щях да го бичувам без пари, и си затрая. Почнахме сеанса мълчаливо, като отдавна сработили се естонски яхтсмени: той ми подаде вече позахабената нагайка, която си държеше в една чанта за тенис с автограф на Борис Бекер, съблече се, легна на дивана и отвори новия брой на „Експерт“.

Досещах се, че въпросът тук не е в пренебрежителното му отношение към моето изкуство и дори не в обичта му към писаното

слово. Очевидно покаянието му пред Млада Русия съседстваше в душата му с незнайни за мен вибрации и той не ми беше разкрил всичките си тайни. Но аз не се стремях да проникна във вътрешния му свят по-дълбоко от платената ми дълбочина, така че не задавах въпроси. Всичко си вървеше както обикновено — докато го шибах по задника с въображаемата нагайка, аз си мислех за мои си неща, а той тихо си мърмореше, понякога почваше да стене, понякога — да се смее. Беше скучно и ми се струваше, че съм одалиска в източен харем и с равномерни движения на махалото гоня мухите от туловището на господаря си. Внезапно той каза:

— А бе как може адвокат с такова име! Антон Дриснин. И как изобщо е оцелял с това име... Сигурно всички са му се подигравали в училище... Хората с подобни имена обикновено израстват с душевни отклонения, това е факт. Всички Курови например имат нужда от психотерапевт. Всеки експерт ще го потвърди.

Нямаше смисъл да подхващам разговор, разбира се — не беше необходимо да излизам извън рамките на професионалните ни отношения. Не се сдържах именно защото за мен имената са болезнена тема.

— Нищо подобно — казах. — Какво значение има кой как се казва? Аз например имам една приятелка с наистина много неблагозвучно име. Толкова неблагозвучно, че направо ще се разсмеете, ако ви го кажа. Звучи почти като мръсна дума. Самата тя пък е много красиво, добро и умно момиче. Името не означава нищо.

— Може би просто не я познавате достатъчно добре, мила. Щом в името има мръсна дума, значи това ще си проличи и в живота. Само почакайте и ще видите. От името зависи всичко. Според една научна хипотеза името на всеки човек, особено фамилното, е първична сугестивна команда, която в пределно концентрирана форма съдържа целия сценарий на живота му. Разбирате ли какво означава „сугестивна команда“? Представяте ли си поне отчасти какво е това внушението?

— В най-общи черти — отговорих и мислено го плеснах по силно.

— Ох... Според тази гледна точка има ограничен брой имена, понеже обществото има нужда от ограничен брой човешки типове. Няколко модела мравки — работници и войници, ако мога да се изразя така. И психиката на всеки човек се програмира на базовото равнище

от асоциативно-семантичните полета, които се задействат от името — малкото и фамилното.

— Глупости — казах раздразнено. — На света няма да намерите и двама души с еднакви имена, които да си приличат.

— Както няма и две мравки, които да си приличат. Но въпреки това мравките се делят на функционални типове... О, името е много сериозно нещо. Някои имена са като бомби със закъснител.

— Какво искате да кажете?

— Ето ви една истинска история. В Архивния институт работи шекспироведът Шитман. Защи́тава докторска — „Онтологични и времеви аспекти на «било, що било (търпи, кобило)» по отношение на «да бъдеш или да не бъдеш»“ или нещо от този род — и решава да понаучи английски, за да прочете човека, който му дава хляб, в оригинал. Освен това иска да иде и до Англия — „виж Лондон и умри“, това са негови думи. Започва да учи. И още след първите няколко урока си изяснява, че на английски shit е „лайно“. Представяте ли си? Ако беше преподавател по химия, нямаше да е толкова страшно. При филолозите обаче всичко се върти около думите, отбелязва го още Дерида. Шекспироведът да се казва Шитман е все едно един пушкинист да се казва Говнянски. Трудно е да служиш на прекрасното с такъв орден на гърдите. И той значи започва да си мисли, че в Британския съвет го гледат накриво... На Британския съвет по това време изобщо не му е до шекспироведи, имаха си проблеми с данъчните, обаче Шитман решава, че това е лично отношение. Понеже нали разбирате, драга, когато човек търси с какво да подкрепи параноичните си идеи, винаги намира. Накратко, ако пропуснем тъжните подробности, за един месец въпросното лице се побърка.

В мен вече кипеше истински гняв — струваше ми се, че той иска да ме обиди, въпреки че няхах никакви рационални основания за подобно предположение. Но помнех, че най-важното е да запазвам самообладание. И успях.

— Сериозно? — попитах възпитано.

— Да. В лудницата не говореше с никого, само крещеше. Понякога крещеше same shit different day, понякога — same shit different night. Все пак беше запомнил едно-друго от английския значи. В крайна сметка спецслужбите го откараха с кола с военни номера — очевидно им трябваше за нещо. И какво е станало с него сега, никой не

знае, а който знае, няма да каже. Та такъв ми ти сън в лятна нощ, малката. Не сте права, че нищо не зависи от името. Зависи, и още как. Ако в името на приятелката ви има мръсна дума, чака я само един път. И лудницата рано или късно. Между другото, Шитман пак извади късмет, че потрябва на спецслужбите. Понеже сигурно сте чували за нашите лудници, нали? Там за един фас правят минет...

Тренировката на духа с помощта на човек-дразнител прилича на покер, когато залагаш всичко. Печалбата е голяма. Но ако не издържиш и се провалиш — губиш всичко. Издържах и сеанса без пари, и пушкиниста Говнянски, и тъпотииите му, обаче защо му беше тоя минет за един фас? Това вече не го понесох.

— Чакай бе! — викна Павел Иванович. — Какво ти стана? Какво правиш, мръсницо? Милиция! Помощ!

Като почна да вика и милицията, се опомних. Но беше късно — Павел Иванович вече беше получил три такива удара, че и Мел Гибсън щеше да се гордее с тях. И въпреки че ударите бяха хипотетични, по гърба му потече истинска кръв. Разбира се, че веднага съжалих, но пък нали съжалението винаги закъснява поне със секунда. И освен това излъгах и собствената си съвест — понеже знаех, че всеки момент ще ме обземе разкаяние, и исках да съм из дън душа каещца се грешница, накрая прошепнах с отмъстително сладострастие:

— Това ти е от Младата Русия, дърт пръч такъв...

Като преценявам сега живота си, намирам в него много тъмни петна. Но за онзи миг изпитвам особено остър срам.

* * *

Много азиатски храмове удивляват пътешествениците с несъответствието между бедността на празните стаи и многостъпалния разкош на покрива — с извити нагоре тгли, със скъпоценни резбовани дракони и яркочервени керемиди. Тук символичният смисъл е ясен — не трябва да събираме съкровища на земята, а на небето. Стените символизират този свят, покривът — следващия. Погледнеш самата сграда — коптор. Погледнеш покрива — на дворец. Предназначен да пази като великолепен чадър именно въпросния коптор.

Контрастът между Павел Иванович и „чадъра“ му направо ме очарова, въпреки че в случая нямаше абсолютно никакъв духовен символизъм. Павел Иванович беше дребно хуманитарно духче. Виж, чадърът му... Но да караме поред.

Телефонът извънтя два дни след екзекуцията, в осем и половина сутринта, прекалено рано дори за клиенти със странности. Номерът, който се изписа на екранчето, не ми говореше нищо. Бях станала в четири и вече бях успяла да свърша цял куп неща, но все пак просто за всеки случай казах с прозявка:

— А... ло...

— Адел? — отвърна бодър глас. — Обаждам се във връзка с обявата.

Вече бях свалила обявата от сайта, обаче все някой можеше да си я е сейвнал за в бъдеще, клиентите често го правят.

— Защо не ме оставите да се наспя, а?

— Никакво спане. Събираш си багажа и идваш веднага!

— Ама още не съм се събудила.

— Троен хонорар за спешност. Стига да си на място до един час.

Щом чух за тройния хонорар, спрях да се глезя и записах адреса. Една от латиноамериканските ми сестрици казваше, че панамският генерал Нориега пиел уиски по цяла нощ, а рано сутрин викал за секс една от шестте жени, които си бил зачислил на денонощна работа — тя го знаеше, понеже била една от тях. Обаче онова там е Панама кокаин,

гореща кръв. За нашите ширини толкова ранен плам ми се стори неестествен. Не усетих никаква опасност обаче.

С цел бързина взех метрото и след петдесет минути бях на адреса. Клиентът живееше в една тиха част на центъра. Влязох в двора на сградата (висок бетонен блок с претенции за архитектурно новаторство) и в първия момент реших, че съм сбъркала и че това е задният вход на някаква банка.

До желязната врата в зида стояха двама охранители. Гледаха ме със сърдито недоумение. Показах им листчето с адреса и тогава единият ми кимна към една странична вратичка с домофон. Обадих се.

— Адел? — чу се глас.

— Да.

— Вторият етаж, последната врата — каза домофонът. — Чакам. Вратичката се отвори.

Не приличаше много на жилищен блок. Нямаше асансьор; стълбище всъщност също нямаше. Тоест имаше, но свършваше на втория етаж пред черна врата без шпионка и звънец; до вратата проблясваше мъничък обектив на телевизионна камера. Все едно някой беше изкупил всички апартаменти в сградата, като се почне от втория етаж, и беше направил общ вход. Вулгарно сравнение впрочем, поради липса на легитимна култура на едрата собственост. Не се наложи да звъня — щом приближих, вратата се отвори.

На прага застана набит петдесетинагодишен мъж, облечен като мутра от деветдесетте. Анцуг „Адидас“, маратонки и злато — верижка и гривна.

— Влизай — каза мъжът, обърна се и тръгна по коридора.

Обстановката беше странна, като на служебно помещение. Една врата беше открехната и през пролуката видях никелиран метален стълб, който потъваше в кръгла дупка в пода. Клиентът обаче я хлопна под носа ми и не можах да видя нищо повече.

— Влизай — каза ми и ми отвори друга врата.

Спалнята в дъното на коридора беше съвсем нормална, не ми хареса обаче миризмата — миришеше на куче, при това не на едно, а на кучета в кучешки love-хотел. Освен широкото легло имаше масичка с чекмедженце и два фотьойла. На масичката имаше шампанско и чаши, до тях — телефон с цял куп бутони и синя найлонова папка.

— Къде е банята? — попитах.

Той седна във фотьойла и ми посочи другия.

— Сядай, има време. Дай първо да се запознаем.

Усмихна ми се бащински и си помислих, че съм попаднала на клиент от *задушевните*. Така наричам клиентите, които срещу двестата си долара държат да имат не само тялото, но и душата ти. Те са особено досадни. За да се справиш с тях, трябва да си мълчиш и да гледаш сърдито. Та чичкото да си мисли, че си тийнейджърка. През периода на формиране на личността децата са необщителни и затворени и всеки педофил го знае много добре. Така че този начин на поведение бързо разгаря похотта у развратниците, което води до икономия на време и допринася за по-високи приходи. В тези случаи обаче е важно навреме да се скриеш в банята.

Някои лисици, които живеят в Америка и Европа, подхождат към използването на този ефект научно. Тоест въобразяват си, че подхождат научно, понеже ползват литература, която разкривала „душевността на съвременния тийнейджър“. Особено много ценят петнайсетгодишните съчинители, които срамежливо поизчервени разгологъзват пред читателя вътрешния свят на поколението си. Това, разбира се, е смешно. Подрастващите нямат никакво общо вътрешно измерение — също както го нямат и хората на която и да било друга възраст. Всеки живее в своя вселена и тези инсайти в душата на тийнейджъра са просто освежаващ пазарен симулакрум за бургера, който вече се задушава от аналния секс по видеото, нещо като химическата миризма на момини сълзи в клозетите. Една лисица, която иска да предаде правилно поведението на съвременния подрастващ, не бива да чете такива писания: ще прилича не на тийнейджърка, а на стар театрален педал, който играе травестит.

Правилната технология е съвсем друга. И като всичко, което върши работа, е съвсем простичка:

1) по време на разговор гледаш встрани, най-добре в някоя точка на пода, намираща се на около два метра.

2) отговаряш максимум с три думи, без да се броят предлозите и съюзите.

3) всяка десета или горе-долу там реплика трябва да нарушава правило второ и да е лекичко провокативна, та клиентът да не остане с впечатлението, че си има работа с даунче.

— Как се казваш? — попита той.

— Адел — отговорих, втренчена в ъгъла.

— На колко си години?

— На седемнайсет.

— Да не лъжеш? Завъртях глава.

— Откъде си, Адел?

— От Хабаровек.

— И как е в Хабаровек?

Вдигнах рамене.

— Нормално.

— Защо тогава дойде тук?

Пак вдигнах рамене.

— Ми така.

— Много си мълчалива.

— Може ли в банята?

— Чакай де, чакай. Нали първо трябва да се запознаем. Да не сме животни!

— Един час е двеста долара.

— Ще го имам предвид — каза той. — И не те ли е срам от тая работа, Адел?

— Нали трябва да ям.

Той взе папката, отвори я и известно време четеше нещо, все едно четеше инструкции. После я затвори и пак я остави на масичката.

— А къде живееш? Под наем?

— Тъхъ.

— И колко сте там освен мадам? Пет? Десет?

— Различно.

На този стадий обикновеният развратник вече би пламнал. Моят работодател май също всеки момент щеше да се възпламени.

— Да не ме лъжеш, че си на седемнайсет, малката? — попита ме. — Навършени.

— Да, чичко, да — казах и го погледнах. — Седемнайсет мига от пролетта.

Провокативна реплика. Той се разкикоти. Сега пак трябваше да се ограничавам с кратки мъгляви отговори. Оказа се обаче, че и той може да е провокативен.

— Добре — каза. — След като ще си говорим по тоя начин, значи е време да се запознаем наистина.

И тупна пред мен отворено удостоверение. Прочетох внимателно написаното вътре, после сравних лицето му със снимката. На снимката беше с пагони. Казваше се Владимир Михайлович. Полковник от ФСБ^[1].

— Викай ми Михалич — каза той и се ухили. — Така ми викат най-близките. Понеже с тебе ще се сбlijим, нали така?

— И какъв е проблемът, Михалич? — попитах.

— Един наш консултант се оплака от тебе. Нещо си го била обидила. Така че се налага да си изкупиш греха. Или да си платиш за него. Как точно се казва, а?

[1] ФСБ (рус.) — Федерална служба за сигурност, наследник на КГБ. — Бел. NomAD. ↑

* * *

Беше със стереотипната външност: волева брадичка, стоманен поглед, лененообял перчем. Някаква трапецоидност на неблагородните му пропорции обаче правеше лицето му да прилича на западния типаж на условните противници от студената война. Киногероите от този тип обикновено гаврътват цяла чаша водка и после замезват с чашата, като през скърцането на стъклата обясняват, че това бил *starinny russky obuchai*.

— Маmicатa ти — изръмжах. — Че и да ви плащам значи?

— Стига де — каза той обидено. — Недей да бъркаш ФСБ с ченгетата. Парите ще си ги получиш.

— Колко сте? — попитах уморено.

— Сам съм... Е, максимум още един.

— Кой е вторият?

— Ей сега ще ти покажа. Не се бой де, няма да те преметна.

Издърпа чекмедженцето на масичката и извади от него една кутия, пълна с какви ли не медицински принадлежности: кутийки и флакончета, памук, еднократни спринцовки. Една беше пълна — с яркочервеното капаче на иглата приличаше на цигара, от която са дръпнали толкова силно, че огънчето е плъзнало по цялата ѝ дължина.

— А, не, няма да се боцкам с вас — казах. — Дори за петорна тарифа.

— Идиотка — каза той весело. — Че кой ще ти даде?

— И плащането предварително. Де да ви знам на какво ще заприличате след половин час.

— На, дръж — каза той и ми хвърли един плик.

Представителите на руската средна класа често дават доларите в плик — също както ги получават. Това е вълнуващо. Все едно са те качили на конвейера на социалната сцена, та всички да видят заветните звена на икономическия механизъм на Родината... Отворих плика и преброих парите. Обещаната тройна тарифа плюс още петдесет долара. На практика на нивото на „Национал“. Такъв клиент

трябва да се цени — или поне да се правиш, че го цениш. Усмихнах се очарователно.

— Като ще изкупувам, поне да се изкъпя. Къде е банята?

— Стига бърза, де — каза той. — Има време. Седи кротко.

— Искам да...

— Седи, казах — изръмжа той и си запретна ръкава.

— Нали казахте, че ще има още един. Къде е?

— Щом се боцна, веднага идва.

Стегна бицепса си с една гумена лента и стисна и отпусна няколко пъти юмрук.

— Какво си биете? — попитах малко сърдито.

Трябваше да знам все пак какво да очаквам.

— Катеринка.

— Какво-какво?

— Катеринка, де. Калиопа — поясни той. — Отлитам.

Значи в спринцовката имаше кетамин — или калипсол, невероятно силен психеделик; само психопат или самоубиец можеше да си го бие венозно.

— Венозно? — попитах невярващо.

Той кимна. Обзе ме страх. Не понасях дори типовете, които си го биеха мускулно, понеже ставаха като зомбита, като задгробни тролове, потиснати от вечно проклятие досущ войниците от призрачната армия от последния „Властелин на пръстените“. А тоя тук се канеше да си го бие венозно. Дори не знаех, че може и така. В смисъл, много добре знаех, че никой нормален човек няма да го направи. Изобщо не ми трябваше втори труп за един месец. Време беше да се изпарявам.

— Вижте, дайте да ви върна парите — казах — и да се разделим като приятели.

— Защо, какво има?

— Лесно ви е на вас, нали ще умрете. А мен ще има да ме влачат по съдилищата. По-добре да си вървя.

— Казах — да не си мръднала! — кресна Михалич.

Стана, отиде до вратата, заключи я и пъхна ключа в джоба си.

— Мръднеш ли — тежко ти. Ясен ли съм?

Кимнах. Той седна и извади от медицинската си кутия някакво странно устройство, приличаше на перфоратор съветски дизайн. Състоеше се от две полукръгли пластини, съединени със съвсем

простичка механика. На долната пластина имаше гумено калпаче, а на горната — щампована звездичка и инвентарен номер, като на пистолет. Михалич съедини пластините, замислено лизна калпачето и натисна устройството до ръката си. После пъкна спринцовката в прореза, внимателно вкара иглата във вената си и изтегли малко за проверка — течността в спринцовката стана почти тъмночервена. В следващия момент натисна едно лостче на странното устройство и то високо зацъка. Михалич се смръщи, все едно щеше да скача в студена вода, поразкрачи се, за да има по-здрава опора на пода, и рязко натисна буталото на спринцовката.

Тялото му омекна почти веднага. Не знам защо, но си помислих, че така са си отивали от живота главатарите на Третия райх. Слушах разтревожена механичното цъкане — все едно устройството беше бомба, която всеки миг щеше да гръмне. След няколко секунди се чу щракване, перфораторът заедно със спринцовката отскочи от ръката на Михалич и падна на пода до фотьойла. Кръвта под лакътя на Михалич беше съвсем мъничко — само капчица. Хитро, помислих си. И тогава се случи.

Искам да обясня едно нещо. Не мога да чета мисли. Никой не може, понеже и никой няма в главата си нещо, което да прилича на напечатан текст. А пък непрекъснатите мисловни вълнички, които минават през умовете ни, почти никой не може да ги забележи дори у себе си. Затова да четеш чужди мисли е все едно да търсиш черна котка в тъмна стая, особено ако котката я няма. Имам предвид не техническите трудности на движението опипом, а практическата ценност на въпросната процедура.

Благодарение на опашките ни обаче ние, лисиците, понякога влизаме в един особен резонанс с чуждото съзнание — особено когато чуждото съзнание прави неочакван лупинг. Прилича на реакцията на периферното зрение на внезапно движение в здрача. Виждаме кратка халюцинация, нещо като абстрактно компютърно филмче. От тези контакти няма никаква полза и най-често умовете ни просто филтрират тази ефект — иначе просто няма да е възможно да се возим в градския транспорт например. Обикновено ефектът е слаб, но приеманите от хората наркотици го усилват — точно затова не понасяме наркоманите.

Да ви кажа, при венозното инжектиране на кетамин с полковниците от ФСБ стават наистина странни неща. „Отлитането“ не

беше метафора, а доста реалистично описание: въпреки че омекналото тяло на Михалич приличаше на труп, съзнанието му се носеше в някакъв оранжев тунел, пълен с призрочни форми, които той ловко заобикаляше. Тунелът непрекъснато се разклоняваше и Михалич решаваше накъде да завие. Приличаше на бобслей — Михалич управляваше въображаемия си полет с леки, незабележими с просто око помръдвания на ходилата и дланите, дори не помръдвания, а просто микроскопични напрегания на съответните мускулчета.

Разбрах, че оранжевите тунели не са само пространствени образувания, те същевременно бяха информация и воля. Целят свят се превърна в огромна самоизпълняваща се програма, като компютърна, но такава, в която не можеш да отделиш хардуера от софтуера. Самият Михалич също беше елемент от тази програма, но разполагаше със свобода на придвижване по отношение на другите ѝ блокове. И вниманието му се движеше по програмата към самото ѝ начало, към един люк, зад който се криеше нещо страшно. Михалич влетя в последния оранжев тунел, стигна до люка и решително го отвори. И страшното, което беше зад него, се измъкна на свобода и полетя нагоре към дневната светлина и в стаята.

Погледнах Михалич. Той оживяваше — но оживяваше странно, злокобно. Устата му потрепваше, от нея се стичаше слюнка, всъщност пяна може би, а от гърлото му излизаше звук, който приличаше на ръмжене. Ръмженето ставаше все по-силно, после тялото на Михалич се напрегна, изви се — и почувствах, че неизвестната ужасна сила след секунда ще се измъкне на свобода от дъното на душата му. Нямах време за колебания — грабнах шампанското и с всички сили го треснах по главата.

Външно не стана нищо особено — Михалич пак се отпусна във фотьойла, а шампанското дори не се счупи. Но виж, във вътрешното му измерение, с което досега имах контакт, се случи нещо смайващо. Злата сила, която искаше да се измъкне от дълбините му, изгуби управление и се блъсна в една сложна комбинация мислоформи, изпълваща поредния тунел. Забляскаха пулсиращи звезди и изчезващи към хоризонта огнени ивици, приличаха на безкрайни самолетни писти. Беше ослепително красиво и ми напомни за един кинопреглед, който бях гледала през шейсетте — там показваха катастрофирането на един скоростен катер тримаран: катерът се откъсна от водата, превъртя

се на триста и шейсет градуса някак бавно, замислено и се пръсна на парчета на повърхността на езерото. Тук стана почти същото, само че вместо катера на парчета се пръсна езерото: прозрачните конструкции, изпълващи оранжевия тунел, се разпаднаха и с мелодичен звънтеж са разхвърчаха настрани, избледняваха, смаяваха се, изчезваха. А после и цялата вселена от оранжеви тунели изгасна и изчезна, все едно някой й беше дръпнал шалтера. Остана само омекналото мъжко тяло във фотьойла и някакъв мелодичен звук — повтаряше се и се повтаряше дотогава, докато не разбрах, че е телефонът.

Вдигнах слушалката.

— Михалич? — попита мъжки глас.

— Не може да се обади в момента — казах. — Много е зает.

— Вие коя сте?

Наистина нямах кратък и ясен отговор на този въпрос. След няколко секунди тишина отгатаък затвориша.

* * *

Ама как можах да го измислят — да прекръстят КГБ на ФСБ. Да съсипят такъв страхотен бранд! KGB го знаеха по цял свят. А сега чужденците просто не разбират какво е това FSB. Една американска лесбийка, нае ме за цял уикенд, непрекъснато бъркаше FSB с FSD. FSD пък е female sexual dysfunction, болест, измислена от фармацевтичните компании, та да почнат да произвеждат женски аналог на виаграта. Сексдисфункцията при жените естествено е чист блъф: при женската сексуалност са важни не физическите аспекти, а контекстът — свещите, шампанското, думите. А пък ако трябва да сме съвсем честни, най-важното условие за съвременния женски оргазъм е високото равнище на материална осигуреност. Това обаче не се решава с хапче — it's the economy, stupid, както гласеше предизборният лозунг на Клинтън. Впрочем, отвлякох се.

Въпреки че името на КГБ беше сменено, кадрите си останаха старите, сурови и закалени. От такъв удар с шампанско по главата обикновен човек ще лежи в безсъзнание с часове. Михалич обаче почна да се свестява невероятно бързо. Обяснението може би беше, че бе получил удара в променено състояние на съзнанието — при това физическите свойства на организма се трансформират, всеки алкохолик ще ви го потвърди.

Разбрах, че е в съзнание, когато се опитах да извадя ключа от джоба на панталоните му. Щом клекнах до него, видях, че ме гледа изпод полуотворените си клепачи. Бързо отскочих. Бях се уплашила от онова, което стана с него след инжекцията — не бях виждала такова нещо и не исках да рискувам.

— Телефонът... — прошепна Михалич.

— Какво телефонът?

— Кой... Кой...

— Кой се обади ли? — сетих се. — Не знам. Някакъв мъж.

Той изстена. Невероятно. Нормален човек да го ударят така по главата, ще го вълнуват единствено вечните въпроси. А този си

мислеше кой ли се е обадил. Както пише Маяковски, „пирони да правиш от хора такива, в Русия животът по ще го бива“ (той после го променя, в черновата си е точно така, виждала съм го с очите си).

— Дайте ми ключа — казах. — Трябва да се махна оттук.

— Чакай — изпъшка Михалич. — Трябва да поговорим.

— С друсани не говоря.

— Не ми разсъждавай...

Говореше с мъка, правеше дълги паузи — все едно всяко изречение е висока планина и той на няколко пъти се свлича по склона, докато я щурмува.

— Да бе, не ми разсъждавай — казах обидено. — И на Люска така й казваха, да не разсъждавала. Обаче като й пукна клиентът на клонката сакура, я подведоха под отговорност. Адвокатът вика — перитонит, нещастен случай. А следователят държи на скъсване на правото черво, непредумишлено убийство. И то ако бутне още три хилядарки — чак тогава ще е непредумишлено, иначе си е чистак умишлено... Дайте ми ключа, че ще ви фрасна още веднъж. Изобщо не ми пука, че сте от ФСБ. Нищо няма да ми направят — това си е чиста самозащита.

И вдигнах бутилката.

Той издаде някакъв и особен, и страшен звук — все едно воден дух се смее някъде дълбоко под водата. После се опита да каже нещо, но излезе само:

— Ча... Чака...

— Вижте какво, за последен път ви казвам с добро — повторих: — Дайте ключа!

— Кучка — каза той неочаквано ясно.

Ама все пак това, офицерите, са големи простаци. Не могат да поддържат културен разговор с едно честно момиче. Вдигнах бутилката за удар — и в същия миг вратата зад гърба ми се отвори.

Обърнах се. На прага стоеше висок млад мъж с тъмен шлифер с вдигната яка. Беше небръснат, навъсен и много красив — това го отбелязах без никакво лично пристрастие, с преценяващия поглед на художничка.

Малко го загрозяваше само надменно-гневната извивка на устните му. Не предизвикваше неприязън към него обаче, просто като че ли установяваше дистанция. Впрочем и с тази извивка той пак беше

наистина привлекателен. Дори мъничко приличаше на младия император Александър Павлович — той също гледаше така през първите години, след като се качи на престола.

Но най-много ме порази изражението му. Не знам как да го обясня. Все едно човек години наред го е болял зъб и е свикнал да не обръща внимание на това, макар зъбът да го мъчи всеки божи ден. Имаше и запомнящ се поглед: сиво-жълтите му очи сякаш се отпечатваха в ретината ти и те гледаха от нея право в душата още няколко секунди. И най-главното, стори ми се, че това е лице от миналото. Много такива лица имаше в отдавна отишлите си времена, когато хората вярваха в любовта и в Бога; после този тип почти изчезна.

Известно време се гледахме в очите.

— Мислех да го свестявам с шампанско — казах и оставих бутилката на масичката.

Влезият се обърна към Михалич и попита:

— Това да не е дъщеричката ти?

— Не — изхърка Михалич от фотьюйла и дори успя да помръдне ръка (очевидно идването на непознатия му беше помогнало да дойде на себе си по-бързо). — Не... Курва...

— А — каза младият мъж и пак ме погледна. — Тази с консултанта — тя ли е?

— Да.

— А на тебе какво ти е?

— Шефе — почти запъшка Михалич, — зъб бе, шефе, зъб! Упойка!

Младият мъж вдиша и сбърчи неодобрително нос.

— Упойка значи? С кетамин?

— Шефе, аз...

— Да не би да си викнал ветеринар да ти резне ушите?

— Шефе...

— Пак значи? Хайде, на обект разбирам. Обаче тук? Защо? Вече говорихме за тия неща.

Михалич заби очи в пода. Младият мъж ме погледна, стори ми се — с любопитство.

— Шефе, чакай да обясня — почна Михалич. — Честна... Физически чувствах с каква мъка успява да говори.

— Не, Михалич. Обясненията са от мен — каза младият мъж, взе шишето шампанско и с всички сили удари Михалич по главата.

Този път шишето се пръсна и истински гейзер бяла пяна окъпа Михалич. Целия. Ясно ми беше, че след такъв удар той никога вече няма да стане от този фотьойл — отбирам от човешка анатомия. За мое изумление обаче Михалич тръсна глава като пияница, току-що залян с кофа вода. После вдигна ръка и избърса пръските шампанско от лицето си. Вместо да го убие, ударът му беше помогнал. Е такова нещо никога не бях виждала.

— Значи така — каза младият мъж. — Вземаш душ, после яхваш едно такси и се прибираш вкъщи. Да ти направят бульон. Или чай. Силен. И изобщо, Михалич, едно реланче ще ти се отрази добре.

Не разбрах какво иска да каже.

— Слушам — каза Михалич, успя да стане и зазалита към банята, оставяше подире си рекичка от шампанско. Щом влезе там и затвори вратата, младият мъж се обърна към мен и се усмихна.

— Доста е задушно тук. Хайде да ви заведе на чист въздух.

Хареса ми, че ми говори на „вие“.

Излязохме по друг път. Оказа се, че по лъскавото желязо, което бях видяла в стаята с откренатата врата, се стига до първия етаж. Подобни устройства има в пожарните и в go-go баровете, в последните ги наричат пилони или колове. По такова нещо бързо можеш да се смъкнеш до голямата червена кола и да получиш медал „За храброст“. А може и еротично да поотъркаш в него дупе и цици и да получиш от публиката няколко влажни банкноти. Да, наистина различни пътища отваря животът пред нас...

За щастие днес не се наложи да правя нито първото, нито второто. До лъскавата тръба имаше тясна вита стълба — за по-малко спешни случаи очевидно. Та значи слязохме по нея. Долу имаше сумрачен гараж, в който чакаше луксозна черна кола — „Майбах“, истински. Такива в Москва бяха само няколко.

Младият мъж спря до колата, вдигна глава — носът му сочеше право към мен — и вдиша шумно. Изглеждаше доста странно. А после на лицето му се изписа блаженство, даже нещо като умиление.

— Бих искал да ви се извиня за това, което се случи — каза той, — и да ви помоля за една услуга.

— Каква услуга?

— Трябва да купя подарък на една девойка горе-долу на вашата възраст. Не съм на „ти“ с дамската бижутерия и ще съм ви много признателен, ако ми помогнете със съвет.

За секунда се поколебах. По принцип в подобни ситуации трябва да изчезващ възможно по-бързо — но кой знае защо ми се искаше да удължа запознанството ни. Пък и ми беше интересно да видя как изглежда колата отвътре.

— Добре — казах.

Щом обаче седнах на предната седалка, забравих за интериора — толкова силно впечатление ми направи пропускът на предното стъкло.

Отдавна съм забелязала една кичозна тенденция у руските властимащи: те непрекъснато се пънат да се напаснат с величествената сянка на имперската история и култура, да се изкарат дворяни, да докажат аристократичния си произход, въпреки че имат толкова общо с едновременна Русия, колкото и разните там лангобарди, пасли козите си сред руините на Форума, с Флавиевата династия. Пропускът на стъклото на „Майбах“-а беше истински образец на жанра. На него беше изобразен златен двуглав орел, имаше трицифрен номер и отдолу пишеше:

*И тази, казвам ти, каруца черна,
пътува накъдето си поще.*

А. С. Пушкин

Е, какво да кажеш? Да, орел. Да, Пушкин. Но го нямаше чувството за съпричастност към съдбините на великата страна, на което разчитаха криейтърите на федералната служба. Причината вероятно беше в неправилния избор на епохата за съответните референции. Би трябвало да се насочат не към имперските орли, а към феодалните летописи. Там по-лесно щяха да си намерят алузии: Борис Голямото гнездо, Владимир Червения свитък...

— За какво се замислихте?

— Какво? Аз ли? — опомних се.

— Да — каза той. — Като се замислите, си сбърчвате нослето наистина трогателно.

Вече бяхме излезли на улицата.

— Между другото, не се запознахме — каза той. — Аз съм Александър. Може просто Саша. Чували ли сте за Саша Белия? Е, аз пък съм Саша Сивия.

— Не, не съм чувала за Саша Белия. Виж, Андрей Бели е друг въпрос.

— Андрей Бели ли? — попита Александър с известно, както ми се стори, недоумение. — Всъщност това няма значение. Как се казвате?

— Адел.

— Адел? — Той чак се ококори. — Шегувате се!

Завъртях глава, че не се.

— Невероятно. Толкова много в живота ми е свързано с това име! Изобщо не можете да си представите. Нашата среща не е случайна. Това е съдба!

— Да имате случайно лъжичка? — попитах.

— Лъжичка ли? Каква лъжичка?

— Ами за зеления хайвер.

Той се засмя.

— Не ми вярвате ли? За Адел?

— Естествено — казах.

— Ще ви обясня. Стига да ви е интересно.

— Интересно ми е.

Наистина ми беше интересно.

— Знаете ли я онази игра, на „Playstation“ — „Final Fantasy 8“?

Не я знаех.

— Навремето стигнах почти до края — а това наистина е трудно. И точно тогава се появява вълшебницата Адел. Красавица, висока, повисока от човешки ръст. Много зрелищна анимация — буди се, отваря очи, покрива я ветрило от лъчи, горе-долу като заставката на „Universal“, и излита в саркофага си за Земята.

— Откъде излита?

— От Луната.

— Аха. И как свършва всичко това?

— Не знам — отвърна той. — Точно там е въпросът. Не можах да я победя. Всички останали направо ги разбих, а нея не можах. И така и не довърших играта...

— Защо се притеснявате толкова? — попитах. — Има безброй игри.

— Преди това успявах във всичко — каза той.

— Сериозно във всичко?

Той кимна.

— Всъщност да де — казах. — Естествено.

— Не ми ли вярвате?

— Защо? Вярвам ви. Личи си по колата.

Няколко секунди минаха в мълчание. Гледах през прозореца. Наближавахме началото на Тверски булевард.

— Този новият ресторант — казах. — „Палацо Дукале“. Ходили ли сте в него?

Той кимна.

— И кои ходят там?

— Ами както обикновено.

— И за какво си говорят?

За секунда той се замисли. После каза с преправен превзет женски глас:

— Как мислите, Жечков не го ли е страх да живее във вилата на нарком Ежов?

И тутакси отвърна със също такъв преправен бас:

— Ха, че то Ежов ще се насере от страх в гроба, че на вилата му живее Жечков...

— А кой е Жечков? — попитах.

Той ме погледна с подозрение. Очевидно трябваше да се знае кой е Жечков. Трябва да погледна в интернет, помислих си.

— Просто дадох пример — каза той. — За това какво се говори там.

Спомних си вилата на Ежов, каква беше през трийсетте години на миналия век. Харесвах ми охраняващите входа гипсови лъвове с топки под лапите — гледаха малко виновно, все едно усещаха, че не могат да опазят стопанина си. Почти същият лъв стоеше хиляда години преди това пред храма на сектата Хуаян — само че беше направен от злато, а през ребрата му минаваше надпис, помня го наизуст:

„Причината за заблудите на живите същества е, че те смятат, че лъжовното може да се отхвърли, а истината може да се постигне. Но когато постигаш самия себе си, лъжовното става истинно и няма никаква друга истина, която да се постига след това.“

Какви хора живееха тогава! А сега — способен ли е някой да разбере смисъла на тези думи? Всички, всички отидоха във висшите светове. Дори от състрадание никой вече не иска да се ражда в този адски лабиринт и бродя тук сама и злощастна...

Спряхме на един светофар.

— Къде всъщност отиваме? — попитах.

— Да знаете някъде наблизо някой добър бижутерски магазин? Имам предвид наистина добър — каза Александър.

* * *

Когато видя в скъп бутик млада жена с кавалер, който ѝ купува брошка на цена колкото малък самолет, винаги се убеждавам, че човешките самки създават миражи не по-зле от нас. А може би и по-добре. Да представиш една направена от месо машина за размножаване като дивно пролетно цвете, достойно за скъпоценна украса — и да поддържаш тази илюзия не минути като нас, а години и десетилетия, и това без да имаш опашка, е наистина голяма работа. Трябва си майсторлък. Очевидно жените, като мобилните телефони, си имат вградена антена.

Ето какво казват по този повод вътрешните ми гласове:

1) След като жената може да представи една машина за размножаване за дивно пролетно цвете, женската природа не бива да се свежда само до раждането на деца: като минимум това е и умение да промиваш мозъци.

2) По същността си дивното пролетно цвете е абсолютно същият механизъм за размножаване и промиване на мозъци, само че месото му е зелено и то промива мозъците на пчелите.

3) Скъпоценната украса бездруго не е нужна на никого освен на жената, така че е глупаво да разсъждаваме достойна ли е жената за нея, или не.

4) Мобилните телефони с вградена антена са удобни за държане, но сигналът не е добър, особено в железобетонни сгради.

5) Мобилните телефони с външна антена пък са по-неудобни, а сигналът в железобетонни сгради е още по-лош.

Жената е кротко същество и баламосва само собствения си самец, не закача нито птичките, нито животинките. Понеже го прави в името на висша биологична цел, тоест личното оцеляване, лъжата в случая е простима и не е наша лисича работа да се бъркаме в тия неща. Но когато един женен мъж, който непрекъснато живее в натрапения от

съпругата му сън с елементи на кошмар и готика, внезапно на третата бира заявява, че жената е просто агрегат за раждане на деца, това наистина е много смешно. Мъжът дори не разбира колко е комичен в тази ситуация. В случая не намеквам за граф Толстой, пред когото се прекланям, говоря изобщо.

Но пак се отвлякох. Исках само да кажа, че хипнотичните способности на жената са очевидни и че всеки, който има съмнения в това, може да ги разсее, като влезе в магазин за скъпи дрънкулки.

До последната минута не се сетих, че Александър избира подарък за мен. Просто нямах повод да мисля така. Предполагах, че иска да купи подаръче за някоя лъскава мацка, и го съветвах съвсем сериозно. Така че се почувствах изключително тъпо, когато накрая ми подаде пликчето с двете мънички кутийки, които току-що беше платил. Не го очаквах. А пък ние, лисиците, трябва да предвиждаме действията на хората — ако не всичките, то поне онези, които се отнасят пряко към нас. От това зависи оцеляването ни.

В двете еднакви бели кутийки се гушеха пръстени за осем и петнайсет хиляди долара, платина и брилянти. Големият камък — нула и осем, малкият — нула петдесет и четири карата. Tiffany. Богове — двайсет и три хиляди долара! Безброй пъти трябва да си настърчавам опашката за тия пари, помислих си с почти класова омраза. А най-важното — той не искаше нищо от мен. Освен телефона. Каза, че заминавал на север и щял да се обади, като се върне — след два дни.

Купуването на пръстените не беше лесно. Продавачката не се осмеляваше сама да осъществи толкова сериозна трансакция. Касиерката също.

— Не мога без манджъра. — Точно така го произнасяше, „манджър“.

Хем беше смешно, хем съвсем в духа на народната етимология: тъкмо така Родината превръща брилянтите ни в класова омраза.

Чак когато се прибрах в Битца, разбрах колко съм капнала — нямах сили дори да си проверя електронната поща. Спах чак до обяд на другия ден. Сънувах подозрителни борхесиански сънища за отбраната на крепост — приличаше на щурм на град по време на въстанието на Жълтите кърпи. Бях сред отбраняващите се и хвърлях от стената тежки копия.

Не понасям да ми обясняват символики, сериозно. През двайсетте години на миналия век се развличах, като побърквах романтичните червени фройдисти — разказвах им измислени сънища: „А после опашките ни паднаха и ни казаха, че са скрити в кокосов орех, закачен над водопада“. Ако насън хвърлям копия, това не означава, че не си давам сметка за символичното значение на ставащото. Или че означава, че си давам. Всичките тези сметки отдавна съм ги дала на отговорно вечно пазене, така грижите са по-малко.

След като си починах, умът ми вече работеше ясно и първото, за което помислих, беше финансовият аспект на ставащото. Личният ми индекс светеше в нежнозелено: в магазина двата пръстена струваха двайсет и три хиляди, значи можех да ги продам за около петнайсет.

Но ми беше жал да ги продавам — през последните сто години рядко ми бяха подарявали такива красиви дрънкулки. В Съветска Русия за това се следеше строго. Дори в късните брежневски времена не беше лесно: ако в някоя бижутерия например просто ей така влезеше някакъв най-обикновен тип и купеше брошка за трийсет хиляди рубли, цялата централна преса пишеше с негодувание за случая цяла седмица и задаваше въпроса къде гледат компетентните органи. Трийсет хиляди застойни рубли бяха страшно много пари, вярно си е. Но защо тогава слагаха тая брошка на витрината? Като примамка? Тогава поне е ясно негодуванието на пресата — слагат примамката, а рибата я изяжда и си отплува.

Така поне във всеки случай шепнеше с горещ смях в ухото ми директорът на Елисеевския гастроном, който ми подари тази брошка. Той беше предпазлив човек, но страстта го направи романтик. Разстреляха го, бедния, и ми беше мъчно за него, въпреки че така и не можах да се насиля да си сложа тази брошка. Тя беше уникален пример за съветски кич: диамантени класове около изумрудени краставици и рубинено цвекло. Вечно напомняне за единствената битка, която изгуби Съветска Русия — битката за реколтата...

След като се налюбувах на пръстените, реших да си проверя електронната поща. Писмото беше само едно, но пък много приятно — от сестрицата Ей Хуй, не я бях виждала цяла вечност.

„ЗДРАСТИ, РИЖЛО.

Как си? Все така ли се занимаваш с нравствено самоусъвършенстване? Търсиш изход от лабиринтите на илюзорния свят? Много ми се иска поне някой от голямото ни лекомислено семейство да го намери.

Аз съвсем се заблудих в тези лабиринти. Още съм си в Тайланд, само че най-последно се магнах от Патая. През последните трийсет години морето стана съвсем мръсно. Освен това конкуренцията от страна на местните жени е толкова голяма, че да си изкарвам прехраната по лисичи става все по-трудно. Тук всичко е обърнато наопаки: ако в повечето страни се радват, когато се роди момче, тук се радват на момичетата и казват дословно следното: «Колко хубаво, че ни се роди дъщеря, значи няма да гладуваме на стари години». Ако беше чул такова нещо, Конфуций щеше да се обеси на собствената си плитка.

Остров Пхукет, където живея в момента, засега е още чист, но след година-две и той ще стане като Патая. Има прекалено много туристи. Заселих се в залива Патонг и работя в салона за масаж «Christine's». Ние, масажистките, седим на пейки в специална зала за оглед, наплескани с грим, приличаме на зли духове. Влизат розови от слънцето фаранги (така наричаме туристите от Запада) и си избират масажистка. Следва отделна стаичка и знаеш какво. Аз се водя уникална специалистка по тайски масаж, така че таксата ми е по-висока, отколкото на останалите, но въпреки това се налага вечер да приработвам допълнително в баровете по Бангла Роуд, на пет минутки от нашия салон. През деня в салона наистина капваш, а после се налага да се преобличаш в шарени парцалки и да излизаш на сцената. То всъщност дори не е сцена, можем да го наречем тезгях, по който от пилон към пилон бавно се движим ние, момичетата, с номера на гърдите. А в бара под нас седят фарангите, пият студена бира и избират, избират,

избират. Ако и от двете местоработи за ден успееш да спестиш петдесет долара, си е направо късмет.

Основите на живота тук са изкривени. Тайските девойки са скромни и трудолюбиви като пчелички. Но в естествената си среда пчелите летят от цветенце на цветенце и с упорит труд събират нектар. А ако им излееш до кошера кофа захарен сироп, ще се устремят към захарта и никоя няма да тръгне да обикаля цветята. Тъкмо по този начин Западът погубва тропическата ни градина с екскрементите си, като излива в нея цели реки доларов сироп от крайбрежните хотели. Вашата Русия, между другото, за нас е също точно такъв сексексплоататор и това, че в момента е просто суровинен придатък на развитите страни, изобщо не я отървава от моралната ѝ вина. Макар че и Тайланд в известен смисъл може да се смята за суровинен придатък... Недей да си мислиш, че изпадам в догматизъм, просто днес беше много горещо и съм много уморена.

Между другото, за Русия. Неотдавна говорих със сестра Ий, тя дойде на Пхукет с новия си съпруг лорд Крикет (този тъпчо е абсолютно щастлив). Та тя ми каза нещо много убедително. Помниш ли предсказанието за свръхплътеника? Тя каза, че мястото, за което се говори в пророчеството, е Москва. Разсъжденията ѝ са наистина остроумни, няма спор. Пророчеството гласи, че свръхплътеникът ще се появи в града, където ще разрушат Храма, а после ще го възстановят в предишния му вид. Векове наред всички смятаха, че става въпрос за Йерусалим и че пришествието на свръхплътеника е предсказание за края на времената, нещо като Апокалипсиса. Ий Хуй обаче е убедена, че просто сме попаднали под хипнозата на юдео-християнската символика: че ако ще е Храм, то ще е непременно Йерусалимският...

А в пророчеството всъщност няма никакви указания за Йерусалим. В Москва пък относително наскоро бил възстановен разрушеният в хода на културната революция

храм на Христа Спестителя (ако милата Ий не бърка името). При това го възстановили точно в същия вид, в който бил построен първоначално — тук тя се позовава на информация, получена от теб. Мисля, че трябва да я очакваш скоро да ти дойде на гости заедно със съпруга си, който е изцяло погълнат от тези мистични търсения.

Въпросният лорд Крикет не е само мистик. Той е известен в Лондон меценат и колекционер на предмети на изкуството, сътрудничи си с много художествени галерии. Освен това е един от лидерите на известния ти Countryside Alliance — организацията, която не дава да се забрани ловът на лисици. Наистина е много трудно да пуснеш жив подобен персонаж. Но те моля да не забравяш, че сестрица Ий още не е решила кой ще е следващият. Затова събери волята си в железен юмрук, както направих аз. Най-добре просто гледай какво става отстрани и се посмей — лордът усърдно търси плътеници навсякъде освен в собствената си спалня. С хората винаги е така. Едно обаче не разбирам — откъде се е взел у него такъв интерес към свръхестественото? Представителите на експлоататорските класи впрочем често се отдават на окултизма, за да намерят в него оправдание на собствената си паразитна същност.

Моля за твоя съвет. Дали да не се преместя в Русия? Руските туристи ми харесват — добродушни са, дават големи бакшиши и бързо заспиват, понеже много пият. Видях на гърдите на един много красива татуировка — Ленин, Маркс и сърп и чук, а пък е още съвсем млад. Много ме хареса. Снима ме с видеокамера, а после ме посъветва да се преместя в Русия. «С твоята красота в Русия ще направиш истинска кариера — така каза. — И не в някакъв си салон за масаж. Ще се поусучеш една-две години около нашия елит и ще изкараш пари за цял живот». Каза, че в Русия сега всичко било различно, реформите били успешни и народът бил пълен с пари. Това вярно ли е? Какъв е този елит, около който трябва да се усуквам? Ще мога ли?

Освен това според него вашите рубли по отношение към долара били на практика същото като нашите боти и няма да изпитам силен културен шок. Пиши ми как вървят нещата в Москва и дали няма да се намери там местенце за Ей Хуй.

Обичам те и те помня,
твоя Ей“

Милата Ей... Усмихнах се, като си я спомних — сериозна, вечно намръщена и много искрена. Тя всъщност беше най-добрата от нас — и затова винаги ѝ се падаше най-тежката работа. Изкара цялата освободителна война до председателя Мао, има награди от НОАК, а когато в Китай се възроди капитализмът, си изгори партийната книжка на площад Тянанмън и замина за Тайланд. Сега иска да дойде в Русия — мисли си, че тук все така е родината на Октомври... Бедната, трябва да я разубедея. Защото наистина ще вземе да дойде ѝ ще повехне сред тези снегове. Или пък ще се свърже с някои националболшевики. И когато накрая националболшевиките вземат та подпишат договор с фирмата „Дизел“ например, ще издържи честно до финала и после ще я осъдят до живот — с нея все така става...

Няколко секунди търсих образ, който да подейства най-добре на въображението ѝ. И ми се стори, че го намерих. Вдигнах ръце над Клавиатурата.

* * *

„ЗДРАВЕЙ, РИЖАВКЕ.

Изобщо не можеш да си представиш колко ми е приятно да получа вест от тебе в тия забутани снегове. Пишеш, че Тайланд ти бил омръзнал. Помисли за следното: в страните на златния милиард хората пестят цяла година, та да дойдат за две седмици в твоя кокосов рай. Разбирам, че животът в петзвездните хотели е много различен от твоя. По пък нали морето и небето са за всички и именно за тях те идват при вас от неоновите си катакомби.

Пишеш, че животът в Тайланд бил изкривен и обърнат наопаки, защото туристите поливат невинните аборигени с отровни доларови миазми и ги лишават от радостите на простия труд. Уважавам възгледите ти, но опитай да погледнеш на нещата от малко по-различен ъгъл: въпросните развратители цяла година си прегризват гърлата в офисите и канторите си, та да натрупат достатъчно отровни доларови миазми. Според мен тъкмо техният живот е изкривен, иначе защо ще идват в твоя салон, радост моя? Ниските тарифи — да, с това трябва да се борим. Но стига с тези вселенски обобщения, които всеки път свършват убийството на петдесет милиона души!

Питаш ме как вървят нещата тук. Накратко, надеждата, че плискащото се отвсякъде кафяво море е от шоколад, се стапя дори у най-калените оптимисти. При това, както остроумно отбелязва рекламата, се стапя не в ръцете, а в устата ти.

В Москва се строят небостъргачи, изяждат се тонове суши и се въртят милиарди. Но този бум има съвсем слабо отношение към икономиката. Просто тук се стичат пари от цяла Русия и лекичко постопят тукашния климат, преди да отлетят в офшорното хиперпространство. Навремето ти казваше, че основното противоречие на съвременната епоха било противоречието между парите и кръвта. В Москва остротата му е леко попритъпена, понеже засега кръвта се пролива някъде далече, а парите винаги са в нечии чужди ръце. Но всичко това няма да е задълго.

Тукашният живот е толкова самобитен и неповторим, че е нужен ясновидец като Освалд Шпенглер, за да схване правилно същината му. От гледна точка на Шпенглер, в основата на всяка култура е залегнал някакъв тайнствен принцип, който се проявява в множество несвързани помежду си феномени. Например има дълбоко вътрешно родство между кръглата форма на монетите и стените около древните градове, и така нататък. Мисля, че ако Шпенглер се заемеше с днешна Русия, на първо място щеше да го интересува същият въпрос, който интересува и теб — за местния елит.

Той е наистина уникален. Объркали са те: още никой не е спечелил пари от това, че се е «поусукал» около тези хора. При такава процедура парите може само да станат по-малко, иначе елитът нямаше да е елит. В древни времена в Поднебесната всеки чиновник се стремеше да допринесе полза на всеобщия път на нещата. А тук всеки слага на този път своя бариера, която се вдига само срещу пари. И същността на тукашния обществен договор е именно във въпросното вдигане на бариерите един спрямо друг.

Елитът тук се дели на два клона, наречени «хуй сосайъти» (изопачено high society), и «апарат» (изопачено upper rat^[1]). Хуй сосайъти е бизнес обществото, което се мазни на властта, понеже тя може да ликвидира всеки бизнес във всеки момент, доколкото бизнесът тук е неотделим от престъпната дейност. А «апаратът» — това е властта, която се храни с това, с което я нагушва бизнесът.

Излиза, че първите дават на вторите да крадат, понеже вторите дават да крадат на първите. Представи си само хората, успели да си построят този вечен поне за тях двигател от нищото. При това ясно разграничение между двата клона на властта няма — единият плавно преминава в другия и двата заедно образуват огромен тлъст плъх, отдаден на алчно самообслужване. Нима би искала да се усукваш около този мляскащ уроборос? Така се казва един алхимически символ — змия, захапала опашката си, — но в нашия случай тук се забелязват по-скоро урологични конотации.

Реформите, за които си чула, изобщо не са нещо ново. Тук се провеждат непрекъснато, откакто се помня. Същината им се свежда до това от всички възможни варианти на бъдещето с голямо закъснение да се избере най-пошлият. Всеки път реформите започват със заявлението, че рибата се вмирисва от главата, след това реформаторите изяждат здравето тяло, а вмирисаната глава си остава да плува по течението. Така че всичко вмирисано по времето на Иван Грозни още си е живо, а всичко, което беше здраво само допреди пет години, вече е излапано. Тукашният «urper gat» би могъл да нарисува на знамето си не мечка, а въпросната рибешка глава. Въпреки че мечката също е остроумен избор: тя е международен символ на икономическата стагнация, освен това има лапи, което лесно може да се свърже с «лапам», «лапан» и така нататък. Ескимосите, казват, имали трийсет думи за описването на различните видове сняг; в днешния руски език има поне толкова идиоми за рушветчийство и подкупване на длъжностни лица.

Но русите въпреки всичко обичат страната си, а писателите и поетите им традиционно сравняват този ред с тежест на крака на вълшебен исполин — иначе щял да е прекалено бърз... Ох, не знам. Отдавна вече не се вижда никакъв исполин, а само нефтена кула и увисналият на нея плъх, който си прави мистичен автокефален уроборос. Понякога ми се струва, че единствената цел на руското

съществуване е да го влачи през снежната пустош и да се мъчи да намери в това геополитически смисъл, та да вдъхнови с него малките народи.

Ако разгледаме още два взаимосвързани аспекта на местната култура — строго табуираната лексика, чрез която се извършва ежедневното общуване между хората, и законите, според които общоприетият начин на живот се явява углавно престъпление (което пък удря върху лицата на всички жители неизличимия печат на греха) — ще получим кратко описание на гещалта, на който се каниш да дойдеш на гости. Изобщо, този списък може да се продължи до безкрай: в него ще попаднат металните врати на жилищата, метафизичните блокбъстърри, в които доброто дава на злото да яде, понеже злото дава на доброто да яде, и така нататък. Но стига за това.

По-добре да споделя някои професионални наблюдения за перспективите на тукашните момичета от кариерата (нямам предвид, че ги пращат да чукат камъни). Има една затворническа игра, интелегентите я наричат «Робинзон», а интелектуалците — «Ultima Thule». Играта е следната: мъжът сяда в каца или корито по такъв начин, че над повърхността да се подава само главичката на пениса му. После вади от кибритена кутийка предварително подготвена муха с откъснати крилца и я пуска на въпросното малко островче. Същността на това мрачно северно развлечение е в наблюдаването на безцелното блуждаене на нещастното насекомо по крайната плът (оттук и името на играта). Това е медитация върху безизходността на съществуването, самотата и смъртта. Катарзисът се постига чрез стимулацията на главичката на члена от страна на мухата, която бързо-бързо пъпли с крачетата. Играта има и разновидност, интелегентите я наричат «Атлантида» а интелектуалците — «Вълшебният град Китеж». Подробностите обаче са толкова мрачни, че не искам да ти развалям съня, като ги изреждам.

Повярвай ми, сестрице, ако дойдеш тук, ще се чувстваш безкрила муха, блуждаеща по островите на

архипелага, за който Солженицин вече каза на човечеството всичко важно. Струва ли си да сменяш морето и слънцето с тази трудна съдба? Да, парите тук са повече. Но повярвай ми, тукашните обитатели ги харчат до последната рубла, та ако не наистина, то поне в хероиново-алкохолна омая да се доближат до онзи поток от щастие и радост, в който протича твоят живот.

И последно — понеже пишеш за свръхплътеника. Абсолютно съм сигурна, че всички легенди за него трябва да се приемат като метафора. Свръхплътеникът е онова, което може да стане всеки от нас чрез нравствено самоусъвършенстване и максимално развитие на способностите си. Ти вече си потенциален свръхплътеник. Затова да го търсим някъде извън нас означава да се заблуждаваме. Не бих си губила времето да убеждавам в това Ий Хуй или съпруга ѝ (ще ми е интересно да го видя, докато още е възможно). Но ти, сестрице, с твоя ясен ум и правдиво сърце, би трябвало да ме разбираш.

Обичам те и те помня,
твоя Ай“

Имаше една китайска комедия през седемнайсети век — „Две лисици в един град“. Москва е много голям град. Значи тук можеше да има много големи проблеми. Но не тези опасения ме притесняваха, съвсем не — честна дума, аз бях загрижена единствено за щастието на милата Ей Хуй. И ако посгъстих малко краските в писмото си, то бе изключително от грижа за нея — нека се порадва още на слънцето, щастието изобщо не е в парите. За свръхплътеника пък ѝ написах най-важното, в това бях абсолютно убедена. Реших следващия път да ѝ напомня да работи само по метода „годеницата връща обицата“.

Обицата... Внезапно ми хрумна възхитителна мисъл и бързо отворих металния сейф, в който си пазя украшенията и разни ценни дреболийки. Това, което ми трябваше, беше най-отгоре — едни сребърни обици.

Отворих и стария си „leatherman“ и с мъничките клещички (един от първите модели, вече не правят такива) внимателно свалих

кукичките на обиците. Скоро в шепата ми се гушеше нещо потресно. Обеци във вид на пръстени на сребърни кукички, които по цвят на практика се сливат с платината. Едната обица беше с по-голям брилянт, другата — с по-малък. Според мен никой никога не беше правил така. Като ги видят, ще ми откраднат идеята, помислих си. Е, какво да се прави...

Сложих си обиците и се погледнах в огледалцето. Супер. От пръв поглед си личеше, че на ушите ми висят не обици, а именно пръстени, закачени вместо обици. Освен това се виждаше, че пръстените са скъпи — брилянтите хвърляха сияещи отблясъци в прашния слънчев лъч, който осветяваше жилището ми. Върхът на шика е нещо скъпо в инкрустация от демонстративно презрение към скъпото, съединяването на идеалите на финансовата буржоазия с ценностите на шейсет и осма година в един естетически цялостен обект, който обещава, че собственичката му ще бутне не само на Абрамович, но и на Че Гевара, и даже завоалирано намеква, че на Абрамович ще бута само временно, докато не цъфне Че Гевара (Че Гевара естествено няма нищо общо и никой не мисли да му бута — просто мацката предполага, че Абрамович ще кълве по-добре на тази блесна). С други думи, каквото е предписал чичко доктор.

Мразя ги впрочем тия доктори. За две хиляди години до гуша са ми дошли — все предписват нещо, а човешката душа всеки път вярва в една и съща лъжа, носи се към скалите на света и се разбива в тях. И пак се носи и носи — като първия път. И живееш на брега на това море, слушаш плисъка и рева на вълните му и си мислиш — какво щастие е, че всяка вълна знае само за себе си и не знае що е минало.

* * *

На мен, разбира се, ми подаряват такива пръстени и брошки не заради съвършенството на душата ми, което днешните хора просто не могат да разберат. Те ценят най-вече физическата ми красота — мъчителна, двусмислена и съкрушителна. Добре познавам силата ѝ — проучих я за толкова стотици години. Но след срещата си с Александър неизвестно защо изгубих обичайната си самоувереност. Не си спомням времето някога да се е точило толкова бавно — двата дни, през които

чаках да ми се обади, ми се сториха вечност. Минутите пълзяха като охлюви от бъдещето в миналото, аз седях пред огледалото, гледах отражението си и разсъждавах за красотата.

Мъжът често си мисли: ето на, върви през пролетния град девойче-цвете, усмихва се на всички и на всичко и изобщо не осъзнава колко е красиво. Тази мисъл по най-естествен начин се превръща в намерението да придобиеш тази неосъзнаваща себе си красота значително под пазарната ѝ стойност.

Няма нищо по-наивно. Мъжът значи осъзнава, а девойчето — не? То е все едно някой колхозник от Николаев, като си продаде кравата и дойде в Москва да си купи някоя стара жигула, да мине покрай салона на „Порше“, да види зад витрината младия продавач и да си помисли: „Бе тоя е млад и зелен... Току-виж повярвал, че ей оня оранжев «Бокстер» е по-евтин от жигулата, след като има само две врати. Дали пък да не пробвам да го метна, докато е сам в салона?...“

Такъв мъж, разбира се, е много смешен и няма никакви шансове. Но не всичко е толкова тъжно. За колхозника от Николаев има две новини, лоша и добра:

1) лошата новина е, че не може да купи нищо под пазарната му стойност. Всичко е пресметнато, всичко е изчислено, всичко е отчетено. Надежда всяка тука оставете.

2) добрата новина е, че въпросната пазарна стойност е много пониска, отколкото си мисли той в хормоналния си бяс, умножен по комплекса му за непълноценност и недоверието към успеха.

Новият оранжев „Бокстер“ естествено няма да стане негов — него ще си го купи някой позастарял добряк от социалното министерство. Виж, за някое старо ауди парите може и да му стигнат. Обаче на него и ауди не му трябва, на него му трябва трактор. Трагедията на този колхозник, пък и на всички други мъже, е, че те търчат подир нашата красота, без да разбират природата ѝ. Толкова много е казано за нея — че е нещо страшно и ужасно, нали така, което на всичкото отгоре ще спаси света, и така нататък. Обаче тя не става по-разбираема от това, нали?

Ние, лисиците, си приличаме с най-красивите жени по това, че живеем за сметка на чувствата, които предизвикваме. Но жената се

ръководи от инстинкта, а лисицата от разума, и там, където жената се движи опипом и в почти пълен мрак, лисицата гордо крачи напред в ясната светлина на деня.

Трябва да призная, впрочем, че някои жени се справят с ролята доста добре. Но дори и да искат, не могат да разкрият професионалните си тайни, понеже и самите те не ги разбират на рационално равнище. Виж, ние, лисиците, сме съвсем наясно с тези тайни — и сега ще ви разкажа за една от тях: най-простата и най-важната.

Онзи, който иска да разбере природата на красотата, първо трябва да си зададе въпроса къде се намира тя? Може ли да се смята, че тя е някъде в жената, която ни се струва прекрасна? Може ли да се каже, че красотата например е в чертите на лицето ѝ? Или във фигурата?

Според науката мозъкът получава поток информация от органите на чувствата, в нашия случай от очите, и без интерпретацията на визуалния кортекс това си е просто хаотична последователност от цветни петна, превърната от зрителния орган в нервни импулси. И последният глупак ще разбере, че отвън няма никаква красота и че тя не прониква у човека през очите. Казано технически — красотата е интерпретация, която възниква в съзнанието на пациента. Кое се нарича *in the eye of the beholder*^[2].

Красотата не принадлежи на жената и не е нейно собствено качество — просто в определен период от живота ѝ лицето ѝ отразява красотата, както прозорецът — невидимото зад покривите слънце. Затова не може да се каже, че женската красота с времето повяхва — просто слънцето си продължава по пътя и почват да го отразяват прозорците на други сгради. Но слънцето, както е известно, изобщо не е в стъклата, които виждаме. То е в нас.

Що за слънце е това ли? Извинявам се, но това е друга тайна, а днес казах, че ще разкрия само една. Освен това, от гледна точка на практическата магия, природата на слънцето изобщо не е важна. Важни са манипулациите, които извършваме със светлината му, и тук между лисиците и жените има съществена разлика. Мога да я обясня по аналогия с предишния случай.

Има фенерчета, които се прикрепват на челото със специална каишка. Популярни са сред велосипедистите и спелеолозите. Много са

удобни — накъдето си обръщаш главата, натам ти свети. Аз също си имам такова фенерче и карам колело с него вечер из Битцевския парк — вътре има три миниатюрни заострени крушчици, които пращат петно синьо-бяла светлина по асфалта пред мен. Та значи красотата е ефектът, който се поражда в съзнанието на гледащия, когато светлината на фенерчето на главата му се отрази от нещо и се върне в очите му.

Във всяка жена има огледало, още от раждането ѝ нагласено под определен ъгъл, и каквито и лъжи да дрънка индустрията на красотата, този ъгъл не може да се промени. Ние, лисиците, обаче можем да регулираме ъгъла на наклона на огледалото си в доста широки граници. На практика като опитен велосипедист. Тук внушението работи съвместно с кокетството: опашката ни си остава под дрехите и ние си помагаме с нея съвсем лекичко. Но всяка лисица знае, че целият номер е тъкмо в това „съвсем лекичко“.

Специално за тези записки преведох един откъс от спомените на граф дьо Шермандоа, известен авантюрист от осемнайсети век — в тях той е съхранил за историята сестрицата Ий Хуй. Шермандоа я среща в Лондон, където се спасява от ужасите на революцията. Имат бурна връзка, но с нещастен край — графът умира от разрыв на сърцето при странни обстоятелства. Ето как той описва секундата, когато лисицата обръща огледалцето си и насочва отразения лъч светлина право в очите на жертвата си:

„Не мога да кажа, не беше особено красива. Когато я виждах след дълга раздяла, се чудех как това дребничко слабо същество със зли очи бе успяло да стане за мен всичко — любовта ми, живота ми, смъртта ми, спасението на душата ми. Но щом ме погледнеше, всичко се променяше. Отначало в зелените ѝ очи се появяваше съмнение и страх, че не е обичана. В този миг това беше очевидно и всеки път ме заливаше вълна от жалост, която преливаше в нежност. А тя попиваше тези чувства, както сунгер попива вино, и веднага разцъфваше с мъчителна, умопобъркваща красота. Краткият споделен поглед променяше всичко. Минути преди това не разбирах как се

бях увлякъл по тази не чак толкова красива жена — а след това не проумявах как съм могъл дори за секунда да се усъмня във вълшебната сила на чертите ѝ. И колкото по-дълго я гледах в очите, толкова по-силно ставаше това чувство, довеждаше ме до изстъпление, до физическа болка — все едно тя промушваше кинжал през процеп в стената, зад която исках да се скрия, и с няколко завъртания на острието разкърваше зида до такава степен, че стената рухваше, и аз отново стоях пред нея гол и беззащитен като дете. Изучих тази метаморфоза до съвършенство, но така и не се научих да разбирам природата на огъня, който изпепели душата ми.“

Уви, така е: красотата прилича на огъня, тя изгаря, побърква те с горещината си, обещава, че там, накъдето тласка жертвата си, има успокоение, прохлада и нов живот — а това е лъжа. Всъщност всичко обещано си е точно така — но не за жертвата, а за новия живот, който ще дойде на мястото на жертвата, а после също ще бъде погълнат от този безпощаден демон.

Повярвайте ми, знам за какво говоря. Демонът ми служи от повече от две хиляди години и въпреки че отдавна сме установили служебни отношения, мъничко ме е страх от него. Демонът на красотата е най-силният от всички умствени демони. Подобен е на смъртта, но служи на живота. И не живее в мен — аз просто го излъчвам от лампата си на челото на гледащия, както Аладин — джина, а после, когато джинът се връща в затвора си, мародерствам на бойното поле. Лоша участ и едва ли Будата на Западния рай ще одобри делата ми. Но какво да се прави. Такава е лисичата съдба.

И не само лисичата. Същата е съдбата и на по-малката ни сестрица, човешката жена. Но само безчувственият и тъп самец шовинист може да я упрекне за това. Жената всъщност изобщо не е създадена от реброто на Адам, писачът е объркал нещата от жегга. Жената е създадена от раната, от която вадят реброто. Всички жени го знаят, но откакто се помня, на глас го признаха само две — Марина Цветаева („от приятели — на теб, на Ева тайната от древното време: аз съм просто животно, ранено в корема“) и императрица Цъ Си, която

страшно се дразнеше, че принадлежи към слабия пол (не привеждам изказването ѝ, понеже, първо, е неприлично, а второ, крайно идиоматично и не се поддава на превод). А реброто на Адам му го връщат и оттогава той все се мъчи да си го натика в раната — с надеждата, че всичко ще зарасне и ще се оправи. Дръжки. Тази рана никога няма да зарасне.

Колкото до острието и стената, граф дьо Шермандоа го описва много добре, образно. Ние, лисиците, наистина правим нещо подобно — напипваме тайните струни на човека, а после, когато ги намерим, държим да изсвирим на тях „Ездата на валкириите“, от което цялото здание на личността се срива. Впрочем, сега това не е толкова страшно. Зданието на съвременната личност прилича повече на земянка — в смисъл, че няма какво да се руши и че почти не е необходимо да прилагаме усилия да я завоюваме.

Затова и завоеванието е нищожно — чувствата на днешните *мигащи с очи* не са дълбоки и клавесинчетата на душите им свирят само кучешки валс. Предизвикваш у такъв човек най-мощния ураган, който е способен да понесе, а ураганът води само до това, че ти пъхнат няколко смачкани стодоларови банкноти. Пък и трябва да внимаваш да не са надраскани, скъсани или, не дай си боже, пуснати в обращение преди осемдесета година. Такива ми ти работи.

[1] Горен плъх (англ.) — Б.р.изд. ↑

[2] В очите на гледащия (англ.) — Б.р.изд. ↑

* * *

Александър се обади след два дни — както беше обещал. Вдигнах още преди да се събудя, изобщо не се съмнявах, че е той.

— Ало?

— Ада — каза той, — ти ли си?

— Ада ли?

Съвсем сигурна бях, че никога не съм се представяла така.

— Ще ти казвам Ада — каза той. — Става за умалително от Адел, нали?

В това име можеха да се крият два полярни смисъла — „ад А“ и „А да“. Наистина вълнуващо. Най-странното беше, че никога не ми беше хрумвало.

— Добре — отвърнах, — щом искаш.

Най-добре е да се минава от „вие“ на „ти“ постепенно, без да обръщаш особено внимание, понеже в различните култури ритуалите са доста различни, а и не можеш да ги запомниш всичките. Формулирах това правило преди около хиляда и петстотин години и досега не ме е подвело нито веднъж.

— Искам да те видя — каза той.

— Кога?

— Веднага.

— Ама...

— Колата чака.

— Къде?

— При трибуните.

— При трибуните? Ти откъде знаеш къде жи...

— Това е елементарно — засмя се той. — Михалич ще те докара. На вратата се почука силно.

— Ето го — каза Александър в слушалката, — идва. Чакам те, цветенце.

И затвори, Цветенце, помислих си. Хайде де! Той за растение ли ме мисли? На вратата пак се почука, този път по-настойчиво. Това вече

граничеше с нахалство.

— Адел — долетя иззад вратата познат глас. — Тук ли си? По уреда виждам, че си тук. Ей!

И потропа още веднъж.

— Тука има табела „Не влизай, опасно за живота“. Да не си влязла и да си мъртва, а? Жива ли си? Обади се де! Че ще изкъртя вратата!

Идиот, помислих си, ще го чуят и ще дотърчат. Макар че не, още е рано... Все пак беше по-добре да не рискувам. Отидох до вратата и казах:

— Не викайте, Владимир Михайлович! Сега ще отворя, само да се облека.

— Чакам.

Бързо се облякох и огледах жилището си. Като че ли нямаше нищо компрометиращо. Но как ме беше намерил? Следил ли ме беше?

— Отварям...

Михалич влезе и няколко секунди мига, за да свикне с полумрака. После се огледа и попита:

— И живееш тука, сериозно?

— Да.

— При тръбите за газа?

— Те не минават оттук. Табелката е, за да не влиза никой.

— Тогава какво е това?

— В смисъл?

— Ами всяко помещение си има все някакво предназначение. Това тука какво е?

— Не обичам помещенията — казах. — Особено когато ме вкарват в тях. И предназначенията също. Това е просто празно място под трибуните. Отначало е било склад. После са го преградили, зад ей тази стена са направили трансформатор, а тая част са я забравили. Е, не че точно я забравиха. Трябваше да положи малко усилия...

И многозначително потърках пръсти под носа му. Естествено тогава не стана с пари, а с опашката, но не възнамерявах да посвещавам Михалич във всички подробности на трудната си съдба.

— Ами с какво се топлиш? — попита той. — Аха, видях ги тръбите. Ами клозетът ти къде е?

— Да не ви е назорило?

— Не, просто ми е интересно.

— Ей натам, по коридорчето. Има и баня.

— И наистина ли живееш в тая дупка?

— Защо да е дупка? — отвърнах. — По разположение прилича повече на мансарда, като на някой адвокат или политтехнолог. Loft, сега е даже модерно. Таванът е скосен, защото сме под трибуните. Много е романтично.

— И как я караш без лампа?

— Ей там под тавана има прозорче, виждате ли го? По изгрев през него влиза много красив лъч. Пък и съм свикнала с полумрака.

Той пак огледа жилището ми.

— И в тия чували си държиш нещата?

— Може и така да се каже.

— Колелото и то ли е твое?

— Да. Много си е добро, между другото. С дискови спирачки.

— И лаптопчето ти си то бива.

— „Vaio“, „Сони“ го правят само за Япония. Най-лекият лаптоп на света.

— Ясно. Затова е на кашон, вместо на маса, а? Не те ли е срам, като ти дойдат гости?

Тонът му започна да ме дразни.

— Знаете ли, Владимир Михайлович — казах, — ако ще си говорим честно, дори не знам към какво изпитвам по-голямо равнодушие — към вида на вещите около себе си или към мненията на околните. И едното, и другото прекалено бързо остава в миналото, така че, както се казва, не се впрягам много.

— А бе истинска дупка си е — тегли той чертата. — Районният знае ли за тоя коптор?

— Ще ме изпортите, така ли?

— Зависи от поведението ти. Хайде да тръгваме.

До колата мълчахме, само Михалич на два пъти изпсува — първия път, когато трябваше да се промъкне през дупката в отпращия шперплат, а втория — когато трябваше да се провери под преградата.

— Без мръсотии, ако обичате — помолих го.

— Разпрах си ръкава. Как си вкарваш колелото тука?

— Няма проблем. Лятно време пък го оставям отвън. Кой ще се завира тук?

— Права си — съгласи се той.

Колата беше пред портала на спортния комплекс. Значи имаше шанс посещението на Михалич да остане незабелязано. Макар че това не помагаше. Управата на комплекса можеше още сто години да не забележи нищо, обаче Михалич и куките му вече знаеха всичко, нали. Нямахше да ме оставят на мира. Налагаше се да си търся ново жилище, за кой ли път вече...

Щом се отдалечихме от комплекса, Михалич изненадващо ми подаде алена роза с дълго стъбло. Дори не разбрах откъде я измъкна, толкова неочаквано го направи. Розата беше току-що разцъфнала, по листенцата ѝ още блестеше роса.

— Благодаря — казах и я взех. — Трогната съм. Но веднага държа да ви кажа, че между нас едва ли...

— Не е от мен — прекъсна ме той. — Шефът нареди да ви я предам. Каза, докато пътуваме, да помислиш за смисъла.

— Добре — отвърнах, — ще помисля. А с какъв уред ме засякохте?

Той бръкна в джоба на самото си и извади нещо колкото табакера, с екранче като на цифрова камера. Имаше и няколко копченца, но като цяло не беше впечатляващо.

— Това е пеленгатор.

— И как работи?

— Улавя сигнали — каза Михалич. — Дай си чантата.

Подадох му чантата си. На следващия светофар той хвана дръжката ѝ, обърна я и ми показа мъничко кръгче тъмно фолио, по-малко от една копейка. Беше съвсем тъничко и беше лепнато за кожата. Никога нямаше да го забележа — или пък щях да реша, че е някакъв лейбъл.

— И кога ми го лепнахте?

— Докато отивахме да пием шампанско — каза той и се ухили.

— И защо? Толкова сериозни въпроси ли имате към мен?

— Всъщност да — каза той. — Но вече не са мои. Шефът ще се оправя с тебе... Между другото, казах му с какво се занимаваш.

Това, което ставаше, изобщо не ми се нравеше, но вече беше късно да се тръшкам: тъкмо влизахме в двора на познатата ми сграда. Колата се вмъкна в гаража и металните врати веднага се затвориха и ни отрязаха от света.

— Слизай, дотук сме.

Щом Михалич слезе, сложих розата на неговата седалка — дългото бодливо стъбло се сливаше по цвят с кожената тапицерия и имаше голям шанс Михалич да се тръшне на него и да си надупчи дебелия задник.

— Свали си обувките — каза той, щом слязох.

— Защо, на разстрел ли ме водите?

— Това ще го решим по-късно — измърмори той. — Ей ги там чехлите, до асансьора.

Огледах се. Кръглата дупка в тавана, металната тръба, витата стълба, всичко си беше тук, значи бяхме на същото място. Но сега лампите бяха светнати и видях асансьора, не го бях забелязала предишния път. Пред него имаше няколко чифта чехли и пантофи, най-различни. Избрах си едни сини пантофки с кръгли помпончета — изглеждаха толкова трогателно беззащитни, че само изверг би направил нещо лошо на жена, която ги е обула.

Вратата на асансьора се отвори и Михалич ми махна да влизам. На таблото имаше две големи триъгълни копчета, съединени като ромб. Михалич натисна горния триъгълник и асансьорът мощно ни откъсна от земята.

След няколко секунди вратата се отвори и от всички страни ме заляха потоци светлина, направо ме заслепиха. И в лъчите и вихрите на тази светлина стоеше Александър. Беше с мундир и марлена маска на лицето.

— Здравей, Ада — каза той. — Добре дошла. Не, Михалич, прощавай — тебе не те каня. Днес си излишен...

* * *

Бях видяла пентхауза още като дойдох първия път. Само че не се сетих, че е пентхауз — отдолу приличаше на тъмно копче на върха на огромен бетонен молив. Можеше да е надстройка за двигателите на асансьорите, някакво техническо помещение, помпена станция за парното, всичко. Оказа се обаче, че тюркоазните стени са прозрачни отвътре.

Още преди да го осъзная, те почнаха да потъмняват направо пред очите ми, станаха като тъмнозелена бутилка. Допреди секунди бях примижала от слънцето, а сега около мен се очерта огромно жилище — досега не се виждаше заради слънчевата светлина, която искреше в безбройните огледални плоскости.

По-късно разбрах, че това е скъпа техническа джаджа — прозрачността на стените се променяше чрез специални течнокристални филми, управлявани от компютърна система. Но тогава всичко това ми се стори чудо. Чудесата обаче открай време ме изпълват с ирония, да не кажа презрение.

— Здравсти, Шурик — казах. — Що за цирк е това? Нямах ли пари за нормални пердета?

Той като че ли се сепна. Но след секунда се окопити и се засмя.

— Шурик. Харесва ми. Правилно. Щом ти вече си Ада, аз може да стана Шурик.

Светлосивият му двуреден кител с пагони на генерал-лейтенант и тъмносиният панталон с широки червени лампази изглеждаха малко театрално. Той пристъпи към мен, свали си марлената превръзка, замижа и вдиша дълбоко през носа. Понечих да го попитам защо непрекъснато прави така, но се отказах. Той отвори очи и погледна обиците ми.

— Много интересно си го измислила.

— Нали? Най-красивото е, че камъчетата са различни. Харесва ли ти?

— Става. Михалич даде ли ти цветето?

— Да — отговорих. — И каза да съм помислела за смисъла на това послание. Но така и не измислих нищо. Може би ти ще ми кажеш?

Той се почеса по тила. Въпросът ми като че ли го смути.

— Знаеш ли приказката за аленото цвете?

— Коя по-точно? — попитах.

— Мисля, че е само една.

И кимна към работната си маса, на която имаше модерен компютър и сребърна статуетка. До статуетката имаше книга с отбелязки на няколко места. Червеното заглавие на корицата беше изтъркано, но все още можеше да се прочете — „Руски приказки“.

— Тази по-точно я е записал Сергей Аксаков — каза той. — Разказала му я икономката му Пелагея.

— И за какво е?

— За красавицата и звяра.

— Какво общо има цветето?

— Точно заради него почва всичко. Наистина ли не я знаеш тая приказка?

— Наистина.

— Тя е дълга, но основното е следното: красавицата моли баща си да ѝ донесе аленото цвете. Бащата го намира в далечна вълшебна градина и го откъсва. А градината се пазела от страшно чудовище. И то хваща бащата на красавицата. Тя трябва да отиде да живее при чудовището, та то да пусне баща ѝ. Чудовището е безобразно, но добро. И тя го обиква, отначало заради добрината му, а после изобщо. И когато се целуват, магията се разваля и чудовището става принц.

— Ясно — казах. — Ти разбираш ли поне малко за какво е тая приказка?

— Естествено.

— Сериозно? И за какво е?

— За това, че любовта побеждава всичко.

Засмях се. Наистина беше забавен. Сигурно беше довършил няколко бизнесменчета, после беше поръчал да гръмнат някой banker и сега с типичната човешка самонадеяност се смяташе за чудовище. И си мислеше, че любовта ще го спаси.

Той ме хвана под ръка и ме поведе към някакъв футуристичен диван, разположен между две горички дръвчета бонзай с миниатюрни

беседки, мостчета и дори водопадчета.

— Защо се смееш? — попита ме.

— Мога да ти обясня — казах, докато сядях на дивана и подгъвах крака под себе си.

— Ами обясни ми.

И седна на другия край на дивана и преметна крак върху крак. Изпод китела му се подаде краят на кобур.

— Това е една от онези приказки, които отразяват ужаса и болката на първия женски сексуален опит — почнах. — Такива истории има много, а тази, която разказа ти, е просто класически пример. Тя е метафора за това как жената открива зверската същност на мъжа и осъзнава властта си над този звяр. А аленото цвете, което откъсва бащата, е толкова буквален мотив на дефлорацията, при това допълнен и с темата за инцеста, че направо не ми се вярва тази приказка да я е разказала някаква си икономка. Най-вероятно през миналия век я е съчинил някой аспирант във Виена като приложение към дипломната си работа. Измислил е и приказката, и икономката Пелагея, и писателя Аксаков. Понеже какво прави икономката? Върти цялата къща, държи всички ключове. Дори не точно ключовете, а халката, на която са ключовете. Да обяснявам ли по-нататък?

Докато говорех, той се мръщеше все повече и повече. После попита:

— Откъде ги изкопа тия глупости?

— Това са труизми. Всички ги знаят.

— И ти вярваш в това?

— В кое?

— Че тази приказка не е за това как любовта побеждава всичко на света, а за това как дефекацията осъзнава властта си над инцеста?

— Дефлорацията — поправих го.

— Няма значение. Наистина ли смяташ така?

Замислих се.

— Аз... Нямам мнение. Просто такъв е съвременният дискурс на приказките.

— Тоест когато ти дават алено цвете, заради този дискурс го смяташ за символ на дефекацията и инцеста?

— Защо говориш така? — отвърнах малко объркано. — Когато ми дават цвете, аз... Просто ми е приятно.

— Слава богу — каза той. — Колкото до съвременния дискурс, отдавна му е време да го натикаме с трепетликов кол обратно в кокаиново-амфетаминовия гъз, от който е излязъл.

Не очаквах толкова енергично обобщение.

— Защо?

— За да не покварява аленото ни цвете.

— Ясно — казах. — За кокаина разбирам. Имаш предвид доктор Фройд. Прав си, и той е Имал пороци. Обаче какво общо имат амфетамините?

— Мога да ти обясня — каза той и подви крака под себе си, подражаваше на моята поза.

— Ами обясни ми.

— Всичките тия френски папагали, които са изобретили дискурса, са на амфетамини. Вечер се тъпчат с барбитурати, за да заспят, а сутрин почват с амфетамини, за да се отърват от барбитуратите. След което продължават с амфетамините, за да могат да избачкат възможно повече дискурс, преди да почнат да се тъпчат с барбитурати, та да могат да заспят. Това ти е то целият дискурс. Не го ли знаеше?

— И откъде тези сведения?

— В Академията на ФСБ ни четеха курс за съвременната психеделична култура. Контрапромиване на мозъци. А, забравих — освен това те до един са педали. Казвам го, ако решиш да ме попиташ какво общо има гъзът.

Разговорът вземаше погрешна насока, време беше да сменя темата. Винаги предпочитам да го правя рязко.

— Обясни ми, ако обичаш — казах, — защо съм тук, кратко и ясно. Да ме чукаш ли искаш, или да ме превъзпитаваш?

Той трепна, все едно бях казала нещо страшно, скочи от дивана и закрачи напред-назад пред прозореца — поточно не пред прозореца, а пред останалия прозрачен правоъгълник в стената.

— Опитваш се да ме шокираш? — попита накрая. — Не става. Знам, че под показния ти цинизъм се крие чиста ранима душа.

— Показен цинизъм? Аз това?

— Дори не цинизъм — каза той и спря. — Лекомислие. Неразбиране на сериозните неща, с които си играеш като малко дете с граната. Дай да си говорим откровено, става ли?

— Ами говори де.

— Ти например казваш — зверската същност на мъжа, ужасът на първото съвкупление... Това са страшни, тъмни неща. Дори на мен, ако държиш да знаеш, ми е страшно да надничам в тези бездни...

„Дори на мен“. Ох, ама наистина беше много смешен.

— Но разсъждаваш така — продължи той, — все едно всичко това се дреболии. Не те е страх от зверското в мъжа, така ли? От мъжкото в звяра?

— Изобщо — казах. — Михалич ти е казал каква съм, нали? Каза ли ти?

Той кимна.

— Значи би трябвало да разбираш, че ако имах такива проблеми, нямаше да мога да работя.

— Не те ли плаши близостта на чуждото тяло — огромно, безобразно, живеещо по свои закони?

— Напротив, обожавам го — казах и се усмихнах.

Той ме погледна и недоверчиво поклати глава.

— Имам предвид — физическата близост? В най-принизения смисъл.

— За духовна вземам сто и петдесет процента отгоре. Хайде стига вече! Ти всеки път ли дрънкаш толкова, преди да се чукаш?

Той се намръщи.

— Само не ми говори все едно съм бандит. Заради китела е, нали?

— Може би. Вземи го свали. И гащите също.

— Защо говориш така?...

— Не ти ли харесвам поне мъничко?

Наведох глава на една страна и го погледнах обидено изпод вежди, лекичко премрежила очи и понацупила устни. Отработвала съм този поглед повече от хиляда години и е безполезно да го описвам. Това си ми е фирмената провокация, безсрамие и невинност в един бронебоен патрон, който не само пронизва клиента, но и го довършва с рикошет. Единственият известен ми начин да се защитиш от този поглед е да гледаш настрани. Александър ме гледаше право в очите.

— Харесваш ми — каза и нервно врътна глава. — И то много.

Разбрах, че е настъпил критичният момент. Когато клиентът врътва така глава, контролните центрове на мозъка му отказват и той

може да ти се нахвърли на секундата.

— Трябва да отида до банята — казах и станах. — Къде е банята?

Той ми посочи обла стена от синьо полупрозрачно стъкло. Врата нямаше — към банята водеше завит като в черупка на охлюв вход.

— Няма да се бавя.

Влязох и си поех дъх.

Беше красиво. Златните звезди на син фон и инкрустираната със седеф вана напомняха на помпейските терми — може би пък дизайнерът нарочно беше използвал този мотив. Стопанинът обаче едва ли беше наясно е това.

Рисковано е да разпалваш клиента до такава степен, помислих си, някой ден сама ще си го нахендриш. А може би Александър също се боцкаше с нещо като Михалич? Или смъркаше нещо? Кокаин? Иначе защо ще ми диша така странно...

Свалих си джинсите, сгънах ги на пода, настърчах си опашката и се погледнах в огледалото. Гордостта ми приличаше на японско ветрило, минато с тънка червена четчица. Много красиво. На синьо-звездния фон пък изглеждаше направо приказно. Бях уверена в силите си както никога досега — бях изпълнена с енергия, още съвсем мъничко и от косъмчетата на опашката ми щяха да започнат да изхвърчат кълбовидни мълнийки. В руския език, както и в много други, да навиреш опашка означава да си силен и смел, да не падаш духом. Не знам откъде се е взел този израз, обаче няма начин в това да не е замесена някоя лисица. Е, рекох си, да действаме...

Тръгнах да излизам, готова за старта. Вдишах дълбоко няколко пъти, слях се с онази единствено точна секунда, когато всички клетки на тялото ти ти казват: „Давай!“ и изскочих от банята като вихрушка.

Вече нямаше време за мислене. Плъзнах се по пода, спрях, обърнах се със задник към мишената си, запънах се с ръце и крака на паркета и вирнах опашка над главата си. Мярнах отражението си в една от огледалните плоскости — приличах на страшен рижав скорпион, готов за бой... Александър ме погледна, но още преди да мигне, опашката ми запрати в самия център на мозъка му сигурния си, проверен, безупречно точен удар.

Той вдигна ръка пред очите си, все едно го бях заслепила. А после я отпусна и очите ни се срещнаха. Нещо не беше както трябва.

Опашката ми изобщо не успяваше да го напипа, да го усети — а той беше само на две-три крачки от мен и ме гледаше така, все едно не може да повярва, че на света има такава красота.

— Адел... — прошепна. — Мила...

И после почна кошмарът.

Той се олюля, нададе отчаян вой и буквално се изхлузи от собственото си тяло — все едно то беше пъпка, само за секунди разцъфнала в кошмарен космат цвят. И ми стана ясно, че човекът Александър е просто рисунка на вратата в отвъдното. И сега тази врата се беше отворила и от нея изскочи онзи, който от много време ме беше дебнал през ключалката.

Пред мен стоеше чудовище, нещо средно между човек и вълк, с озъбена паст и пронизващи жълти очи. Отначало си помислих, че дрехите на Александър са изчезнали. После разбрах, че кителът и панталоните му са се трансформирали заедно с него: туловището му беше покрито с пепелявосива козина, а задните лапи бяха по-тъмни и на тях можеше да се видят криволичещите следи от лампазите. На гърдите на звяра имаше продълговато петно, приличаше на отпечатък от кривната настрани вратовръзка. А когато погледнах по-надолу, ме обзе истински ужас. Никога не бях виждала как изглежда възбуден вълк там долу. Изглеждаше по-страшно от озъбената паст и на най-страшния звяр.

И тогава разбрах, че продължавам да стоя на четири крака, вирнала опашка и надупена беззащитно точно към него. Беззащитно, понеже антената ми не работеше и нямаше с какво да го спра. Досещах се как може да се изтълкува позата ми, но се бях вцепенила — вместо да скоча и да побягна, само го гледах през рамо. Така е в някои сънища — трябва бързо да бягаш, обаче стоиш като закована и изобщо не можеш да отлепиш крака от земята. Дори не можеш да смъкна от лицето си идиотската си усмивка — като на крадла, хваната на местопрестъплението.

— Р-р-рррр — каза той. — Р-рррау-у...

— Вълчо — изхленчих. — Чакай малко. Всичко ще ти обясня...

Той заръмжа и пристъпи към мен.

— Да не си го и помислил, чу ли ме?! Сериозно ти говоря, вълк с вълк, да не си посмял...

Той меко тупна на предните си лапи-ръце и направи още една крачка към мен. Трябваше да намеря съвсем други думи, при това бързо. Но откъде да ги взема?

— Виж какво... Дай да поговорим сериозно, става ли?

Той се озъби и настърча сивото си опашище, почти изкопира работната ми стойка.

— Недей, сивчо — прошепнах, — недей...

Той скочи и за секунда ми се стори, че нисък страшен буреносен облак затулва всичката светлина. А в следващия миг облакът се стовари върху мен.

* * *

Лежах на дивана с покривало от нещо като кожа на мамут албинос, ридаех във възглавницата и сама не знаех откъде у мен толкова сълзи — възглавницата вече беше мокра и от двете страни.

— Ада — каза Александър и сложи ръка на рамото ми.

— Махай се, изрод такъв — изхлипах и мръднах рамо да махна ръката му.

— Извинявай — каза той притеснено. — Без да искам...

— Махай се, мръсно!

И пак се разревах. След две-три минути той пак сложи ръка на рамото ми и каза:

— Три пъти те попитах.

— Подиграваш ли се с мен?

— Защо да се подигравам? Нали ти казах. За зверското тяло, за физическата близост. Казах ти.

— А аз откъде да се сетя?

Той вдигна рамене.

— Ами по миризмата например.

— Лисиците не усещат миризмите.

— Аз пък веднага разбрах всичко за тебе — каза той и някак плахо ме погали по ръката. — Първо, хората не миришат така. Второ, Михалич направо ми наду главата: „Другарю генерал-лейтенант, гледах записа — трябва да решим въпроса с тая. Значи клечи на четири крака, гледа злобно, направо страшно, не съм виждал човек да гледа така, а на гърба й огромна червена леща. И значи тя с тая леща пържи мозъка на нашия консултант! Насочи лъча към него и той директно се гътна...“ Първо си помислих, че се е побъркал от кетамина. Обаче после видях записа — всичко беше точно. Беше решил, че опашката ти е лупа.

— Какъв запис?

— Твоят клиент, оня, дето го нашиба до кръв, снимаше домашно порно. Със скрита камера.

— Какво?! Когато му бутнах, без да плаща?

— Е, не знам, това са си ваши работи. Обаче щом се свести, ни донесе записа.

— Да го таковам в интелигента — не се сдържах.

— Да — съгласи се той. — Не е възпитано. Но хората са си такива. Михалич не ти ли показа снимките? Цяла папка има, специално ги извадихме за срещата.

— Не му стигна времето... Значи всичките тия гадости, дето ми ги направи преди малко, ще ги види и Михалич?

— Тук няма камери, мила, успокой се.

— Не ми викай мила, вълк с вълк — изхлипах. — Мръсен развратен sameц. Никой не е постъпвал така с мен от... — не знам защо изведнъж реших да не споменавам никакви дати — откакто съм се родила. Ужасна гадост!

Той се сниши, все едно го бяха плеснали с мокър парцал. Интересно — въпреки че опашката ми изобщо не му въздействаше, думите ми май му влияеха, и то силно. Реших да проверя наблюдението си.

— На мене там всичко ми е нежно, деликатно — казах насълзена. — А ти го разкъса с огромния си член. Сигурно ще умра...

Той пребледня, разкопча си китела и измъкна от кобура огромен никелиран пистолет. Уплаших се, че ще ме гръмне като Робърт де Ниро досадната си събеседничка при Тарантино, но за щастие не познах.

— Ако с теб стане нещо — каза той сериозно, — ще се застрелям.

— Махни го това. Махни го, казах... Добре де, ще си пръснеш тъпата глава. На мене да не би да ми стане по-леко? Нали те помолих да не го правиш.

— Мислех, че кокетничиш — тихо каза той.

— Да кокетнича ли? Че твоят колец е три пъти по-голям от тоя пистолет, вълк такъв! Какво ти кокетство, беше въпрос на живот и смърт! Ами че те вече и децата ги учат в училище — ако момичето каже „не“, това значи именно „не“, а не „да“ или „ох, не знам“. Всичките дела за изнасилване на Запад само на това се крепят. Не ви ли го казаха в Академията на ФСБ?

Той унило поклати глава — първо на едната страна, после на другата. Да ти дожалее да го гледаш. Усетих, че е време да спра. Не

биваше да прекалявам — не току-така си спомних Гарантино.

— Бинтове и йод имаш ли? — попитах отпаднало.

— Ей сега ще пратя Михалич — каза той и скочи.

— Стига с тоя Михалич! Само това ми липсва — да ми се присмива и той... Не можеш ли ти да слезеш до аптеката?

— Мога, разбира се.

— И Михалич да не влиза тук, докато те няма. Не искам никой да ме вижда в това състояние.

Той вече беше до асансьора.

— Ей сега се връщам. Дръж се.

Вратата се затвори и най-последно си пое дъх.

Вече споменах, че лисиците нямат полови органи в човешкия смисъл на думата. Но под опашката имаме рудиментарна хлътнатина, еластична кожена торбичка, която не е свързана с никой други органи. Обикновено тя е свита и се вижда само отворчето, като на ненадут плондер, но когато сме уплашени, отворчето се разширява и леко овлажнява. Играе в анатомията ни същата роля, която играе специалният кух пластмасов цилиндър в екипировката на гледачите в маймунарниците.

Ако не знаете, при големите маймуни са валидни същите технологии за контрол като в престъпните и политическите среди: самците главатари ритуално оправят онези, които според тях претендират за неоправдано висок статус. Понякога в тази роля влизат и външни индивиди — електротехници, лаборанти и така нататък (имам предвид в маймунарниците). За да са готови за подобен обрат в ситуацията, те носят между краката си окачен на каишки кух пластмасов цилиндър, наричат го с милата дума, „куродупец“. В него е гаранцията им за безопасност: ако им скочи голям самец, обзет от чувство за социална справедливост, те просто трябва да се наведат и да изчакат няколко минутки — и маймунското негодувание се излива във въпросния цилиндър. После служителите могат да си продължат по пътя.

Та и аз така — можех да си продължа по пътя.

Който водеше в банята, където първата ми работа беше да огледам тялото си. Ако не се броеше това, че рудиментарният орган под опашката ми беше протрит и зачервен, всичко беше наред. Вярно, задните ми части бяха натъртени, все едно цял час бях яздила подлудял

кон (което беше доста точно описание на случилото се, макар и на обратно), но това не можеше да се нарече травма. Природата определено беше подготвила лисиците за среща с друг вид плътеници — върколаците.

Имах предчувствието, че ще се къпя в седефената му вана — и то не ме излъга. Цялата ми опашка, гърбът ми, коремът ми, краката, всичко беше оплескано с вълчата му гадост; грижливо я измих с шампоан. После бързо си изсуших опашката със сешоара и се облякох. Помислих си, че няма да е зле да претърся помещението.

Но в този разкошен празен хангар на практика нямаше нищо — нито секции, нито скринове, нито скрити чекмедженца. Вратите към другите стаи бяха заключени. Въпреки това резултатите се оказаха интересни.

На работната маса до елегантния компютър имаше масивно сребърно нещо — онова, което на влизане бях помислила за статуетка. При по-внимателен оглед нещото се оказа гилотинка за пури. Изобразяваше полегналата на една страна Моника Люински, вирнала към тавана крак-лост; като го натиснеш (не можах да се сдържа), гилотинката между бедрата ѝ не само щракваше, но и от устата ѝ щръкваше синкаво пламъче-езиче. Хубаво сувенирче, само американското знаме, което Моника държеше гордо, ми се стори излишно: понякога е достатъчна само една капчица, та чашата да прелее и еротиката да се превърне в кичова агитпропаганда.

Сребърната Моника беше полегнала върху дебела папка. В папката имаше най-различни листове.

Най-отгоре беше, ако се съдеше по гланца, лист от някакъв албум с репродукции. От него ме погледна огромен жълтоок вълк с приличаща на буквата F руна на гърдите — беше снимка на скулптура от дърво и кехлибар (кехлибарени бяха очите). Отдолу пишеше:

„ФЕНРИР:

Син на Лош, огромен вълк, който преследва слънцето по небето. Когато Фенрир го настигне и го погълне, ще настъпи Рагнарбок. До Рагнарбок Фенрир е вързан. В Рагнарбок той ще убие Один и ще бъде убит от Видар“.

От написаното не ставаше ясно по какъв начин Фенрир ще настигне слънцето и ще го погълне, след като до Рагнарьок е вързан, а Рагнарьок ще настъпи тогава, когато той настигне слънцето и го погълне. Но пък нашият свят може би наистина съществува именно поради подобни нелепици: страшно е дори да си помислиш колко умиращи богове са го проклели.

Помнех кой е Фенрир. Най-ужасният звяр в нордическия бестиарий, главният герой на исландската есхатология: вълкът, който ще изяде боговете след закриването на северния проект. Надявах се, че Александър не се отъждествява прекалено с това същество и че жълтооокото чудовище е просто недостижим естетичен идеал, нещо като снимка на Шварценегер на стената на начинаещите културисти.

Отдолу имаше лист от книга с миниатюрата на Борхес „Рагнарьок“. Чела бях този разказ, поразяваше ме със сомнамбуличната си точност в нещо главно и страшно. Героят и негов познат стават свидетели на странно шествие на боговете, които се връщат от вековно изгнание. Вълните на хорското обожание ги изкарват на подиума на голямата аула. Те изглеждат странно:

„Един крепеше клон — несъмнено част от простодушната ботаника на сънищата; друг с широк жест протягаше ръка, която се оказа ноктестата лапа; едното лице на Янус плахо поглеждаше към извития клон на Тот“.

Съновидения, ехо от фашизма. Но по-нататък става нещо много интересно.

„Навярно развълнуван от приветствията ни, някой — вече не зная точно кой — нададе победоносно кудкудякане, невероятно дразнещ звук, който донякъде напомняше гаргара или съскане. От този миг нещата рязко се промениха“.

По-нататък някои думи в текста бяха подчертани, други оградени с удивителни и изписани с главни букви — очевидно за да се предаде силната емоция:

„Всичко започна с подозрението (може би пресилено), че Боговете не умеят да говорят. **ЧОВЕШКИЯТ** им **ОБЛИК БЕ ПРИГЪПЕН** от вековете живот, който бяха прекарвали в изгнание, като диви зверове. **ИСЛЯМСКИЯТ** полумесец и римският кръст се бяха отнесли безмилостно към тези бегълци. Твърде ниски чела, пожълтели зъби, рехави мустаци на мулати или китайци, животински бърни — всичко това говореше за **УПАДЪКА НА ОЛИМПИЙСКИЯ РОД**. Одеждите им не издаваха достойна и скромна немотия, а по-скоро напомняха порочния разкош на комарджийските свърталища и на бордеите на Бахо. В нечия петелка аленееше кървавочервен карамфил; под плътно прилепнало сако личаха очертанята на кама. Изведнъж осъзнахме, че **!ТЕ СЕ ГОТВЯТ ДА ИЗИГРАЯТ ПОСЛЕДНИЯ СИ КОЗ!**, че са **!ЛУКАВИ, НЕВЕЖИ И ЖЕСТОКИ КАТО СТАРИ ХИЩНИЦИ!** и **!АКО СЕ ОСТАВИМ ДА БЪДЕМ ПОБЕДЕНИ ОТ СТРАХА ИЛИ ЖАЛОСТТА, НАКРАЯ ЩЕ НИ ПОГУБЯТ!...**

Тогавя извадихме тежки револвери (изневиделица в съня изникнаха и револвери) **И С РАДОСТ УБИХМЕ БОГОВЕТЕ“**.^[1]

Следваха две страници от „Старата Еда“ — мисля, от прорицанията на вълвата. Бяха откъснати от някакво луксозно издание, текстът беше напечатан с едри червени букви на скъпа хартия, много неикономично:

*Вятърът вдига
вълни до небето,
сушата заливат,
небето чернее;
бурята иде,*

*вихри беснеят;
туй е предвестие
за края на боговете.*

„Края на боговете“ в последния стих беше подчертано с нокът. Текстът на втората страница беше също толкова мрачно-многозначителен:

*Идва обаче
най-силният от всички.
името му
да назова не смея;
малцина знаят
що ще се случи
след битката
на Один с Вълка.*

Всичко останало беше в същия дух. Повечето неща в папката по един или друг начин бяха свързани със северния мит. Най-мрачно впечатление ми направи черно-бялата снимка на немската подводница „Нагълфар“ — така в скандинавската митология се нарича корабът на бог Локи, направен от нокти на мъртъвци. Името беше подходящо за подводница от Втората световна война. Небръснатите чорлави членове на екипажа, които се усмихваха от мостика, бяха симпатични и приличаха на подразделение на съвременните „зелени“.

Към края на папката бележките на листовите ставаха все по-малко, все едно този, който ги беше чел и бе мислил над събраните материали, бързо бе почнал да губи интерес или, както се изразява Борхес в друг разказ, „някакво благородно нетърпение“ му пречеше да допрегледа материалите. Но установката на събрания всичко това беше сериозна, особено по мерките на нашето меркантилно време („век на мечове и брадви“, както го определяше един от подшитите откъси, „време на прокълнато богатство и превелико блудство“).

Последен в папката беше лист от ученическа тетрадка, прибран с цел да не се повреди в прозрачно найлоново джобче. На листа имаше

нещо като посвещение:

„НА САШКА ЗА СПОМЕН.

Превръщай се!

WOLF-FLOW!

Полковник Лебеденко“

Затворих папката, затиснах я пак с Моника и продължих огледа. И изобщо не се учудих, когато до уредбата намерих няколко компактдиска с различни изпълнения на една и съща опера:

RICHARD WAGNER
DER RING DES NIBELUNGEN
Götterdämmerung^[2]

Следващият интересен обект, който ми попадна пред очите, беше дебела сива папка. Лежеше на пода между стената и дивана — все едно някой я беше чел вечерта и като е заспал, я е изпуснал. На корицата пишеше:

СТРОГО СЕКРЕТНО

ЕКЗ. № 9

ПРОЕКТ „SHITMAN“

ДА НЕ СЕ ИЗНАСЯ ОТ СГРАДАТА!

Изобщо не свързах това странно име с историята на лудия шекспировед, която ми беше разказал Павел Иванович. Мислите ми поеха по съвсем друг маршрут — реших, че това е поредното доказателство за мощта на американското културно влияние. Superman, Batman, още два-три такива филма и умът сам започва да клишира реалността по тяхно подобие. Та какво да противопоставим на това, помислих си? Проект „Говнянски“? Че кой ще тръгне да работи по него по цяла нощ за една мизерна заплата? Нали заради всичките тия говна с евтини костюмчета загина съветската империя. На човешката душа ѝ трябва красива опаковка, а руската култура не я предвижда и това положение на нещата се нарича *духовност*. Оттук и всички беди...

Изобщо не отворих папката. Секретните документи ме изпълват с отвращение още от съветско време: полза никаква, а само си създаваш проблеми, та дори да имаш много влиятелни приятели в службите.

Вниманието ми беше привлечено от няколко странни графики, закачени на стените — руни, нарисувани може би с широка четка, а може би и с лапа. По нещо напомняха китайската калиграфия — най-грубите и най-експресивните ѝ образци. Между две от тези руни беше закачена клонка имел, което ставаше ясно от надписа — иначе приличаше на суха заострена пръчка.

Интересно беше и изображението на килима: бой между лъвове и вълци — вероятно копие на римска мозайка. На единствената лавица за книги имаше главно тежки албуми („The Splendour of Rome“, „The New Revised History of the Russian Soul“, „Origination of Species and Homosexuality“)^[3] и по-обикновени, за автомобили и оръжие). Впрочем, знаех, че книгите на такива лавици изобщо не отразяват вкусовете на стопаните, понеже ги подбират дизайнерите по обзавеждането.

Приключих с огледа и отидох до стъклената врата към покрива. Гледката беше красива. Далече долу тъмнееха дупките на дореволюпионните дворове, облагородени от реставрация. Над тях стърчаха няколко нови сгради с фалическа архитектура — бяха се опитали да ги вкарат в историческия ландшафт плавно и меко, в резултат от което изглеждаха като намазани с вазелин. По-нататък

Кремъл величествено издигаше към облаците древните си увенчани със златни топки грездеи.

Как само изкриви възприятието ми за света проклетата ми работа, помислих си. Впрочем наистина ли го беше изкривила чак толкова? На нас, лисиците, ни е все едно — ние минаваме между капките на живота. Но да си човек тук е трудно. Само крачка встрани от секретния национален гещалт — и тази страна ти го нахендря. Това е теорема, доказвана от всяка проследена докрай съдба, колкото и да лустросваме ежедневния празник на живота. Това поне го знам, нагледала съм му се. Защо става така ли? Имам някои догадки, но няма да зачеквам тази тема. Вероятно хората тук не се раждат току-така, ох, не току-така се раждат... И никой не може да помогне на никого. Може би затова московските залези винаги ме изпълват с тъга?

— Чудесна гледка, нали?

Обърнах се. Той стоеше пред асансьора с натъпкан найлонов плик. На плика имаше зелена змия, увила се около медицинска чаша.

— Йод нямаше — каза притеснено. — Дадоха ми фуксидин. Казаха, че било същото, само че оранжево. Мисля, че ще е даже по-добре — няма да ти личи под опашката...

Досмеша ме и се обърнах към прозореца. Той дойде и застана до мен. Известно време мълчаливо гледахме града.

— През лятото е много красиво — каза той. — Пуснеш си Земфира, гледаш и слушаш: „Сбогом, сбогом, мой любими граде... почти попаднах в хрониките твои...“ Тя каква е била — хронична алкохоличка? Или наркоманка?

— Не ме заглавиквай.

— Май се пооправи, а?

— Искам да се прибера вкъщи — казах.

— Ами...

И кимна към плика.

— Благодаря, ще мина и без фуксидин. Като ти докарат ранения Шчорс, лекувай си него. Тръгвам.

— Михалич ще те закара.

— Не ти ща Михалича, сама ще се прибера.

Вече бях до асансьора.

— Кога мога да те видя? — попита той.

— Не знам — казах. — Ако не умра, обади се след три-четири дни.

[1] Превод Светла Христова. ↑

[2] Рихард Вагнер. Пръстенът на нибелунгите. Залезът на боговете. — Б.р.изд. ↑

[3] „Величието на Рим“, „Нова поправена история на Руската душа“, „Произходът на видовете и хомосексуалността“ — Б.р.изд. ↑

* * *

След съвкупление всяко животно е тъжно — така казвали древните римляни. Освен лисицата, бих добавила аз. И освен жената. Сега вече го знаех със сигурност.

Не искам да кажа, че жената е животно. Съвсем напротив — мъжът е много по-близо до животните във всичките си прояви: издаваните миризми и звуци, типа телесност и методите на борба за лично щастие (без да се спираме на това какво именно смята за щастие). Древният римлянин обаче, който метафорично е описал настроението си след любовния акт, очевидно е бил толкова органичен сексуален шовинист, че просто не е отчитал жената, а това ми налага да възстановя справедливостта.

По принцип тази крилата фраза може да има най-малко поне четири обяснения:

1) римляните не са броели жената дори за животно.

2) римляните са смятали жената за животно, но са се сношавали с нея по такъв начин, че на жената наистина ѝ се е стъжнявало (Светоний например разказва, че законът забранявал девственици да се убиват чрез удушаване, така че преди екзекуцията палачът ги обезчестявал — е как да не ти се стъжни?).

3) римляните не са смятали жената за животно, а са смятали за животно само мъжа. За този благороден възглед може да им се простят много неща — освен тия увърталия с девствениците и душенето, разбира се.

4) римляните не са имали склонност нито към жените, нито към метафорите, а към домашните животни и птици, които пък не са споделяли влечението им и не са могли да скрият чувствата си.

Във всяко от тези обяснения може да има частичка истина — все пак всичко става за няколко века империя. Но аз бях щастливо животно.

През последните хиляда и петстотин години имах старомомински комплекс — не спрямо хората, разбира се, тяхното мнение ми е абсолютно безразлично, а в нашето малко лисиче комюнити. Понякога ми се струваше, че ми се присмиват зад гърба. И тези ми мисли не бяха неоснователни — всичките ми сестрички бяха изгубили девствеността си още в древността, при най-различни обстоятелства. Най-интересна е историята на сестрицата Ий — нея един номадски главатар я наби на кол и тя честно изобразяваше агония цели три денонощия. Успя да избяга в степта чак когато номадите се изпонапиха. Мисля, че точно тук са корените на неукротимата ѝ омраза към аристокрацията, омраза, която вече толкова векове се проявява в какви ли не причудливи гаври...

И все пак ми беше малко тъжно. Както казваше през деветнайсега година една моя дружка тротоарка, гимназистката Маша от Николаев, човек два пъти в една риза не влиза. За мой срам аз дълго не я разбирах, мислех, че се оплаква от това, че няма къде да се изкъпем, а Машенка имаше предвид моминската риза, добрия ангел, който отлита от нас, когато изгубим девството си. Но тъгата беше светла и като цяло настроението ми беше отлично.

Вярно, помрачаваше го едно подозрение. Имах чувството, че с мен са направили същото, което цял живот съм правила с другите. Може би всичко това просто ми беше внушено? Това си беше чиста параноя — ние, лисиците, не се поддаваме на хипноза. И все пак ме измъчваше някаква смътна тревога.

Не разбирах превъплъщението, което стана с Александър. При лисиците също има супрафизическа трансформация, за която ще разкажа по-късно. Но тя никога не е толкова силна — това, което направи Александър, беше побъркващо. Владееше древна тайна, която лисиците вече са забравили, и знаех, че дълго ще се връщам към нея в мислите си.

Освен това ме беше страх, че загубата на девствеността ще се отрази на способността ми да създавам илюзии. Нямах основание за подобни опасения, но ирационалният страх е най-натрапчив. Знаех, че няма да се успокоя, докато не проверя силите си. Затова, когато телефонът ми иззвъня, веднага реших да приема поръчката.

Клиентът говореше като притеснителен студент от провинцията, събрал парички за ритуала сбогуване с детството. Но нещо в гласа му

ме накара да проверя изписания на екранчето ми номер в базата данни в компютъра ми. Оказа се, че се обаждат от най-близкото милиционерско отделение. Ченгетата очевидно ме канеха на съботник за първа пролет. Не понасях това мероприятие още през съветско време, но днес реших да се напъхам в бърлогата на звяра доброволно — като ще се Проверявам, да се проверявам.

Бяха трима. В отделението нямаше баня, така че ми се наложи да се готвя за битката в клозета с пукната чиния, която ярко ми припомни одеската ЧК през революционните години (над точно такива чинии прострелваха враговете в тила, за да не цапат пода с кръв). Страховете ми, разбира се, се оказаха неоснователни — и тримата милиционери потънаха в транс още щом си вдигнах опашката. Можеше да си тръгна към конноспортния комплекс, но ми хрумна една интересна идея.

От сутринта си бях мислила за Рим и си спомнях Светоний — явно това беше поводът за моята пробудила се изобретателност. Спомних си разказа му за каприйските оргии на Тиберий: в него се споменават така наречените „спинтрии“, които разпалвали чувствеността на застаряващия император, като се сношавали пред него на тройки. Тази история не даваше мира на въображението ми — дори „Splinter Cell“ (невинна компютърна игра по Том Кланси) го възприемах като „секта на спинтриите“. И сега, след като се бях озовала в компанията на трима морални аутсайдери, не можах да се удържа да не експериментирам. И стана! По-точно, правилно е да кажа — при тях стана. Впрочем така и не разбрах какво чувствено е намирал Тиберий в това грубо зрелище — според мен то по-подхожда за илюстрация на първата благородна истина на будизма: животът е дукха, мъка и болка. Но това го знаех и без триадата съвкупяващи се милиционери.

В отделението имаше четири хиляди долара, които ми дойдоха много добре. Освен това намерих един служебен албум с престъпни татуировки и го прегледах с интерес. Направлението, в което еволюираше този жанр, напълно отговаряше на ставащото със световната култура: религиозното съзнание си връщаше изгубените през двайсети век позиции. Вярно, проявите на това съзнание невинаги си личаха от пръв поглед. Например не разбрах веднага, че думите „SWAT SWAT SWAT“, татуирани под син кръст, приличащ повече на немски военен орден, отколкото на разпятие, всъщност не са името на

лосанджелиския спецназ, а фразата „Свят свят свят“, написана на латиница.

Най-силно впечатление ми направи един гръб с диптих, изобразяващ небесата и земята. Небесата бяха разположени между плешките — там сияеше слънцето и летяха приличащи на пощенски гълъби ангели. Земният план напомняше на герба на Москва с конен змеборец, само че вместо копие от дланта на конника излизаха разноцветни лъчи, а змейчетата бяха много — сгърчено-сплескани и уродливо-изродени, по своему симпатични, те пъплека по някаква оградена с дървета алея. Всичко това се наричаше: „Свети Георги прогонва лесбийките от Тверския булевард“.

Татуираното на един бирен тумбак разпятие ме заинтригува с буквите на свитъка в горната част на кръста: там обикновено пише или ИНЦИ, или INRI, което означава Иисус Назарейски, цар Иудейски. А на татуировката видях буквите ДДДД. Без коментара под снимката изобщо нямаше да се сетя, че означават: „Дума даваш, дума държиш“. Направо гностична фреска от епохата на Борис Гимнаст.

Прелистих няколко страници с традиционните Сталиновци, Хитлеровци, змии, паяци и акули (под една пишеше: „глубока страна моя родная“), и пак се натъкнах на религиозна тема: нечий гръб беше украсен с панорамата на ада със страдащите грешници. Особено впечатляваше изяжданият от червеи Бил Гейтс и изгаряният на клада Бен Ладен с бяла тениска с емблемата

I → NY

На последната страница се белееше дистрофично рамо с ядрена гъба, но на мястото на гуглата беше татуирана найковската драскулица и отдолу пишеше NUCE — очевидно спомени от бъдещето.

На фона на стоновете и пышкането на спинтриите всичко това беше невероятно потискащо. Накъде е тръгнало човечеството? Кой го води? Какво ще стане с този свят след половин век? След век? Пролетното ми настроение се скапа — въпреки добрия улов. Съвестта

ми, впрочем, беше чиста. Не крадях — просто си вземах парите за сеанса. Милиционерите си получават секса, аз си получавам парите. А че струвам скъпо — това никога не съм го крила.



По пътя към къщи мислех за татуировките. Харесвам ги, но не си правя почти никога. При лисиците те издържат най-много двайсет години. Освен това често се размазват по най-неочакван начин. Това е свързано с малко по-различната природа на телесността ни. През целия минал век си направих само една татуировка — два стиха, които W. H. Auden прогори в сърцето ми завинаги, а едноокият майстор на татуировките Слава Зъркела временно ми набоцка на рамото:

*I am a sex machine,
And I'm super bad.*

Отдолу имаше голяма синя сълза; клиентите, не знам защо, ту я вземаха за луковица, ту за клизма — да си помислиш, че обитателите на унилия съветски рай наистина не знаеха що е това печал.

С тая татуировка си имах много проблеми — по времето на борбата със суингите и зозите ченгетата и отрядниците все ме питаха какво означава този надпис на езика на предполагаемия противник. Налагаше се да отработвам хипносъботници, пред които този последният бледнее. Накратко, спрях да ходя с къс ръкав. И досега не нося къс ръкав, въпреки че татуировката отдавна изтля, а предполагаемият противник се прокрадна незабелязано и в суматохата стана предполагаем съюзник.

Прибрах се и включих телевизора на „BBC World Service“. Отначало изгледах обзора на интернет, водеше го един почти двойник на Клинтън говорител, после почнаха новините. От енергичното изражение на водещия разбрах, че уловът им е добър.

— Днес в Лондон е извършено покушение срещу чеченския есеист в изгнание Аслан Удоев — бомбен атентат от страна на терорист самоубиец от шиитска организация.

Аслан Удоев се е отървал с лека контузия, но двамата му телохранители са загинали на място.

Камерата показва тесния кабинет на някакъв полицейски служител, който много внимателно си мереше думите пред черното дуло на микрофона.

— Засега е известно, че атентаторът се е опитал да се приближи до Аслан Удоев, докато същият е хранил катеричките в Сейнт Джеймс Парк. Щом разбира, че е забелязан от охраната на Удоев, терористът задейства взривното устройство...

На екрана се появи застанал наред зелена морава кореспондент — вятърът рошеше жълтата му коса, а на лицето му бе изписана полуусмивка, като отблясък на някаква приятна тайна, в която е посветен заедно със зрителите.

— Според други сведения взривното устройство се е задействало прекалено рано, още преди атентаторът да успее да се приближи до целта си. Взривът е станал точно в дванайсет нула-нула по Гринуич. Засега полицията се въздържа от коментари. Свидетелите на опита за атентат съобщават, че преди експлозията атентаторът извикал не обичайното „Аллах акбар“, а „Same Shi'ite Different Fight“^[1]. Тук обаче има някои малки разлики в свидетелските показания — може би поради силния арабски акцент на терориста. Преди известно време беше съобщено, че „Same Shi'ite Different Fight“ е името на шиитска терористична организация, провъзгласила за своя цел откриването на втори фронт на джихада в Европа. По идеологията си тази група е близка до така наречената Армия на Махди на радикалния духовник Ал-Садр.

Камерата пак показва полицейския служител, беше се заврял в ъгъла си. Гласът на кореспондента попита:

— Известно е, че чеченците са от сунитския клон на исляма. А атентаторът е бил шиит. Може ли в тази връзка да се говори, както вече го правят в коментарите си някои аналитици, за началото на отдавна предсказаните стълкновения между шиити и сунити?

— Ние избягваме преждевременните заключения за мотивите на престъплението и поръчителите му — отговори служителят. — Разследването току-що започна. Освен това държа да подчертая, че до днес не ни е известно нищо конкретно за програмата и целите на

терористична група, наричаща се „Same Shi’ite Different Fight“, а също така и за нелегално шиитско движение в Британия.

— Вярно ли е, че в главата на терориста е имало имплантирани жички?

— Без коментар.

На екрана се появи Аслан Удоев. Вървеше по коридора на някаква болница, гледаше недружелюбно камерата и се държеше за бинтованото чело.

После показаха сватбата на някакъв футболист.

Спрях телевизора и няколко минути седях в прострация, опитвах се да мисля. Трудно беше — бях в шок. Представях си възможното бъдеще: специализирана клиника, операция за зомбиране, имплантиран в черепа команден кабел (спомних си жичката с телесен цвят в ухото на охранителя в „Национал“). А после — задачата. Например с мина на гърба — и под танка, като кучето герой от военните години... Не, днес танковете вече не са актуални. Под някой жълт „Хамър“ на Пето авеню например. Този вариант беше живописен, но не ми харесваше кой знае колко повече. Същият same shite different шекспировед...

Да изчезна в чужбина? Можех да го направя — имах си фалшив паспорт. Но къде? В Тайланд? В Лондон? Май по-добре в Лондон... Отдавна се канех да пиша на Ий Хуй, но все не намирах време. Сега поне имах повод. Седнах пред компютъра и се съсредоточих, за да си спомня всичко, което исках да ѝ кажа напоследък. После почнах да пиша:

„ЗДРАВЕЙ, РИЖЛО.

Как си? Все тази палава усмивка и планини от трупове зад опашката? :)))) Много внимавай. Впрочем ти си най-предпазливата от нас, така че не съм аз тази, дето ще те уча.

Наскоро получих писмо от сестрицата ни Ей, на която си била на гости. Наистина завиждам на небогатия ѝ, но чист и щастлив живот! Тя се оплаква, че капвала от работа. Блажена умора, предполагам — като на селски

труженик след цял ден усилен оран. От такава умора заздравяват душевните рани и се забравят тъгите — точно за да я постигне, тръгва с плуга Лев Толстой през нивята. В града се уморяваш различно. Нали ги знаеш ония коне, дето се въртят в кръг, за да вадят вода от кладенеца. Ние с тебе всъщност сме добитък от същия тип. Разликата е, че алашите гонят с опашките си конските мухи, които се хранят от тях, а ние с теб използваме опашките си, за да примамам мухите, които хранят нас. Освен това конят е полезен за хората. А ние... Да го кажем така — хората са полезни за нас. Но стига, знам, че не понасяш морализаторстването.

Ей Хуй ми писа, че си имала нов мъж, лорд. Ти броиш ли ги тия твои мъже? Да взема да видя поне един поне с едно оченце, докато има какво да гледам :))) Според нея напоследък сериозно си се била увлякла по темата за свръхплътеника. Май и мен ме пита за разрушения храм не просто ей така.

Наистина в пророчеството за свръхплътеника се казва, че той ще се появи в град, където ще бъде възстановен храм, от който и камък върху камък не е останал. Но предсказанието е на две хиляди години, а тогава на мода са били сравненията и алегориите и всичко важно се е описвало само иносказателно. Това пророчество е съставено на езика на вътрешната алхимия — «град» означава «душа», а «разрушеният и възстановен храм» означава сърцето, което е попаднало под властта на злото, а после се връща към доброто. Наистина, недей да търсиш в тези думи никакъв друг смисъл.

Осмелявам се да направя едно предположение — само, моля те, не ми се сърди. Ти вече отдавна живееш на Запад и християнската митология незабелязано е проникнала в ума ти. Ами помисли: ти чакаш, че ще дойде някой свръхплътеник, ще изкупи лисичите грехове и ще направи душите ни чисти, каквито са били в утрото на времето. Чуи ме. При нас, плътениците, никога няма да дойде месия. Но всеки от нас може да промени себе си,

като излезе извън собствените си предели. Точно това е смисълът на израза «свръхплътеник» — онзи, който е преминал през границите си, превъзмогнал е себе си. Свръхплътеникът не идва от Изтока или от Запада, той се появява отвътре. Това е изкуплението. А пътят, който води към него, е само един. Да, точно тези изтъркани истини, от които ти се гади:

- 1) да сме милосърдни;
- 2) да не причиняваме зло на слабите мира сега, на животните и на хората — поне тогава, когато можем да избегнем това;
- 3) и най-важното, да се стремим да разберем собствената си природа.

Ако трябва да го кажа съвсем кратко, с думите на Ницше (лекичко приспособени за нашия случай), то тайната е простичка — надмогни зверското! В това, че Човешкото вече си го надмогнала, не се съмнявам :)))

Спомни си уроците по медитация при учителя от Жълтата планина. Повярвай ми, за тези над хиляда години, които изминаха оттогава, не е измислено нищо по-добро. Атомната бомба, одеколонът на «Гучи», презервативите с пъпчици, новините на Си Ен Ен, полетите до Марс — всичките тези шарени чудеса дори не са паднали на блюдото на везните, с които се претегля същината на света. Затова се върни към практиката и след стотина-двеста години няма да ти трябва никакъв свръхплътеник. Ако ставам досадна, прости ми — но искрено ти мисля доброто, докато пиша тези редове.

Сега за главното. През последните години работата ми не върви добре. Преди това основните ми средства идваха от един финансист педофил, който беше убеден, че ще го вкарат в затвора. Ученическа чанта, бележник с тройки — знаеш как е. Той беше сантиментален — тръпнеше от желание да се срещнем, разтреперваше се, като чуеше милиционерска сирена. Отвратителен беше, да.

Но затова пък ходех на работа само веднъж месечно. След това обаче се парализира и се наложи да търся други варианти. Повече от година основната ми точка беше хотел «Национал». Но там възникнаха сериозни проблеми, когато един клиент ми се откачи от опашката, и сега съм затънала в проблеми. Не мисля, че можеш да ги разбереш — руската специфика е особена. Но са много, много сериозни.

Разбирам, че не ти е до чуждите проблеми. Но все пак искам да се посъветвам с теб, може би дори ще се наложи да ми помогнеш. Дали да не се преместя в Англия? Сигурна съм, че ще се сработя с англичаните — доста англичани съм видяла в «Национал» и ми изглеждат съвсем нормални. Лири ми дават често, така че няма да има културен шок. Напиши ми по-бързичко дали ще се намери в Лондон спокойно местенце за Ай Хуй.

Обичам те и те помня,
твоя Ай.“

Щом пратих писмото, зазвъня мобилният ми телефон. Номерът не се изписа и сърцето ми трепна. Знаех кой се обажда още преди да чуя гласа му.

— Здравсти — каза Александър. — Каза три-четири дни, но това е прекалено много. Мога ли да те видя утре? Поне за пет минутки?

— Можеш — казах, преди изобщо да помисля.

— Значи ще пратя Михалич. Той ще ти звънне. Целувам те.

[1] Същият шиит, различна битка (англ.) — Б.р.изд. ↑

* * *

Вратата на асансьора се отвори и двамата с Михалич влязохме в пентхауза. Александър — с генералската униформа — седеше на един фотьойл и гледаше телевизия. Обърна се, но не заговори на мен, а на Михалич:

— Пак се осрахте, а? — Каза го весело и кимна към огромния течнокристален екран, на който вървяха едновременно два канала — по едната половина на екрана търчаха бели и червени футболисти, а на другата Аслан Удоев, с лепенка на челото, дуднеше нещо в тъмнолилавата си брада; приличаше на Карабас Барабас.

— Тъй вярно, другарю генерал-лейтенант — отговори притеснено Михалич. — Осрахме се. Целият отдел.

— Без мръсотии пред дамата.

— Слушам.

— Какво стана?

— Не е ясно. Непредвидени смущения. Вероятно от сигнала за точно време.

— Да де — каза Александър. — Стане ли белята, винаги прехвърляте всичко на техническия отдел.

— Тъй вярно, другарю генерал-лейтенант.

— Не ви ли е жал за изпълнителя?

Михалич махна с ръка.

— Шекспироведи купища, другарю генерал-лейтенант. Шекспировци си нямаме, да го еба.

— Предупредих те, Михалич, без мръсотии.

Михалич хвърли поглед към мен, после каза:

— Слушам. Да изготвя ли докладна?

— Не ми трябва докладна. Който се е издънил, той да му мисли. Знаеш, че не обичам бумащината. На хартия всичко е наред, обаче в живота... — Александър кимна към екрана — виждаш какво става.

— Тъй вярно, другарю генерал-лейтенант.

— Свободен си.

Александър изчака Михалич да излезе, после стана и дойде при мен. Знаех, че не иска да проявява чувствата си пред подчинения си, но все пак се направих на обидена и когато сложи ръка на рамото ми, се дръпнах.

— Можеше поне да ме поздравяваш. Пък после да си говорите за мача с тоя тип. И изобщо — изключи го тоя телевизор!

Удоев вече го нямаше на екрана — на мястото му се беше появил някакъв млад педал с тротинетка и викаше възторжено:

— Напред с младежкия отбор на „Марлборо“!

В следващия миг изгасна.

— Извинявай — каза Александър и сложи дистанционното на масичката. — Здравсти.

— И що за език е това? Като на пиян хамалин!

— Моят? — Той се изплези. — Такива ли са на пияните хамали?

Усмихнах се. Няколко секунди мълчахме и се гледахме.

— Как си? — попита той.

— По-добре, благодаря.

— А каква е тази кошничка?

— Нося ти я — казах срамежливо.

Той я взе и смъкна хартията, с която я бях завила.

— Пирожки? — И ме погледна с недоумение. — Защо пък пирожки?

Сведох очи.

Челото му бавно се изглади.

— Чакай-чакай... Затова ли си с тая червена шапка? А-ха-ха-ха!

И без да спира да се смее щастливо, ме прегърна и в следващия миг се озовахме един до друг на дивана. Направи го толкова бързо и толкова естествено, че дори не успях да възразя, въпреки че мислех малко да се поопъвам. Не съм сигурна, въпреки, че наистина го исках.

— Също като в оня виц — каза той. — За вълка и Червената шапчица. Червената шапчица пита: защо са ти толкова големи очите? Вълкът казва: за да те виждам по-добре. Червената шапчица пита: а защо са ти толкова големи ушите, Вълчо? За да те чувам по-добре. Ами защо ти е толкова голяма опашката? Това не е опашка, рекъл вълкът и се изчервил...

— Пфу!

— Не е ли смешно?

Вдигнах рамене.

— Просто е неправдоподобно. Вълкът да се изчерви. Нали муцуната му е космата. Дори да се изчерви, няма да му личи.

Александър като че ли се замисли, после се съгласи:

— Всъщност да де. Обаче това е виц.

— Добре че поне от вицовете знаеш коя е Червената шапчица — казах. — Почти си мислех, че няма да разбереш намека.

— Е, не съм чак толкова тъп. И аз чета книги.

— За възпитанието?

Той се изчерви — като във вица.

— Извинявай, ако съм бил невъзпитан. Всъщност вече ти се извиних. Колкото до книгите — наистина чета. Всеки ден.

И кимна към масичката, където имаше някакво криминале — „Вампири с пагони“.

— Интересна ли е?

— Не особено.

— Защо я четеш тогава?

— Искам да разбера защо ѝ е такова заглавието. Нали проверяваме всичко и всички.

— Кой сте тия, дето проверявате всичко и всички?

— Няма значение — каза той. — Това няма отношение към литературата.

— Криминалетата също нямат отношение към литературата.

— Не ги ли обичаш?

Завъртях глава.

— Защо?

— Защото са скучни. Още от първата страница разбираш кой е убиецът и защо е убил жертвата.

— Сериозно? Ако ти прочета първата страница на тия „Вампири“, ще ми кажеш ли кой е убиецът?

— И без да ми я четеш, ще ти кажа. Авторът. За пари.

— Хм... Всъщност Да. Ами кое тогава е литература?

— Марсел Пруст например. Или Джеймс Джойс.

— Джойс? — Той се попремести към мен. — Дето е написал „Одисей“? Опитах да я чета. Пълна скука. Честно, наистина не разбирам защо се пишат такива книги.

— Как така?

— Ами „Одисей“ например. Никой не го чете. Прочели са го трима души и после цял живот се хранят от това пишат статии и ходят по конференции. Никой друг не я е прочел тая книга.

— Виж какво — казах и хвърлих „Вампирите“ на пода. — Ценността на една книга не се определя от това колко хора са я прочели, Гениалността на „Джокондата“ не зависи от това колко посетители минават покрай нея за една година. Великите книги имат малко читатели, понеже, за да ги прочетеш, трябва да положиш усилия. Но именно от тези усилия се ражда естетическият ефект. Литературният фастфуд никога не може да даде нещо подобно.

Той ме прегърна през раменете.

— Вече те помолих да говориш по-простичко.

— Съвсем простичко мога да го кажа така. Четенето е общуване, а кръгът, в който общуваме, ни прави онова, което сме. Представи си, че си шофьор на тир. Книгите, които четеш, са като хората, които качваш на стоп. Ако качваш културни, умни хора — и ти ще станеш умен. Ако качваш простаци — и ти ще станеш простак. Да четеш криминалета е като... като да качиш някоя тъпа проститутка само заради един минет.

— Та значи кого да качвам? — попита той и ми бръкна под блузката.

— Трябва да четеш сериозни, умни книги, без да жалиш нито усилия, нито време.

Ръката му замря на корема ми.

— Аха — каза той. — Значи, ако съм тираджия, трябва да кача някой плешив лауреат на шибанобеловата награда, та две седмици да ме чука в гъза, докато внимавам да не вляза в насрещното платно. Правилно ли те разбирам?

— Е, така опошляваш всичко — казах и млъкнах.

Хм, сама бях използвала примера с минета в камиона, за който насмалко да убия бедния Павел Иванович. По-глупаво нещо от презрителните ми думи за проститутките пък едва ли можеше да се измисли — нали Александър знаеше каква съм. Оставаше ми да се надявам, че всичко това може да мине за смирение. Ако се съдеше по онова, което последва, май мина.

Ние, лисиците, имаме един сериозен недостатък. Ако ни кажат нещо, което се набива в ума, почти винаги го повтаряме в разговорите

си с другите, без значение дали е глупаво, или умно. За жалост нашият ум е същият симулатор като кожената торбичка-хуеуловител под опашката ни. Той не е истински „орган на мисълта“ — това не ни е нужно. Да мислят хората по време на героичния си слалом от мястото, от което излизат, до гроба. Лисичият ум е просто тенисна ракета, с която можем до безкрай да отбиваме топката на разговора по каквато и да било тема. Ние връщаме на хората взетите от тях назаем съждения — отбиваме ги под друг ъгъл, ниско, високо, както дойде.

Скромно ще отбележа, че моята симулация почти винаги е по-добра от оригинала. Ако ще продължаваме аналогията с тениса, справям се отлично с всички трудни топки. Вярно, топките в главите на хората са трудни до една. Не ми е ясно едно — кой ги подава? Някой от хората ли? Или подаващият трябва да се търси някъде съвсем на друго място, което всъщност изобщо не е място?

Ще трябва да изчакам да поговоря с някой наистина умен човек. Тогава вече ще видим къде ще забия топката. Между другото, точно по този начин се уча вече от над хиляда години.

Докато мислех за тези неща, той вече беше успял да ми свали блузката. Не се дърпах, само страдалчески вдигнах кранчетата на веждите си, като малка балеринка, насилвана за пореден път по пътя към театъра от огромен рижав есесовец. Какво да се прави, другари, окупация...

Вярно, днес балеринката се беше подготвила за срещата. Бях с бельо — бели дантелени бикини, в които бях изрязала с ножици дупка за опашката си, и три еднакви дантелени сутиена размер нула. Двата ми долни чифта цицки бяха голи, но те пък си се крепяха сами, всъщност едва се подаваха от тялото ми. Планът ми естествено не беше да оправдавам очакванията на вълка. Всичко това беше просто постмодернистка ирония по повод на ставащото, вариация на темата Звяр, върху която той се беше разпрострял надълго и нашироко при предишната ни среща.

Не знаех дали закачката ми ще му хареса и малко се вълнувах. Хареса му. И то толкова много, че той веднага почна да се трансформира.

Този път не бях толкова уплашена и успях по-добре да видя какво става. Отначало изскочи сивата рошава опашка. Изглеждаше доста сексуално — все едно се разгъна пружина, която той вече не

можеше да удържа в гръбнака си. После тялото му се изви, а опашката и главата се дръпнаха една към друга като краища на лък, натегнат от невидима тетива. И после той обрасна с козина.

Думата „обрасна“ не е най-подходящата. Всъщност кителът и панталоните му се превърнаха в козина, а пагоните и лампазите, все едно нарисувани с гваш върху нея, докато е била още мокра, с изсъхването ѝ щръкнаха в хиляди твърди косъмчета.

Едновременно с това той по някакъв съвсем естествен начин се разшири и наедря. В природата няма такива огромни вълци, той повече приличаше на отслабнал мечок. Тялото му обаче беше истинско, физично и плътно — усетих тежестта му, когато затисна ръката ми с лапа; ръката ми потъна в дивана.

— Ще ме смачкаш, вълк с вълк! — писнах и той си махна лапата.

Очевидно усещането за собствената му сила и за моята слабост го възбуждаше. Той наведе над мен чудовищната си паст (дъхът му беше горещ, но сладък, като на бебе) и поред прехапа трите ми сутиена, смъкваше ги със страховитите си космати пръсти.

Сърцето ми спираше при всяко щракване на зъбите му толкова близо до тялото ми. Бяха остри като бръснач — защо ли му беше при това положение Моника Люински? От друга страна, ясно ми беше, че пуши пури, когато е в човешката фаза.

Той прехапа и бикините ми, отскочи и заръмжа, все едно се канеше да ме разкъса. После падна пред мен на колене и като адски органист отпусна огромните си лапи на крехките клавиши на клавиците ми... Край, помислих си.

Но той внимаваше да не ме заболи. Според мен би могъл да се държи мъничко по-агресивно — бях готова за това. Но и така не беше зле. Имам предвид, бях се настроила за болка и мъка и бях готова да понеса и повече. Изпитанието обаче не се оказа толкова мъчително, колкото очаквах.

Все пак просто за очи от време на време изстенвах:

— Ох, боли! Не ръгай толкова силно бе, чудовище такова! Нежно, плавно... Да, точно така.

* * *

Писмото от Ий Хуй беше дълго.

„ЗДРАВЕЙ, РИЖАВКЕ,

Много се радвам, че изобщо не си се променила и че все още се опитваш да насочиш заблудената ми душа по пътя на истината.

Пишеш ми, че над теб се сгъстявали черни облаци. Сериозно? Облаците, доколкото си спомням, се събират над теб от почти седемстотин години; опитът показва, че в повечето случаи просто трябва да почнеш да мислиш за нещо друго. Може би и този път нещата не са чак толкова страшни.

Сериозно ли искаш да дойдеш в Англия? Да не би да си мислиш, че тук ще ти е по-хубаво?

Разбери, Западът е просто един голям shopping mall. Отстрани изглежда приказно. Но трябва да си живяла в Източния блок, та витрината му да ти се стори реалност дори само за миг. Това, мисля, е и главният смисъл на съществуването там — помниш ли онази песен, «Родени сме, та приказката да направим истина»? На практика тук можеш да имаш само три роли — на купувач, на продавач и на стока. Да си продавач е пошло, купувач — скучно (пък и така или иначе се налага да приработваш и като продавач), а да си стока е отвратително. Всеки опит да си нещо друго на практика означава въпросното «да не бъдеш», с което пазарните сили бързо запознават всички Хамлетовци. Всичко останало е просто спектакъл.

Знаеш ли в какво е скритият ужас на тукашния живот? Когато си купуваш дрешка, или кола, или нещо

друго, в ума ти присъства натрапеният от рекламата образ на мястото, където ще отидеш с тази дрешка или с тази кола. Но такова място не съществува никъде освен в рекламния клип и над тази черна дупка в реалността ронят сълзи всичките сериозни философи на Запада. Иззад радостта на шопинга прозира непоносимото разбиране, че целият ни свят е огромен магазин за ски спорт, друснат наскред Сахара: и трябва да си купиш не само ски, но и изкуствен сняг. Ти поне разбираш от метафори.

Освен това за нас, лисиците, има и една специфична трудност. С всяка година става все по-трудно да си запазим identity-то и да се осъзнаваме като проститутки, с такава скорост се проституира всичко тук. Ако ти се обади стар приятел, можеш да си сигурна, че ще те посъветва да си купиш два шампоана против пърхот, за да ти дадат трети като бонус. Колкото до думичката, която неизвестно защо държиш да използваш на всяка крачка — «уроборус». Така май се казваше змията, захапала опашката си, нали? Та когато значи на такава змия и главата, и опашката ѝ съществуват само като ефект в рекламните клипове, в това, че тялото ѝ е живо и жизнено, няма никаква радост. Тоест може и да има, но няма кой да я изпита тая радост.

Вашият свят скоро ще заприлича на нашия (във всеки случай за онези, които ще бъдат оставени да обслужват газо- и нефтопроводите), но засега в него все още има зони на здрача, в които царства спасителната двусмисленост. Именно там душа като твоята може да намери ако не щастие, то поне равновесие. Дори други да създават за теб тези зони на двусмисленост, наслаждавай им се, докато ги има. Светът невинаги ще е такъв, какъвто е сега. Това поучение е в отговор на твоите нотации.

Сега за английските мъже. Недей да съдиш за тях от кратките си срещи в «Национал». Тук те са съвсем различни. Помниш ли Юан Мъй, за когото сестра ни Ей се омъжи през 1739 година? Убедена съм, че не си го забравила — онзи учен от школата Ханлин, който се занимаваше с манджурския език и събираше предания за

нечистите сили... Той всъщност знаеше коя е сестра ни Ей. И точно затова се ожени за нея. Половината от книгата му (казва се «За което не казва Конфуций») са нейни разкази, но в нея има и интересни етнографски моменти. По онова време наричахме Англия Страната на червенокосите. Та ето какво пише Юан Мъй за англичаните — цитирам откъса изцяло:

«407. ЖИТЕЛИТЕ НА СТРАНАТА НА ЧЕРВЕНОКОСИТЕ ПЛЮЯТ В ПЕВАЧКИТЕ

Жителите на Страната на червенокосите често разпътничат с певачките. Когато се веселят, канят певачки, събличат ги и насядали около тях, им плюят в съкровено място. По-голяма близост не им трябва. След като им се изплюят, ги освобождават с щедро възнаграждение. Това се нарича „пари от кръга“.»

Този разказ, който може да ти се стори исторически недостоверен, невероятно точно отразява операцията, която извършва с разкрилата се пред него женска душа английският аристократ (за щастие тукашната система на привилегировано образование още от момчешки години прави повечето от тях хомосексуалисти). Навремето често си мислех, като наблюдавах англичаните, какво ли всъщност се крие зад тази непробиваема, кована с векове броня на лицемерието. А после разбрах — тъкмо това простичко действие. Нищо друго няма там и точно в този минимализъм е залогът за устойчивостта на тукашния начин на живот.

Повярвай ми, ако дойдеш в Лондон, ще се чувстваш като плювалник, блуждаещ самотно сред храчеци в душата ти снайперисти, за които женското равноправие означава само едно — възможност да спестят някоя пара, като не я внесат в «кръга».

Колкото до свръхплътеника... Знаеш ли, според мен си затънала прекалено дълбоко в интроспекция. Помисли — ако всичко важно е в самите нас, защо е тогава външният свят? Да не би да мислиш, че той вече не е

способен да те удиви с нищо и е достатъчно просто да си седиш в ъгъла на прашното килимче за медитация и да оттласкваш прииждащите мисли, както плувецът оттласква мъртви медузи? Ами ако сред тях е и златната рибка? Според мен е рано да се отказваме от този свят — може да се окаже, че с това се отказваме от себе си. Знаеш ли какво ми каза вчера милият ми съпруг? «Сврѣхплѣтеникѣт ще дойде и ще го видиш също толкова ясно, както сега виждаш мен». Дори да съм съгласна с теб в сърцето си, как бих могла да оспорвам думите на главата на семейство Крикет? :-=))) Но хайде да обсъдим тези неща, като се срещнем, скъпа. След седмица с Брайън идваме в Москва — не си изключвай телефона!

Обичам те и те помня,
твоя Ий“

Дочетох писмото и поклатих глава. На някого скоро щеше да му се стъжни. Емотиконът :-=), приличаше ми на усмивката на военнопръстѣпника Хитлер, при Ий Хуй означаваше, че е намислила нещо гадно и жестоко. Впрочем какво друго можеше да се очаква от най-безмилостната лисица от нашето котило? Тя си е такава във всичко, казах си. Молиш я за помощ, а тя ти казва да си си мислела за нещо друго. Облаците били въображаеми, моля ви се...

От друга страна, може би пък беше права? Понеже ситуацията не беше толкова скапана, както си мислех до вчера. В мен напираше желанието да разкажа на някого за принудителната си връзка. Но на кого? Можех, разбира се, да си излея душата пред някой шофьор на такси и после да го накарам да забрави всичко чуто. Обаче е опасно, докато те возят. Не, трябваше да изчакам да дойде Ий Хуй. Тя щеше да ме изслуша внимателно. И освен това толкова векове ми се беше подигравала, че съм девствена, че щеше да е приятно да ѝ натрия носа. Въпреки целия си разгулен живот тя никога не беше имала такива любовници, ако не броим един якши през шестнайсети век. Но дори той в сравнение с Александър изглеждаше жалък...

И тогава се освестих — писмото на Ий ми напомни за най-важното.

Отдавна го знаех: моментът, когато те преизпълват житейските възторзи или тъга, е най-доброто време да се упражняваш. Изключих компютъра и проснах на пода поропластовото килимче. Страхотно е за медитация, жалко, че в древността нямаше такива. Сложих отгоре му натъпканата с елдени шлюпки възглавничка и седнах на нея в поза лотос, опашката си я нагласих на пода зад мен.

Духовната практика на лисиците включва „съзерцание на ума“ и „съзерцание на сърцето“. Реших да почна медитацията от съзерцанието на сърцето. В тази техника сърцето има само метафорична роля, впрочем. Въпрос на превод: китайският йероглиф „син“ има много и различни значения, така че най-точното определение може би би било „съзерцание на съкровената същност“. От практическа гледна точка най-правилно е да наречем тази техника „дръпване на опашката“.

Ако дръпнете за опашката куче или котка, ги боли, това го знае всяко дете. Но ако дръпнете силно за опашката лисица, става нещо недостъпно за ума дори на най-умната безопашата маймуна. Във въпросния момент лисицата усеща цялата тежест на всичките си гадни номера. Понеже нали ги прави именно с помощта на опашката си. И понеже всяка лисица, освен най-големите некадърници, е правила безброй гадни номера, резултатът е чудовищен удар от страна на съвестта, придружен от ужасяващи видения и смайващи прозрения. Просто ти се отщява да живееш. През останалото време съвестта изобщо не ни тревожи.

Всичко зависи от силата на дръпването и от внезапността му. Когато например се случи да си закачим опашката в някой трънак, докато ловим кокошки (за това ще разкажа по-късно), също изпитваме леки угризения на съвестта. Но когато тичаме, съответните ни мускули са напрегнати и затова ефектът не се проявява толкова силно. Същността на практиката „съзерцание на сърцето“ пък е тъкмо в това силно да се дръпнеш за опашката в момент, когато всички опашни мускули са максимално отпуснати.

Нещата обаче не са толкова прости, колкото изглеждат. Всъщност „съзерцанието на сърцето“ не може да се отдели от „съзерцанието на ума“, защото за правилното изпълнение на тази техника съзнанието трябва да се раздели на три независими потока:

1) първи поток на съзнанието — умът си спомня всичките си прегрешения от незапомнени времена.

2) втори поток на съзнанието — умът спонтанно и внезапно кара лисицата да се дръпне за опашката.

3) трети поток на съзнанието — умът рационално наблюдава отстрани първите два потока и самия себе си.

Тъкмо третият поток на съзнанието е, макар и съвсем приблизително, същината на техниката „съзерцание на ума“. Всичките тези практики са предварителни, те трябва да се прилагат хиляда години, преди да се премине към главната, която се нарича „опашката на пустотата“ или „искреност“. Това е тайна практика и с нея не са наясно дори лисиците, които, също като мен, отдавна са изкарвали хилядагодишния подготвителен цикъл.

И така, седнах в поза лотос и сложих лявата си ръка на коляното си, а дясната — на опашката. Съсредоточих се и започнах да си спомням миналото си — тоест онези негови пластове, които обикновено са скрити от мен от потока ежедневни мисли. И изведнъж, съвсем неочаквано, дясната ми ръка ме дръпна. Опашката ме заболя. Но тази болка не беше нищо в сравнение с потока разкаяние, ужас и срам за всичко, което бях правила, който ме заля с такава сила, че чак се разплаках.

Лицата на хората, които не бяха преживели срещата си с мен, се понесоха пред очите ми като жълти листа зад прозореца в есенна буря. Появяваха се само за частица от мига от небитието, но тази частица беше достатъчна, та да ме погледнат с очи, пълни с недоумение и болка. И аз ги гледах, и си спомнях миналото, и сълзите се стичаха по страните ми, и разкаянието късаше сърцето ми.

И в същото това време безметежно съзнавах, че случващото се е просто игра на отражения, вълнички по водите на разума, и че когато вятърът стихне и вълничките изчезнат, ще се види, че няма нито вятър, нито отражения, нито разум дори — а го има единствено ясения, вечния, всепроникващ взор, за който няма нищо истинско.

Това го практикувам от почти дванайсет века.



Още от самото начало с Александър без думи се разбрахме да не се питаме много. Аз не питах за неща, които той не можеше да ми каже, понеже се беше подписал, че са тайна, държавна и така нататък. Той пък не ми задаваше ненужни въпроси, понеже отговорите ми можеха да го поставят в двусмислено положение — ами ако се окажех китайска шпионка например?... Понеже нещата можеше да се представят и така — аз нямах руски паспорт, а само международен, фалшив.

Това положение не ми харесваше, понеже исках да си изясня много неща за него. Него пък очевидно също го измъчваше любопитство. Но се опознавахме постепенно, опипом — информацията идваше на хомеопатични дози.

Харесваше ми да го целувам по бузите, преди да се превърне в звяр (не се осмелявах да го целуна в устата, което беше странно, като се имаше предвид степента на близостта ни). Ласките ни, впрочем, бяха кратки — след няколко докосвания започваше трансформацията и целувките ставаха невъзможни.

Толкова векове целувката беше за мен просто част от внушението — а сега целувах аз, та макар и неумело... Приличаше на сън. Той често беше с марлената маска и трябваше да я смъквам. Един път я дръпнах рязко и казах:

— Може ли да не си я слагаш поне когато си с мен? На Майкъл Джексън ли ми се правиш?

— Заради миризмата е — каза той. — Маската е напоена с вещество, което спира миризмите.

— Защо, на какво ти мирише толкова? — попитах учудено. Бяхме до отворената врата към покрива (той не искаше да излиза от огледалното си убежище, може би го беше страх от снайперисти, или да не го снимат, а може би и от някоя мълния от висинето). Никакви миризми не долавях, ако не се броеше смогът откъм улицата.

— Мирише на всичко на света — каза той и се смръщи.

— В смисъл? — Не го разбрах.

Той се втренчи в бялата ми блузка и вдиша дълбоко през носа си.

— Ами тази блузка например — каза. — Преди тебе я е носила жена на средна възраст, слагала си е парфюм от египетски лотосов екстракт, сама си го е правила...

Помирисах си блузката. Не миришеше на нищо.

— Сериозно? — попитах. — Втора употреба е, купих я, понеже ми хареса бродерията.

Той пак я подуши.

— Разреждала е екстракта с менте.

— Какви ги дрънкаш?! — възкликнах. — Ще ме накараш да я изхвърля... Какво друго надушваш?

Той се обърна към отворената врата.

— Ужасно вони на бензин. Направо ми се пръска главата. Освен това вони на асфалт, на гума, на тютюн... И на нужници, на човешка пот, на бира, на готвено, на кафе, на пуканки, на прах, на боя, на лак за нокти, на понички, на вестници... Да продължавам ли?

— Миризмите не се ли смесват?

Той поклати глава.

— По-скоро се обгръщат една друга и се вмъкват една в друга. Като писмо в плик в джоба на палто, което е в гардероба — и така нататък. И най-ужасното е, че научаваш много неща, които изобщо не искаш да научиш. Дават ти да подпишеш някакъв документ например, а ти усещаш, че предния ден за малко са оставили върху него сандвич с уж телешки салам. Да не говорим, че усещаш и потта от ръката, която е писала този документ, мирише така, че веднага разбираш, че документът лъже... И така нататък.

— И как го усещаш това?

— С вълчето обоняние. Често го имам и в човешката фаза. Кофти е. Но пък ме спасява от различни вредни привички.

— Като?

— Като да пуша хашиш например. И особено да смъркам кокаин.

— Как така?

— Ами просто веднага мога да кажа колко часа куриерът си го е държал в задника, докато стигне от Колумбия до Баку. Да не говорим, че знам и колко пъти са му бъркали в...

— Стига — казах. — Разбрах.

— Най-важното е, че не знам кога ще ме налегне. Непредсказуемо е като мигрена.

— Бедничкият — въздъгнах. — Това е ужасно.

— Не е толкова ужасно — каза той. — Има и плюсове. Например много ми харесва как миришеш ти.

Стреснах се. Ние, лисиците, наистина излъчваме едва доловим аромат, но хората обикновено го мислят за парфюм.

— И на какво мириша?

— Всъщност не знам... На планина, на лунна светлина. На пролет. На цветя. На лъжа. Но не на долна лъжа, по-скоро на шега. Страшно ми харесва как миришеш. Мисля, че цял живот мога да вдихвам миризмата ти и винаги да намирам в нея нещо ново.

— Това е чудесно — казах. — Понеже много се притесних, като каза за блузката ми. Вече няма да си купувам нищо втора употреба.

— Няма проблем — каза той. — Но ще съм ти много благодарен, ако я свалиш.

— Толкова ли гадно мирише?

— Не. Изобщо не. Просто без блузка си по-хубава.

Помислих момент и в следващия смъкнах блузката презглава.

— Днес си без сутиени — засмя се той.

— Да — казах. — Четох, че когато една дама отива при кавалер, с когото ще... В смисъл, ако е готова за това, което ще стане... И не си слага сутиен, това е нещо като етикет.

— Къде си го чела пък това?

— В „Cosmopolitan“. Чакай, искам да те питам нещо. Лошо ли е, че гърдите ми са малки?

— Напротив, много ми харесват — каза той. — Искам да ги целувам до безкрай.

Стори ми се, че говори малко завалено, все едно челюстите му са се схванали. Така ставаше преди трансформацията. Въпреки обнадеждаващото му заявление „до безкрай“, това ставаше рядко. Впрочем горещият му вълчи език... Но няма да прекрачвам границите на приличието, читателят и сам ще разбере.

Всичко стана още преди да ми свали бикините — сексуалната възбуда включи тайнствения механизъм на метаморфозата му. След по-малко от минута пред мен стоеше ужасен и прекрасен звяр, който впечатляваше въображението най-вече с любовния си инструмент. Така

и не можех да повярвам, че торбичката ми симулакрум наистина е способна да поеме този чук на вещиците.

Когато се превръщаше във вълк, Александър губеше способността си да говори. Но разбираше всичко, което казвам — без да гарантирам, естествено, че вълчето разбиране е тъждествено на човешкото. Оставащите му комуникативни способности не стигаха за изразяване на сложни чувства, но все пак можеше да отговаря утвърдително или отрицателно. „Да“ беше глухо късо ръмжене:

— Р-р-р!

А „не“ беше нещо средно между вой и прозявка:

— У-У-У!

От това „у-у-у“ малко ме досмешаваше — горе-долу такъв звук издава затворено на балкона в най-голямата жега куче. Но не му го казах.

Ръцете му се превръщаха всъщност не във вълчи лапи, а във фантастични крайници на кинематографичен марсианец. Не можех да повярвам, че тези неща са способни да докосват нежно, въпреки че го знаех от опит.

И затова, когато ги сложи на корема ми, както винаги, изтръпнах.

— Какво искаш, сивчо — попитах. — Да се обърна на една страна ли?

— У-у-у!

— По коремче?

— У-у-у!

— Да се надупя?

— Р-р-р!

— Добре, само полекичка. Нали?

— Р-р-rrrrrrrr-р!

Не бях съвсем сигурна, че това последно „rrr“ означава „да“, а не е просто „rrr“, но въпреки това направих това, което искаше. И веднага съжалих: той ме сграбчи с лапата си за опашката.

— Ей — възкликнах. — Пусни ме, чудовище!

— У-У-У!

— Сериозно, пусни ме — повторих жално.

— У-у-у!

И тогава стана онова, от което най-много ме беше страх — той ме дръпна за опашката. Не силно, но достатъчно, за да си спомня

сикха от „Национал“. А когато ме дръпна малко по-силно, се почувствах толкова виновна за съдбата на този човек, че изхлипах.

Александър не ме дърпаше за опашката нарочно. Просто я държеше, при това доста нежно. Но тласъците му ме избутваха напред и резултатът беше все едно се опитваше да ми я отскубне. Напрягах всичките си мускули, но силите ми не бяха достатъчни. С всеки тласък и всяко дръпване вълни непоносим срам заливаха душата ми. Но най-ужасното беше, че срамът не само изгаряше душата ми, но и се смесваше в едно цяло с удоволствието, което изпитвах.

Беше нещо невъобразимо — наистина отвъд доброто и злото. Едва сега разбрах в какви съдбовни бездни е блуждал Дьо Сад, който винаги ми се беше струвал смешен и префърцунен. Не, той изобщо не беше нелеп — просто не беше намерил точните думи, за да предаде природата на кошмара си. И аз знаех защо — такива думи в човешкия език просто няма.

— Спри — прошепнах през сълзи.

— У-у-у!

Но в сърцето си не знаех какво искам — да спре или да продължава.

— Спри — повторих задъхано, — моля ти се!

— У-у-у!

— Да ме убиеш ли искаш?

— Р-р-р!

Не можех да се сдържа повече и се разплаках. Но сълзите ми бяха сълзи на наслада, чудовищно срамна — и прекалено омайваща, за да се откажеш от нея доброволно. Скоро изгубих представа какво се случва — възможно и съзнание. Следващото, което си спомням, беше как Александър се е навел над мен, вече в човешкия си образ. Беше притеснен.

— Заболя ли те?

Кимнах.

— Извинявай...

— Обещай ми едно нещо — прошепнах. — Обещай ми, че никога вече няма да ме дърпаш за опашката. Никога, чу ли?

— Честна офицерска — каза той и сложи ръка на орденската си лентичка. — Много ли те заболя?

— Много ме беше срам — прошепнах. — Знаеш ли, правила съм много неща, за които не искам да си спомням. Направила съм много зло на хората...

Лицето му внезапно се стегна.

— Недей — каза той. — Моля те, недей. Не сега.

* * *

Ние, лисиците, обичаме да ходим на лов за английски аристократи и кокошки. За английски аристократи ходим на лов, защото английските аристократи ходят на лов за нас, така че си е въпрос на чест. А кокошки ловим за душата. Всеки вид лов си има пламенни привърженици. От моя гледна точка ловът на кокошки има няколко сериозни предимства:

1) ловът на английски аристократи е източник на лоша карма, която си навличаш с убийството на дори най-безполезния човек. От кокошките кармата не е кой знае колко тежка.

2) за да ловуваш аристократи, трябва да ходиш в Европа (макар че според някои най-доброто място за такъв лов са трансатлантическите лайнери). На лов за кокошки можеш да ходиш навсякъде.

3) при лова на английски аристократи при гасилите няма физически промени. А при лова на кокошки става нещо, което малко прилича на трансформацията на върколаците — временно се уподобяваме на дивите си роднини.

Аз вече от много години не ходя на лов за английски аристократи и изобщо не съжалявам за това. Виж, ловът на кокошки си го обичам и до днес.

Трудно е да се обясни с думи какво носи ловът на кокошки. Когато, изскочила от дрехите и обувките, яростно се отблъскваш с три лапи от земята, а с четвъртата притискаш кокошчицата към гърдите си и сърцето ѝ бие в унисон с твоето, и размитите от скоростта зигзаги на пътя свободно летят през изпразненото ти съзнание... В такъв миг ясно виждаш, че и ти, и кокошката, и дори крещящите ти преследвачи сте всъщност части от едно непостижимо цяло, което слага маски и играе на криеница със самото себе си... Искане ми се да вярвам, че и

кокошката изпитва същото. Ако ли пък не, ще дойде време, когато непременно, непременно ще разбере!

Основните принципи на лова на кокошки са:

1) приближаваш се към кокошарника в образа на разкошна светска гърла — с вечерна рокля, на високи тънки токчета. Роклята трябва максимално да ограничава движенията и да се асоциира с рекламите по лъскавите списания.

2) трябва да привлечеш вниманието на стопаните на кокошарника — непременно да видят как изисканата гостенка краде кокошката.

3) не трябва да бягаш от вбесените си преследвачи прекалено бързо, но не бива и да е прекалено бавно — главната задача на лова е по-дълго време да са сигурни, че могат да настигнат крадлата.

4) когато преследвачите капнат и вече не могат да те преследват (а също и в случаите, когато изпаднат в шок от ставащата пред очите им трансформация), трябва с особено махване на опашката да изтриеш спомените им за случилото се и да пуснеш кокошката на свобода.

Последното допълнение си го въведох сама. Само не ме питайте какво ще прави кокошката с тази свобода. От друга страна, няма пък да ѝ отхапвам главата, нали? Е, случва се понякога на някоя кокошка да ѝ се пръсне сърцето от страх. Но нима за еволюцията ѝ би било по-добре да свърши живота си в тенджерата?

Някои от нас простират същата логика и върху английските аристократи, но лично аз не съм съгласна — теоретично всеки английски аристократ може в тази живот да стане Буда и не бива да го лишаваме от този шанс заради собственото си забавление.

Деветдесет процента от лова на аристократи са си скучни социални упражнения, почти същите като официална чайна церемония. Но понякога най-изпадналите от сестрите ми, с които не искам да имам нищо общо, се събират на глутница и правят хайки, при които изведнъж с живота си се прощават много английски аристократи. Случващото се е наистина живописно, а съпътстващата халюцинация може да се изживява едновременно от хиляди хора — като историята с „Титаник“ или така наречената битка при Ватерлоо. Най-шокиращите подробности обаче остават скрити за публиката.

Разбирам, трудно е да се повярва, че са възможни такива ужасяващи масови лъжи, но обяснението е следното: когато една и съща халюцинация се прави едновременно от няколко лисици, силата ѝ се увеличава пропорционално на куба на броя им. Тоест едно и също внушение, правено едновременно от три лисици, е почти трийсет пъти по-силно от илюзията, която всяка от тях може да направи самостоятелно. Това се постига чрез тайни методики и практики — отначало лисиците се учат да си представят заедно предмет, който са виждали, после предмет, който не са виждали, после карат другите да възприемат предмети, които не съществуват, и така нататък. Техниката е сложна и усвояването ѝ изисква няколко столетия. Но ако се съберат десет или дори двайсет лисици, които я владеят... Не знам дали си представяте на какво са способни.

Ще попитате — защо при това положение лисиците не управляват света? Причините са две:

1) лисиците не са толкова глупави, че да се нагърбват с такова бреме.

2) лисиците са много егоистични и не могат да се споразумеят дълго да правят нещо заедно — освен да ловуват съвместно английски аристократи.

Днес хората разполагат с много нови средства за проследяване и контрол и затова лисиците избягват да се намесват в човешката история и решават проблемите по по-прост начин. В северната част на Англия има няколко частни замъка, където се развъждат аристократи — от най-добрите производители — и се възпитават специално за лисичи лов: приплодът не е висок, но качеството е отлично. Подобни развъдници има в Аржентина и Парагвай, но условията в тях са ужасни и английските аристократи, които се развъждат там масово чрез изкуствено оплождане (засега при клонирането няма успехи), стават само за вертолетно сафари: говорят като гаучоси, пият текила на поразия, не могат да си нарисуват генеалогичното дърво дори от трети опит и преди смъртта си молят да им пуснат посветената на Че Гевара „Un Hombre“. Очевидно поне за няколко минути държат да се чувстват като портфейлни инвеститори.

Има и друга ловна школа, при която английският аристократ се подбира индивидуално и лисицата няколко години го преследва по последния му маршрут — става му любовница или съпруга и е до него чак до момента на истината, който, трябва да признаем, е наистина доста ужасен. Един ден, посред буря или в друг драматичен миг, лисицата му разкрива цялата истина и настърчава опашката си — но не за да му внуши поредната доза семейно щастие, а за да го убие... Това е най-сложният лов и изисква виртуозно социално майсторство. Тук никой от нас не може да се сравнява с Ий Хуй, която от векове живее в Англия и е постигнала истинско съвършенство в този спорт.

Главното предимство на лова на кокошки е в ставащата с нас супрафизическа трансформация. Кокошката служи за жив катализатор, който ни помага да я извършим — за хилядите години културен живот ние почти сме изгубили това си умение и също като на Данте ни трябва водач в долните светове. Трансформацията не се получава винаги и при всички случаи е кратка, но усещанията от нея са толкова силни, че дни наред спомените за нея те подхранват.

Нещо подобно става с нас и при силна уплаха, но тогава процесът е неконтролируем. А изкуството на лова на кокошки се състои тъкмо в контролирането на страха. Трябва да допуснеш преследвачите достатъчно близо, за да се включат механизмите на вътрешната алхимия, които за няколко секунди те превръщат в хищен звяр, свободен от доброто и злото. За да не се освободиш изцяло от доброто и злото, естествено трябва да поддържаш безопасна дистанция. Взето заедно, всичко това е почти като сърфинг, обаче ако изгубиш равновесие, плащаш доста по-скъпичко. Но пък и положителните емоции са много по-силни — нищо не освежава душата така като рискът и преследването.

Понякога ме подгонват и кучета, но се отказват веднага щом разберат какво съм. Кучетата се поддават на внушение също толкова лесно като хората. Освен това имат специална система за оповестяване, нещо като интернет, основана на миризмите, така че новините сред тях се разпространяват бързо. Когато един мъжествен ротвайлер реши да попалува с мен, обаче биде изнасилен от двама братя кавказци (има предвид кавказки овчарки), всички кучета в Битцевската гора почнаха да ме заобикалят отдалече. Кучетата са умни животни и могат да разберат причинно-следствената връзка между

това, че някакъв си ротвайлер ръмжи и тича след изящна рижа спортистка, и факта, че два паса два пъти по-големи от въпросния ротвайлер внезапно решават, че той е мила волоока разгонена кучка.

Реших да взема Александър на лов не за да се изфукам. Трансформацията на лисиците по време на кокоши лов не стига толкова далеко, както това става с вълците, така че просто нямаше с какво да се фукам. Но ако супрафизическата ми промяна станеше пред очите на Александър, това щеше да е най-добрият начин да му кажа: „ние сме една кръв — ти и аз“. И това може би щеше да стопи останалото между нас недоверие и да ни сближи — поне така смътно се надявах.

Мястото за лова го бях избрала отдавна. Една от криволичетите из Битцевската гора пътечки извеждаше до дървена къща, в която живееше някакъв лесничей (не съм сигурна дали беше точно лесничей, но въпросният човек очевидно имаше някаква връзка с парка). До къщата имаше кокошарник — голяма рядкост в днешна Москва. Бях го видяла, докато карах колело из парка, и сега реших да се възползвам от находката си. Отначало обаче трябваше пак да проверя всичко и да набележа пътищата; за отстъпление. Посветих на велоразузнаването цял ден и установих следното:

1) кокошки в кокошарника имаше, хора в къщата — също; тоест и двата необходими за лова ингредиента бяха в наличност.

2) трябваше да бягам по пътя, който водеше в гората.

3) трябваше да успея да се откъсна от потерята, преди пътят да излезе от гората, защото от другата страна винаги имаше много хора, най-вече млади майки с колички.

Освен това открих как да стигна почти до самия кокошарник с кола — въпреки че къщичката на лесничея изглеждаше спотаена в гората, градът беше само на триста метра: безкраен строй шестетажни панелки. Записах си адреса на най-близката до кокошарника. Е, всичко за лова беше подготвено.

Велоразузнаването доведе до още един резултат. На връщане към къщи поех по непознатата алея и се натъкнах на невероятно място, не го бях виждала дотогава. Голяма поляна наскред гората, с наклон към реката. Беше изпъстрена с пътечки, а малко над реката имаше

велосипеден трамплин — стръмен насип, отъпкан от хиляди и хиляди гуми. Не се осмелих да скоча, обаче се качих на върха и си представих какво ли е да се засилиш и да полетиш във въздуха. Не бях сигурна обаче, че ще мога да „кацна“.

Близо до трамплина имаше странна скулптурна композиция. В земята бяха вкопани няколко сиви дънера с различна височина. Върховете им бяха одялани като лица на воители. Дънерите-воители бяха почти един до друг, а около тях имаше здраво сковани пейки. По периметъра имаше четири ориентирани по посоките на света П-образни врати, също сиви, от дебели напукани греди. Всичко заедно приличаше на дървен Стоунхендж, пострадал вече в битката с вечността: дърветата и гредите бяха пострадали от огньовете, палени от местните хулиганчета. Но въпреки черните изгаряния и безбройните празни бирени шишета във всичко това имаше красота и даже някакво смътно величие.

Седнах на една греда, загледах червения кръг на слънцето (такива залези в Москва има само през май) и потънах в мисли за миналото. Спомних си един човек, когото бях срещнала преди повече от хиляда години — наричаха го Жълтия господин, по името на Жълтата планина, където беше манастирът му. Разговаряхме само една нощ, но съм запомнила този разговор завинаги — щом затворех очи, виждах лицето на Жълтия господин така ясно, все едно беше пред мен. А с толкова много хора съм се срещала ден след ден години наред — и не са оставили дори сянка в паметта ми... „Сестрицата Ий също познаваше Жълтия господин — помислих си. — Интересно дали си го спомня.“ Трябваше да я попитам.

И в този момент звънна мобилният ми телефон.

— Ало? — казах.

— Здравсти, рижавке.

Направо не повярвах на ушите си.

— Ий?! Да не повярваш. Тъкмо мислех за теб...

— Пък аз се чудех защо ме сърби опашката — засмя се тя. — Е, вече съм в Москва.

— Къде отседна?

— В хотел „Национал“. Утре в един свободна ли си?

* * *

Страхувах се да си нямам проблеми при влизането в „Национал“, но никой от охраната не ми обърна внимание. Може би обяснението беше, че ме очакваше подобна на шарфюрер от СС млада администраторка с табелка „Valued guest of Lady Cricket-Taylor“, която ме отведе до един от апартаментите лукс. Липсваше само почетен ескорт и оркестър.

Ий Хуй седеше на раирания диван в гостната на апартамента. Имах чувството, че вече съм се срещала в това помещение с клиент, може би бизнесмен от Южна Корея, а може би арабин оръжейник. Вероятно заради раирания диван. Такива дивани има в много апартаменти. Щом ме видя, Ий Хуй стана и нежно се прегърнахме. Тя ми подаде прозрачно найлоново пликче и каза:

— Подарък. Евтин е, но пък е изящен.

В плика имаше фланелка с британското знаме и с руско-английски надпис:

КОКНИ^[1],
СОСКНЕУ

— Продават ги в Лондон — каза тя. — На всички езици. На руски обаче е особено мило.

И захихика. Не можах да се сдържа и също се разсмях.

Ий Хуй изглеждаше също като през двацет и девета, когато дойде в Русия по линията на младия тогава Коминтерн. Само дето сега косата ѝ беше още по-къса. Облечена — както винаги — неподражаемо.

През последните хиляда години стилът на Ий Хуй си е все същият — краен радикализъм, маскиран с утилитарна минималистичност. Завиждах на смелия ѝ вкус — тя винаги изпреварваше модата поне с половин крачка. Модата е циклична и за толкова столетия сестрицата Ий се беше научила да се плъзга по вълните на циклите ѝ с майсторството на професионален сърфист —

по някакво чудо винаги успяваше да се намира в точката, чиито координати се опитват да налучкат всички модни дизайнери.

Та значи сега беше с умопобъркващ елек, наподобяващ огромен патрондаш с безброй разноцветни външни джобове, бродирани с арабски букви и с оранжев надпис „Ka-Boom“. Беше вариация по темата пояс на шахид, ушит от разкрепостен японски дизайнер. И същевременно страшно удобен — като си имаш такъв елек, изобщо не ти трябва чанта.

— Не е ли малко прекалено смело за Лондон? — попитах. — Не се ли възмуцават?

— Англичаните ли? Глупости. Те си прахосват всичките сили да лицемерничат. Не им остава за омраза.

— Толкова ли е ужасно там?

Тя махна с ръка.

— На английски лицемерие е „hipocrisy“. Лично аз бих въвела нов термин — „hiprorocrisy“, от хипопотам. За да обознача мащабите на проблема.

Не понасям, когато се подиграват с цели нации накуп. Според мен така правят или неудачниците, или онези, чиято съвест не е чиста. Ий обаче в никакъв случай не беше неудачница. Колкото до съвестта...

— Защо просто първа не се откажеш от лицемерниченето? — попитах.

— Защото ще е цинизъм. А не е ясно кое е по-лошото. Изобщо, в килера е тъмно и влажно.

— В килера ли? Какъв килер?

— Или шкаф, или гардероб — зависи от превода. Имам предвид английската душа. Прилича ми на килер. Те го наричат closet. Най-добрите англичани цял живот се опитват да се измъкнат оттам, но по принцип успяват чак в момента на смъртта си.

— Откъде знаеш?

— Как откъде? Виждам нещата отвътре. Нали и аз съм англичанка. Е, не чак съвсем — горе-долу колкото ти си рускиня. Може да се каже, че си рускиня, нали?

— По принцип да — съгласих се и тихичко въздъгнах.

— И на какво прилича руската душа?

Позамислих се.

— На кабина на камион. И шофьорът те е качил да му духнеш. А после умира и ти оставаш сама в кабината, а около тебе единствено безкрайната степ, небето и пътят. И изобщо не знаеш да караш...

— А шофьорът още ли е в кабината, или...

Вдигнах рамене.

— Зависи. Както дойде.

— Ясно — каза Ий Хуй. — Значи е същото.

— Кое да е същото? — Не я разбрах.

— Ние имаме една пословица. „Everybody has his skeleton in the closet“. Лорд Байрон го е казал. Когато разбрал, че е убил хомосексуалиста у себе си.

— Горкичкият.

— Горкичкият ли? — Ий Хуй вдигна вежди. — Нищо не разбираш. Той цял живот мъчи и изтезва хомосексуалиста в себе си и го убива чак преди смъртта си, когато разбира, че и той скоро ще пукне. И значи всичките му стихотворения и поеми всъщност ги е написал въпросният хомосексуалист. Двама американски учени го доказаха, четох го. Това са те, англичаните! По-добре вашият ужас в кабината.

— Защо да е ужас? Според мен там има много красота.

— В какво? В скелета под тебе ли?

— Не — отвърнах. — В руската душа. Представи си — изобщо не можеш да караш, а наоколо — степ и небе. Обичам Русия.

— И какво толкова ѝ обичаш?

Известно време обмислях въпроса ѝ. После отговорих, без да съм много сигурна:

— Руския език.

— Права си — каза Ий Хуй, — че си внушаваш това чувство. Иначе щеше да ти е непоносимо да живееш тук. Като на мен в Англия.

Протегна се като котка, погледна в нищото и в очите ѝ се мярна нещо лениво-мечтателно. Внезапно — като на двацет и петия кадър — ми се стори, че вместо лицето ѝ виждам хищна острозъба паст. Прищя ми се да я подкача, лекичко.

— Според мен тъкмо ти си внушаваш — имам предвид, че живееш сред лицемери и изверги.

— Аз ли? И защо ще го правя? — попита тя.

— Казват, че никой не може да убие, ако не припише на жертвата си някое гадно качество. Иначе щяла да го мъчи съвестта. Когато пък убийствата следват едно подир друго, е удобно да разпространиш тези качества по цялата target group. И възмездието няма да е толкова плашещо.

По лицето на Ий Хуй пробяга сянка.

— Морал ли ми четеш? — попита тя. — Дори някои от хората разбират, че в реалността няма нито добро, нито зло. А ние с тебе сме лисици. След смъртта няма нито възмездие за злото, нито награда за добродетелта, а само общо за всички връщане към великата граница до Жълтия извор. Останалото е измислено, та всички да се подчиняват и да се страхуват. Какви ги дрънкаш?

Разбрах, че се държа глупаво — че ядосвам сестрата, с която искам да се посъветвам. Защото коя съм аз, че да я упреквам? Да не би да съм дори ей тоничко по-добра? Ако наистина се смятам за по-добра, значи съм още по-лоша. Трябваше да представя всичко това като шега.

— Леле, колко сме сериозни — казах закачливо. — Да, до това води дългогодишният съвместен живот с безопашати маймуни. Вече си почнала да разсъждаваш досущ като тях.

Няколко секунди Ий Хуй ме гледа недоверчиво, смръщила пухкавите си вежди. Много ѝ отиваше този поглед. После се усмихна.

— Охо, ще се бъзикаме, така ли? Само недей с гъза напред...

При лисиците тази фраза е основана на малко по-различни референции, но значението ѝ е почти същото като при хората. Аз изобщо не мислех да го правя, да не говорим, че тя наистина можеше да ме дръпне за опашката — направи го веднъж през петнайсети век, помня го, сякаш бе вчера. Тази фраза обаче по аналогия ми напомни за последната ми среща с Александър. Изчервих се и Ий веднага го забеляза.

— Леле, леле! Изчервяваш се, както и преди хиляда години. Направо ти завиждам. Как успяваш? Да не би да си още девствена?

Най-интересното е, че се изчервявам само пред други плътеници. Когато общувам с хора, няма такова нещо. А жалко — бих могла да си вдигна тарифата.

— Вече не съм — казах и се изчервих още повече.

— Сериозно?! — Ий Хуй толкова се смая, че чак се облегна рязко на дивана. — Я разкажи, разкажи!

Отдавна нямах търпение да споделя случилото се с мен — и следващия половин час отиде да си излея каквото ми беше на душата.

Докато разказвах подробностите на главозамайващата си affair, Ий Хуй се мръщеше, усмихваше се, кимаше, от време на време дори вирваше пръст, все едно възкликваше: „Аха! Сто пъти ти казвах!“. Когато свърших, само въздъхна:

— Е, значи и ти най-после... Хиляда години по-рано, хиляда по-късно — то пък голямата разлика. Честито все пак.

Взех една салфетка от масичката, смачках я на топка и замерих с нея Ий Хуй. Тя ловко се отдръпна и каза:

— От друга страна, жизненият опит е голяма работа. Като бяхме млади, тия неща си бяха направо немислими. Толкова професионално си го провокирала, че наистина не е ясно кой кого е изнасилил.

— Какво?! — Зяпнах смаяно.

Тя се подсмихна.

— Е де, поне пред мен недей да се правиш на самата невинност.

— Какви ги дрънкаш? Как така съм го провокирала? Кога?

— Ами когато изскачаш гола от банята и му се надупваш.

— И това го наричаш провокация?

— Естествено. Защо си му се надупила иначе?

Вдигнах рамене.

— За по-сигурно.

— И какво му е сигурното на това?

— Опашката е по-близо до целта — казах не съвсем убедено.

— Да бе. Обаче трябва да гледаш през рамо. Честно, правила ли си го някога преди за по-сигурно?

— Не.

— И защо изведнъж реши да го направиш?

— Аз... Просто си мислех, че случаят е много важен. И че не мога да си позволя да падна по гръб. В смисъл да се изложи де...

Ий Хуй се разкикоти.

— Ама ти наистина ли си го направила несъзнателно?

Определено не ми харесваше накъде върви разговорът.

— Разбирам как го възприемаш — продължи тя, — но ако поговориш с някой свестен психоаналитик, веднага ще си изясниш истинските си мотиви. С аналитиците, впрочем, можеш да си приказваш без притеснения за каквото си щеш — нали за това им

плащаш. Не е задължително да разказваш за опашката, разбира се. Макар че може и да го кажеш — като фантазия например. Обаче тогава недей да слушаш какво ти дрънка за penis envy^[2].

Да си разголиш душата пред първата си приятелка и да чуеш такова нещо... Ядосах се.

— Виж какво — казах, — не мислиш ли, че отдавна е време целия този психоаналитически дискурс да го набием с трепетликов кол в кокаиново-амфетаминовия задник, който го е изпърдял?

Тя се облеци.

— За амфетамините разбирам. Все пак бях близка с Жан-Пол Сартър цели две години, ти може и да не знаеш. И за задника разбирам, по същата причина. Обаче какво общо има кокаинът?

— Елементарно — казах, доволна, че разговорът се отклонява от опасната тема.

— В смисъл?

— Доктор Фройд не само е смъркал кокаин, но и го е предписвал на пациентите си. След което пък си е правел обобщенията. Кокаинът е силен сексуален стимулатор. Така че всичко, което е измислил Фройд — всичките тия едиповци, сфинксове и сфинктери — се отнася най-вече към душевното измерение на пациента, чийто мозък се е изпържил от кокаина на яйца на очи. В това състояние на човек наистина му остава само един проблем — кое да направи първо, да изчука майка си или да пречука баща си. Докато кокаинът не свърши, разбира се. По онова време обаче не е имало проблем с доставките.

— Не говоря за...

— Но докато дозата ти е под три грама дневно — продължих, — може да не се плашиш нито от едипов комплекс, нито от другите измишльотини на Фройд. Да градиш анализа на поведението си върху теориите на Фройд е почти все едно да се базираш на пейотълните трипчета на Карлос Кастанеда. У Кастанеда обаче поне има поезия, душа. А пък Фройд има само пенсне, кокаин две дозички и гъз като на зозичка. Буржоазията го обича тъкмо заради мерзостта му. Заради способността му да сведе всичко на света към гъза.

— И защо буржоазията трябва да го обича заради това?

— Защото на портфейлните инвеститори им трябва пророци, които да обясняват света в разбираеми за тях термини. Хора, които за

стотен път да докажат, че обективната реалност, в която са вложили толкова пари, не е заплашена от нищо.

Ий Хуй ме погледна малко насмешливо и попита:

— Ти наистина ли мислиш, че в основата на тенденцията към отричане на обективната реалност лежи сексуалната депривация?

— Какво?! — Обърках се.

— По-просто казано, съгласна ли си, че светът смята за илюзии онези, които имат проблеми със секса? — повтори тя с тона на опитна телевизионна водеща.

В „Национал“ често се бях сблъсквала с този възглед за света. В смисъл — само сексуално комплексираните лузъри бягат от живителната пазарна шумотевица в мистиката и обскурантизма. Особено забавно беше да го чуваш от клиент, който се дръгне сам-саменичък на кревата: понеже точно същото го прави и през останалото време, само дето вместо лисича опашка го омайва Financial Times, а самотата му не е относителна, както когато е с мен, а абсолютна. Но да го чуя от лисица-сестрица... Да, дотам ни докарва потребителското общество.

— Точно обратното е — казах. — Тенденцията духовните стремежи да се свързват със сексуалните проблеми всъщност се основава на фрустрацията на аналния вектор на либидото.

— Тоест? — Ий Хуй вдигна вежди.

— Тоест онези, които твърдят това, трябва да направят онова, което всъщност винаги са искали — да се ебат в гъза.

— Защо?

— Когато почнат да правят това, с което са наясно, ще спрат да разсъждават за онова, което не им е ясно. На свинята вратът ѝ например е такъв, че не може да вдига глава към небето. Но от това изобщо не следва, че небето е сексуална невроза.

— Хм... Това от вълка ли го научи?

Не отговорих.

— Тъй-тъй-тъй — каза Ий. — Всъщност може ли да го видя?

— Що за неочакван интерес? — попитах подозрително.

— Е, не ревнувай де — засмя се тя. — Просто искам да видя какво толкова си му харесала. Освен това никога не съм виждала върколаци, само съм чувала, че ги имало някъде на север. Между другото свръхплътеникът, за който ми проглуши ушите, е по-вероятно

вълк, отколкото лисица. Така поне смята съпругът ми. Ложата му Розовият залез също.

Въздъгнах. Направо да не повярваш как Ий Хуй, толкова проникателна в някои отношения, може да е абсолютна тъпанарка в други. Колко пъти да ѝ обяснявам едно и също? Реших да не споря и вместо това попитах:

— Мислиш, че моят Александър може да е свръхплътеникът?

— Доколкото съм запозната, свръхплътеникът не е просто вълк. Той е нещо толкова далечно от вълка, колкото е вълкът от лисицата. Свръхплътеникът обаче не е междинен стадий между лисицата и вълка. Той е много *отвъд* вълка.

— Нищо не разбирам — казах. — Как така *отвъд* вълка?

— Виж, не мога да ти го обясня, сериозно. Милият Брайън е събрал всичко достъпно по темата. Искаш ли да те запознае накратко с проблема, докато е още жив? Утре следобед сме свободни. Доведи и Александър — мисля, че ще му е интересно. Тъкмо ще го видя.

— Ще е чудесно — казах. — Само дето е много зле с английския.

— Няма проблеми. Брайън е полиглот, знае перфектно пет езика. Включително руски.

— Добре — казах. — Да опитаме тогава.

Ий Хуй вдигна пръст.

— Обаче твоят генерал-лейтенант трябва да ни направи една услуга.

— Каква услуга?

— С Брайън трябва да влезем в храма „Христос Спасител“. Нощем. И да е в петък срещу събота, по пълнолуние. Твоят може ли да то уреди?

— Мисля, че ще може — казах. — Все пак има връзки. Ще поговоря с него.

— Ако забравиш, ще те подсетя — каза Ий Хуй.

Открай време си е такава. Решава си проблемите за твоя сметка и на всичкото отгоре излиза все едно ти е направила услуга. Въпреки че, от друга страна, страшно ми се искаше да видя лорд Крикет — този окултист, покровител на изящните изкуства и любител на лова на лисици.

— А мъжът ти? — попитах. — Той досеща ли се? Имам предвид за тебе.

— Не, разбира се. Какво ти става? Това е лов. Според правилата той трябва да разбере всичко чак в последния момент.

— Но как успяваш да криеш всичко толкова дълго?

— Помагат ми условностите в английския начин на живот. Нали разбираш: отделни спални, викториански ужас от голотата, предвзетият ритуал преди лягане. В аристократичните среди е просто — достатъчно е да се установи определен ред и после го поддържаш. Сложното е друго — непрекъснато да отлагаш развързката. Виж, това наистина налага да напрегнеш всичките си душевни сили.

— Да — съгласих се. — Самообладанието ти е невероятно.

— Брайън е моят Моби Дик — каза Ий Хуй и се усмихна. — Въпреки че диск-ът му не е много моби...

— Колко години го преследваш? Пет? Шест?

— Шест.

— И кога планираш да...

— До дни — каза Ий Хуй.

Трепнах от изненада. Тя ме прегърна през раменете и прошепна:

— Точно затова сме тук.

— Защо реши да го направиш в Москва?

— Тук е по-безопасно. Освен това ситуацията е много удобна.

Брайън не само знае пророчеството, според което свръхплътеникът трябва да се появи именно в този град. Той възнамерява сам да стане свръхплътеник. Не знам защо, но е убеден, че за целта трябва да отслужи в храма, който е бил унищожен и после възстановен, нещо като черна меса по методиката на идиотската си секта. Без свидетели. Единственият му помощник ще съм аз, понеже съм посветена.

— Как така си посветена?

— Той ме посвети.

Внезапно ме порази една догадка.

— Чакай-чакай... Ти самата вярваш ли в свръхплътеника?

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че ще дойде, че ще го видим с очите си и така нататък — както ми писа в писмото си.

— Не съм писала, че вярвам. Писах ти, че Брайън казва така. Цялата тая мистика изобщо не ме интересува. Не ми пука дали свръхплътеникът ще дойде, или не. По-добра възможност за... — тя

щракна с пръсти, за да ми стане съвсем ясно какво има предвид — обаче няма да имам.

— Голяма хитруша си!

Ий Хуй се усмихна очарователно.

Чак сега разбрах замисъла ѝ. Вероятно нещо подобно изпитват начинаещите шахматисти, когато разбират замисъла на някоя гениална партия. Развързката се очертаваше драматична и зрелищна, както го изискват правилата на лова; трудно е да подбереш за последния удар по-добър интериор от храм посред нощ. Нещо повече, вече бе измислена и идиотската, но убедителна легенда за обяснение на случващото се. И дори не беше легенда, беше си чистата истина, щом в нея вярваше обектът на събитието, а допреди минута вярвах и аз. Понеже какво можеше да заподозре следствието?

Изящно и естествено, нито капчица недостоверност. Майсторски план. Аз не одобрявам този спорт, както вече казах, но не можех да не се възхитя на Ий Хуй. Без съмнение тя беше най-добрата ловджийка на света, единствената спортсменка на такава равнище. Погледнах я с уважение.

— И кой ще е следващият? Или още не си решила?

— О, направо не знам. Има невероятни варианти, съвсем неочаквани.

— Какво?

Ий Хуй примижа и изпя със звънливото си гласче:

— Don't question why she needs to be so free...^[3]

— Мик Джагър? — ахнах. — Как се осмеляваш дори да мислиш за това?

— Че какво толкова? — невъзмутимо възрази Ий Хуй. — Той вече е „сър Мик“, нали? Legitimate target^[4]. Освен това — още ли те вълнува това стихче? Според мен отдавна се е превърнало в реклама, на подводница ако щеш.

[1] Убий (рус. жарг.) — Б.пр. ↑

[2] Завист към пениса — Б.р.изд. ↑

[3] Не питай защо държи да е толкова свободна (англ.) — Б.р.изд.

↑

[4] Законна цел (англ.) — Б.р.изд. ↑

* * *

Лорд Крикет беше на неопределена възраст. И с неопределен пол, държа да добавя заради точността на описанието. Сестрицата Ий беше споменала, че бил от род на потомствени военни, но това изобщо не личеше по външността му. Когато го видях, дори се сетих за израза „war hero or shero“^[1] — и това въпреки бръснатата глава и goatee^[2] брадичката. Лицето му беше наистина интересно: все едно на младини душата му се е стремила към свобода и светлина, но като не е успяла да пробие бронята на самообладанието и дълга, е застинала като въпросителен мехур, раздул физиономията му в учудено-недоволна гримаса.

Беше с тъмен костюм, бяла риза и широка вратовръзка във възможно най-нежнотозелено. На ревера му лъщеше малка кръгла значка, подобна на емайловите изображения на Мао Дзъдун, които се носеха навремето в Китай, само че вместо председателя Мао от нея се усмихваше Алистър Кроули (нямаше да се сетя, че това е британският сатанист, Ий Хуй ми го каза).

Александър и лорд Крикет се запознаха нащрек. Като видя униформа, лорд Крикет се усмихна. Невероятна усмивка: в нея имаше едва забележима ирония, която обаче нямаше как да не забележиш. Господи, колко ли столетия е косена тази морава! Александър пък нервно подуши въздуха, присви очи и се навъси, все едно си спомняше нещо досадно.

Уплаших се, че ще вземат да се скарат. Но те бързо подеха small talk за Близкия изток, за шиитския тероризъм и за цените на нефта. Изглежда, се бях начумерила, защото лорд Крикет ми зададе класическия въпрос:

— Защо вие руснаците се усмихвате толкова рядко?

— Защото не ни се налага да сме чак толкова конкурентоспособни — казах навъсено. — Така и така сме си нация от лузъри.

Лорд Крикет вдигна вежда.

— Е, тук преувеличавате.

Но отговорът ми, изглежда, го удовлетвори и той се върна към разговора си с Александър.

След като се убедих, че двамата разговарят на безопасни теми, се заех с видеото, бяха го взели назаем от близкия бизнес център. Имаше нещо нелепо в езотеричната презентация, подготвена на програмата Power Point, разбира се. От друга страна, цялата човешка езотерика е такава профанация, че дори Майкрософт не може да я досъсипе.

Докато с Ий се оправяхме с техниката, за пореден път се поддадох на изкушението да ѝ присадя поне калемче морални устои.

— Не можеш да си представиш — говорех тихо и бързо, за да включа възможно повече полезна информация в секундите, с които разполагах — как освобождава душата Кантовият категоричен императив. Все едно криле ми пораснаха, когато разбрах — да, не се смей, — че човекът може да е за нас не само средство, но и цел!

Ий Хуй се намръщи, после каза:

— Права си. Като свърша с Брайън, ще взема да ида до Аржентина на сафари. Отдавна ми се ще да пострелям от вертолет.

Е какво да я правя?!

Не успяхме да включим видеото към лаптопа: bluetooth-ът не искаше да работи, пък и аз никога не бях работила с bluetooth. За известно време задълбах в техническите въпроси и престанах да обръщам внимание на това, което ставаше около мен. Когато най-после реших проблема, лорд Крикет и Александър вече разпалено спореха за ценностите.

— Сериозно ли смятате — тъкмо питаше лорд Крикет, — че има по-добро обществено устройство от либералната демокрация?

— Не ни трябват никакви либерали! За десет години ни съсипаха. Време е да си поемем поне глътка въздух.

Разбрах, че е време да се намеся.

— Прощавайте — включих се и незабелязано за лорд Крикет се заканих на Александър с юмрук, — но ми се струва, че просто не се разбирате. Става въпрос за чисто езиково недоразумение.

— Как така? — попита лорд Крикет.

— Има десетки звукосъчетания, които в различните езици означават съвсем различни неща. Руската дума „Бог“ например в английския език става блато — „bog“. А английската дума „God“ в

руския става „година“. Звученето е еднакво, но смисълът е съвсем различен. Същото става и с фамилните имена, понякога е наистина смешно. Така е и с думата „либерал“. Това е класически пример за междуезикова омонимия. В Америка например либералът е човек, който е за контрол върху въоръжаването, за еднополовите бракове, за абортите и съчувства не на богатите, а на бедните. А тук...

— А тук — прекъсна ме Александър — либералът е безсъвестен пор, който се надява, че ще му бутнат някоя пара, ако се кокори невинно и повтаря, че двайсетина тлъсти паразити трябва да продължат да стискат Русия за ташаците, понеже в началото на така наречената приватизация са продавали цветя на нужното място!

— Много грубо! — казах.

— Но пък е истина. А трагедията на руския либерализъм е в това, че въпреки всичко на пора няма да му дадат пари.

— Защо да не му дадат? — попитах.

— По-рано ги гнетеше жабата. Сега ще се насерат. А после парите ще свършат.

Рядко се случва, помислих си, минало, сегашно и бъдеще да се обединят толкова безнадеждно мрачно в едно заключение.

— Вие сте за преразглеждане на резултатите от приватизацията, така ли? — попита лорд Крикет.

— И защо не? — намеси се Ий Хуй. — Ако погледнем трезво, през последните десет хиляди години човешката история не е нищо друго освен преразглеждане на резултатите от приватизацията. И историята едва ли ще спре, понеже няколко души са откраднали много пари. Та дори с тях да си купят и Фукуяма.

Ий много обича от време на време да пуска по някоя радикална, дори разбойническа мисъл и това много пасва на хищната ѝ красота и веднага очарова бъдещата жертва. Сега например веднага забелязах с какво възхищение я изгледа Александър.

— Именно! — каза той. — Трябва да си го запиша. Нямам на какво, за жалост. А Фукуяма какво е? Нещо като гейша?

— Почти — каза Ий Хуй и се обърна така, че Александър да огледа профила ѝ. В профил е абсолютно неотразима.

Мръсница, помислих си, нали ми обеща... И все пак не можех да не ѝ се възхитя: Ий изобщо не беше наясно с положението в Русия, но инстинктивно знаеше какво да каже, та още от първия опит да нахлузи

клуца на врата на някой мъж. Александър я гледаше зяпнал и разбрах, че спешно трябва да го спасявам. Трябваше да изтъряся нещо още по-радикално.

— Така че всичките тези спорове за либерализма — почнах, уж че приключвам темата — са просто лингвистичен казус. И въпреки че наистина много уважаваме либералната демокрация като принцип, тези две думички ще осмърдят руския език поне още сто години!

Александър премести възхитения си поглед от Ий Хуй към мен. После пак към Ий Хуй. После пак към мен. Като малко дете пред две кутии бонбони.

— Точно така — каза. — Права си за думите. Понеже въпросът не е в либералната маскировка. Въпросът е в гадните вампири, които се крият под нея. Отива например някакъв такъв офшорен мръсник в Щатите, заявява, че е либерал, а угнетените негри си мислят, че е за легализирането на канабиса...

— Подобно емоционално отношение по тези въпроси не ви ли пречи на професионалната дейност? — попита лорд Крикет.

Александър не усети иронията.

— Все пак трябва да знаем кого браним... Разберете ме правилно. Не искам да кажа, че демокрацията е нещо лошо. Много си е добра даже. Лошо е, когато от нея се опитват да се възползват мошеници и разбойници. Затова на демокрацията трябва да ѝ се помага да се движи в правилната посока. Така смятаме.

— Това обаче вече не е демокрация — каза лорд Крикет. — Същността на демокрацията е именно в това, че никой не ѝ помага — тя си помага сама.

— Никой не ѝ помага ли? Преведено това ще рече да седим и да гледаме как ни го навират във всички дупки разни бенефициари с двойни гуши и тройно гражданство. За двацет години им се нагледахме. Вече и плановете на бантустаните ни начертаха, подготвили са ни и рускоговорещ персонал, знаем го... Чели сме инструкциите. Да не си мислите, че почнахме да набиваме чемберите от любов към изкуството? Много грешите. Просто иначе за още три години ще ни довършат.

— Кой ще ви довърши? — учудено попита лорд Крикет. — Демокрацията? Либерализмът?

— Демокрация, либерализъм — всичко това е маскировка, тя го каза много вярно. А реалността, ще ме прощавате, прилича на чревната микрофлора. При вас на Запад всичките микроби взаимно се уравновесяват, това сте го постигнали за векове. Всеки кротичко си произвежда сероводород и си трае. Всичко е като по часовник, абсолютен баланс и саморегулиране на храносмилането, а най-отгоре — корпоративните медии, които ежедневно олизват всичко с езичета. Това е то организмът, който наричате отворено общество — за чий му е да се затваря, като за нула време може да ти затвори и устата, и ковчега ти да закове даже. А пък на нас ни натикаха някаква бактерия, дето още не е ясно коя лаборатория я е измагерила, и срещу нея няма нито антители, нито други микроби, които да могат да я спрат. И така се продрискахме, че изсрахме триста милиарда долара, преди изобщо да се усетим. При което ни оставиха само две възможности — или докрай и завинаги да изтечем като дрисня през неустановения гъз, или дълго-дълго да гълтаме антибиотици и после бавно и предпазливо да почнем всичко отначало. Обаче тая няма да я бъде.

— Е, с антибиотиците никога не сте имали проблеми — каза лорд Крикет. — Въпросът е кой ще ви ги предписва.

— Има кой — каза Александър. — И не ни трябват консултанти като Световната банка или Валутния фонд, които първо ни натикват тая бактерия, а после ни пъхат подлогата под задника. Опарихме се вече. Литнете смело над пропастта значи, потрошете се на дъното и после ще чуете вежливите аплодисменти на световната общност. А може би ще сме по-добре без тези аплодисменти и без пропастта, а? Понеже Русия е минавала и без тях хиляда години и се е оправяла все пак, достатъчно е да погледнете картата на света. Сега обаче трябвало да ни претопят като старо желязо, понеже някои хитрушковци били напипали далаверата с цветята, така ли? Е, ще видим кой кого ще претопява. Може пък ние да претопим някои, нали така? Можем го, да, й ще го можем!

И Александър удари с юмрук по масата, и то така, че видеото и лаптопът подскочиха. Настъпи тишина. Чуваше се само някаква муха — бръмчеше зад пердето и се блъскаше в стъклото на прозореца.

Понякога и сама не разбирах кое ме стряска повече — чудовищният любовен орган, с който ме връхлиташе, когато се превръщаше във вълк, или тези дивашки, наистина вълчи възгледи за

живота, които излагаше, докато беше човек. Второто може би ме омагьосваше също като... Не я довърших тази мисъл — беше прекалено плашеща.

От друга страна, нямаше какво да ме омагьосва. Въпреки целия си привиден радикализъм той говореше само за последиците и дори не намекна за причината — плъха горе, който е зает с мляскащото си самосъществуване (точно затова толкова мразя думата „минет“, помислих си, това е то психопатологията на ежедневието). Вероятно все пак Александър беше наясно с всичко, но както е присъщо на плътениците, хитруваше: да живееш в семейната мафия и да не забелязваш как работи апаратът, това става само срещу много пари, а той ги имаше. А може и да не лъжеше... Понеже нали и аз загрех за *upper rat* и хуй *сосайъти* чак когато почнах да ги обяснявам в писмото си до Ей. А все още не знаех как мислят вълците.

Пръв се освести лорд Крикет. На лицето му се изписа искрено съжаление (не си помислих, че е искрено, разбира се — просто мимическото майсторство на един британски аристократ изисква именно тези думи). Та той значи си погледна часовника и каза:

— Мога да разбера донякъде емоциите ви. Но ако ще говорим честно, ми е скучно да следвам маршрута, по който се е насочил умът ви. Наистина безплодна пустиня! Хората прекарват в подобни спорове цял живот. А после просто умират.

— Защо? — попита Александър. — Да не би да има други варианти?

— Има — каза лорд Крикет. — Повярвайте ми, има. Сред нас живеят същества с друга природа. Вие, доколкото разбрах, изпитвате сериозен интерес към тях. Та с две думи, тези *отвратителни вампири*, както се изразихте, не се интересуват от глупостите, за които говорите толкова пламенно. И не се маскират като либерали — тук грешите. Те изобщо не забелязват миражите, които ви карат да се изчервявате и да удряте с юмрук по масата...

Александър се намръщи и наведе глава.

— И едва ли бихте могли да им обясните — продължи лорд Крикет — какво всъщност ви изпълва с толкова яд. Както казва Торо, *they march to the sound of a different drummer...* Нямаат никаква идеология, но това не означава, че съдбата ги е ощетила. Съвсем напротив. Тяхното съществуване е много по-реално от човешкото.

Защото онова, за което говорихте току-що, е просто сън. Вземете един вестник отпреди петдесет години и го прочетете. Тъпи черни буквички, нищожни амбиции на мъртъвци, които още не знаят, че са умрели... Това днешното, всичко, за което се палите толкова, по нищо не се различава от вълнувалото умовете тогава — освен че са разместили думите в заглавията. Опомнете се!

Александър съвсем присви глава. Лорд Крикет умееше да подчеква.

— Не ви ли е интересно да разберете какви са тези различни същества? Да разберете по какво се различават от хората?

Александър се притесни съвсем и изсумтя:

— Интересно ми е.

— Тогава край на глупостите и да минем на въпроса. Ще ви разкажа какво се крие зад способността на някои хора да се превръщат в животни — това е реална, а не метафорична способност. Енфи, всичко готово ли е? Изгаси лампите, ако Обичаш...

[1] Политически коректно „герой или героиня от войната“ (англ.)
— Б.р.изд. ↑

[2] Козя (англ.) — Б.р.изд. ↑

* * *

— Това, което ще чуете — почна лорд Крикет, — се води езотерично знание. Затова ви моля да го запазите в тайна. Информацията, която възнамерявам да споделя с вас, идва от ложата Розовия залез и още по-конкретно — от Алистър Кроули, Дейвид Бауи, Пет Шоп Бойс и тайната им връзка. Секретността, за която напомням пак, е принципно важна не толкова за ложата, колкото за вашата собствена безопасност. Приемате ли това условие?

С Александър се спогледахме.

— Да — казах аз.

— Да — повтори Александър след миг колебание.

Лорд Крикет натисна един клавиш на лаптопа. На екрана се появи диаграма — човек в поза лотос, по гръбначния му стълб минаваше вертикална линия. На линията имаше отбелязани със санскритски знаци символи, приличаха на шарени зъбни колелца с различен брой зъбчета.

— Вероятно знаете, че човекът не е просто физично тяло с нервна система, ориентирано към възприемането на материалния свят. Във фин план човекът е психоенергетична структура, която се състои от три енергетични канала и седем психични центъра, които се наричат чакри.

Лорд Крикет прокара пръст по нещо, което приличаше на верига на велосипед и съединяваше колелцата на гръбначния стълб.

— Тази фина структура не само регулира духовния живот на човека, но и е отговорна за това, какъв му изглежда околният свят. Всяка чакра е свързана с определен набор психични прояви, на които няма да се спирам. За нас важното е, че съответно на традиционното окултно разбиране, духовното извисяване е съсредоточено в изкачването по централния енергетичен канал на силата, наречен „кундалини“ или „силата на змията“.

На екрана се появи част от диаграмата с обърнат надолу триъгълник в най-долната част на гръбнака.

— В неразгърнато състояние кундалини дреме в тази триъгълна костница, която се нарича сакрум. Сакрумът се намира в основата на гръбначния стълб — той е първата му кост. Или последната — зависи от коя страна броим. В традиционния окултизъм е прието, че тъкмо постепенното запълване на чакрите с енергията на кундалини е същината на пътя на равнодушния към духовните въпроси човечец към светеца, постигнал единство с божеството...

Лорд Крикет направи многозначителна пауза.

— В повечето окултни школи е прието допускането, че кундалини може единствено да се издига по централния канал. Никъде в известните източници няма да намерите податки, че змийската сила може да се движи надолу. И въпреки това тази енергетична маневра е осъществима.

Следващата диаграма приличаше на първата, обаче вертикалната линия се спускаше под скръстените крака на седналия и на нея имаше още три черни колеленца. До тях нямаше санскритски символи — само цифри. Най-близката до човека беше 1, следващата — 2, най-долната — 3.

— Няма да обяснявам по какъв начин кундалини може да бъде накарана да тръгне надолу. Не сте посветени в съответната степен и нямате правото да го знаете...

— Стига де, Брайън — прекъсна го Ий Хуй. — Кажи им.

— Енфи — каза лорд Крикет, — всичко, което може да се каже, ще се каже. И така, благодарение на една съответна процедура кундалини тръгва надолу по проекцията на централния канал. При което може да спре в три точки, които се явяват огледални отражения на трите долни чакри — *мулдахара, наби и манипура*.

Прокара пръст по трите черни колелца. Направи ми впечатление, че първото има четири израстъчета и че прилича на нож на машинка за мелене на месо. Второто имаше шест листенца и приличаше на звезда за мятане. А третото представляваше две наложени една върху друга звезди с леко извити лъчи — общо десет връхчета.

— Както вече казах, движението на кундалини нагоре по централния канал води до единение с божеството, до богоподобие. Логично е да се предположи, че резултатът от движението на змийската сила надолу трябва да е противоположен. И тук бих искал да ви обърна внимание на едно изключително интересно

обстоятелство, за което ми напомни нашата очарователна гостенка, когато спомена за смисъла на думите в различните езици...

Лорд Крикет ми се поклони и ми се усмихна. Аз също му се усмихнах и прошепнах на Александър:

— Учи се на възпитание, тъпчо.

— Както вече бе споменато — продължи лорд Крикет, — на английски Бог е God. Ако прочетете God на обратно, ще получите dog — куче. Разбирате, че подобно съвпадение не може да е обикновена случайност. Може много да спорим кое е първично — езикът или реалността, която езикът отразява. Но това си е вечният въпрос за кокошката и яйцето.

На екрана се появиха три животински фигури — вълк, куче и лисица.

— Думата „плътеник“ означава човек, който може да приема животински облик. На английски е werewolf, което отговаря на славянските върколак и вълкодлак. Животното, в което се превръща такъв човек, се посочва от самата дума. В китайския фолклор обаче превъплъщаването се асоциира най-вече с лисиците. И все пак тук нямаме радикално противоречие — лисицата, също като вълка, се отнася към семейство кучета. Това е същият „Бог“ на обратно, същата енергетична черна меса, същото изместване на кундалини надолу.

— Енергетична черна меса — тихо повтори Ий Хуй и погледна съпруга си с уважение.

— Възниква въпросът — по какъв начин се премества кундалини, след като излезе от тялото. Понеже не може да се движи в пустотата, нали така? И тук идва най-интересното. Пак може дълго да се спори кое е причината и кое следствието, но избликът на кундалини съвпада с физическата мутация. Става нещо невероятно. Нали сте гледали филми за избухването на вулкани? Там често показват как стичащата се по склона лава си прогаря русло, което само допреди секунди изобщо не е съществувало. По същия начин кундалини си създава физичен канал. Щом кундалини се спусне под мулдахара — най-долната човешка чакра, разположена в основата на гръбначния стълб — на плътеника му израства опашка.

На екрана се появиха две опашки — вълча и лисича. В рисунката на лисичата имаше направо смешни грешки. На следващия слайд пак

имаше човек в поза лотос, но вече с космата опашка, на която бяха нарисувани трите черни колелца.

— Именно по опашката кундалини се спуска в трите долни инфрачакри. Тези центрове нямат санскритски имена. Условно се наричат „позиция на лисицата“, „позиция на вълка“ и „пропаст“. Най-близката до тялото инфрачакра е позицията на лисицата.

И показва черния нож на машинка за месо, до който беше изписана цифрата 1.

— Смята се, че това е точка на устойчиво равновесие, в която енергията може да се намира постоянно, така че плътеникът е способен да остане в образа на лисица неограничено дълго. Но е грешка да се мисли, че става въпрос за превръщане в лисица в смисъл животно. Змийската сила излиза от границите на тялото съвсем малко и затова плътеникът се различава от човека съвсем малко. Той е просто невзрачно същество с опашка и леко променена форма на ушите.

Насмалко да се изсмея.

— Освен това се наблюдава трансформация на зениците и леко изпъкване на надвеждните кости, но ако видите такова създание, изобщо няма да ви направи впечатление...

— О, това са измишльотини — каза Ий Хуй.

Лорд Крикет посочи зъбното колелце в центъра на опашката.

— Преместването на кундалини във втората инфрачакра създава много по-зрелищен ефект. Тук вече наблюдаваме класиката, така наречения върколак. Плътеникът не само се превръща във вълк. Може да се каже, че това е супервълк. По-висок е от човек, невероятно е силен и има огромни зъби, но също като човек ходи на задните си лапи — макар че при желание може да тича на четири крака. Фолклорът го изобразява достатъчно точно, доколкото това е била най-разпространената форма на плътеника в Европа. Тук трябва да се спра на една любопитна подробност. Смята се, че трансформацията при върколаците е свързана с определена фаза на луната или с настъпването на здрача. Според фолклорните представи тя приключва по изгрев, понеже нечистата сила не понасяла слънчевите лъчи. Истината е, че тъмнината и светлината нямат нищо общо. Вярно е обаче друго: трансформацията на върколака е краткотрайна, понеже инфрачакра номер две е точка на неустойчиво равновесие и кундалини не може да се задържи дълго...

— Равновесието нали си е равновесие — каза Ий Хуй. — Какво му е устойчивото и неустойчивото?

Лорд Крикет се наведе над лаптопа си и каза:

— Момент. Някъде тука имах слайд на тази тема.

На екрана се появи снимка на Стоунхендж, после зеленикава реклама на каравана, на прозореца ѝ с цел уют, но не много професионално, беше добавена ваза с нарциси, после се появи черна синусоида.

— Ето, намерих го — каза лорд Крикет.

В долната извивка на синусоидата имаше синьо топче. На върха на горната — червено. От топчетата излизаха къси стрелкички със същия цвят, очевидно изобразяваха движението на топчетата.

— Съвсем е просто — каза лорд Крикет. — Двете топчета са в състояние на равновесие. Но ако лекичко отместите синьото топче, то ще се върне в точката, където се е намирало преди това. Ако отместите червеното обаче, то няма да се върне в предишната си точка, а ще се търкулне надолу. Това се нарича неустойчиво равновесие.

— Може ли да попитам нещо — обади се Александър.

— Разбира се.

— Защо едното топче е синьо, а другото е червено?

— Не ви разбрах.

— И стрелкичките също. Защо са избрани именно тези два цвята?

— Не знам. Какво значение има?

— Никакво — каза Александър. — Просто ми е интересно. Може би не знаете, но руската дума за един от оттенъците на синьото — „голубой“, означава „хомосексуалист“. Отдавна си задавам въпроса защо на всички щабни карти стрелките винаги са сини и червени. Все едно основното съдържание на историята е борбата на педалите с комунистите. Помислих, че може да знаете.

— Не знам защо са избрани тъкмо тези два цвята — възпитано отговори лорд Крикет. — Може ли да продължа?

Александър кимна. На екрана пак се появи опашката с черните инфрачакри.

— Както вече казах, втората позиция, при която става трансформацията във вълк, е неустойчива. Ако наложим синусоидата върху рисунката, ще видим, че съседните ѝ позиции — първа и трета

— би трябвало да са устойчиви. Първа позиция е позицията на лисицата, за която вече говорихме. Вероятно се питате каква ли е позицията номер три?

— Да — каза Ий Хуй. — Каква е позицията номер три, Брайън?

— Вече казах, че инфрачакрите на плътника са симетрични на трите долни чакри при човека. Последната инфрачакра, която се намира в самия край на опашката, е огледално отражение на манипура, която е разположена между пъпа и сърцето. В това място централният канал е прекъснат. Кундалини не може да се изкачи към горните чакри, ако зоната около Манипура, така наречения „океан на илюзиите“, не е запълнена с енергиите на истински духовен наставник. Според принципа на Хермес Трисмегист същото важи и за инфрачакрите на плътника. За да може кундалини да се спусне до най-долната точка, е необходима инволтация на мрака, духовно въздействие на висшата демонична същност, която да запълни с вибрациите си така наречената „пустиня на истината“ — разрива на сенчестия централен канал в средата на опашката...

— И каква е тази висша демонична същност? — не издържах.

Лорд Крикет се усмихна.

— Това зависи от личните ни връзки. В случая всеки си има възможности... И така, стигаме да края на това, което имам право да кажа. Мога да добавя само едно; трета позиция, така наречената „пропасть“, е мястото, където става трансформацията в свръхплътеник.

— Някой успявал ли е да го постигне? — попитах.

— Според някои сведения през 1925 година е успял един ваш съотечественик — московският антропософ Шариков. Той е ученик на доктор Щайнер и приятел на Максимилиан Волошин и Андрей Бели. Шариков, доколкото е известно, е арестуван от ЧК и цялата история е засекретена. При това строго: достатъчно е да ви припомня, че изземат ръкописа на „Кучешко сърце“ от известния писател Булгаков — а това е книга, основана на слуховете около въпросното събитие. Никой никога вече не вижда Шариков.

— И какво все пак е свръхплътеникът? — попита Александър.

— Не знам — каза лорд Крикет. — Все още. Но не можете да си представите колко бързам да разбера...

* * *

— Защо рано сутринта си с вечерна рокля и на токчета? — попита Александър.

— Защо, не съм ли хубава?

— В черно си много хубава — каза той и лекичко потърка буза в моята. — И в бяло също, впрочем.

Вместо да се целуваме, понякога си търкахме бузите. Отначало ми беше смешно, че го прави — в това имаше нещо детско, приличаше ми на малко кученце, После той ми призна, че душел кожата ми, особено трепетно миришела зад ушите. Оттогава изпитвах леко недоволство по време на тази процедура — имах чувството, че ме използват.

— На театър ли ще ходим? — попита той!

— На нещо по-интересно. На лов.

— На лов? И какво ще ловуваме?

— Аз ще ловувам. Ти ще гледаш.

— И какво ще ловуваш?

— Кокошки — казах гордо.

— Да не си гладна?

— Без шегички.

— Тогава защо ще ходиш на лов за кокошки?

— Просто искам да ме опознаеш по-добре. Хайде, тръгваме.

— Веднага ли?

— Да — казах. — Само първо прочети това. Правят ти бизнес предложение.

И му подадох разпечатка на писмото, което рано сутринта бях получила от Ий Хуй по електронната поща.

„ЗДРАСТИ, РИЖАВЕЛКЕ,

Pursuant относно вчерашната ни (наистина много мила!) среща. Оказа се, че докато бяхме оставили момчетата самички и си спомняхме едно време, те са спорили за изкуството. Брайън показал на Александър снимки на някои неща, които планира да изложи съвместно с галерия Saatchi. Първото е инсталацията «Освобождаването на Вавилон» — макет на портите на Ищар, пред които са строени симулакруми на шотландски гайдари десантници с вдигнати полички. Въпросните гипсови фигури предават сексуалната си възбуда на наблюдателя, атакуват възприятията му и го превръщат в подобие на показвания експонат. По този начин зрителят осъзнава физическото и емоционалното си присъствие в изкривеното от гравитацията на въпросния художествен обект пространство. Александър харесал «Освобождаването на Вавилон» — но не и останалото.

Виждала ли си хита на Венецианското биенале — купата сено, в която четири години се крие от районния инспектор първият белоруски постмодернист Миколай Климакович? Александър казал, че това е плагиат, и разказал за аналогичната купа на Владимир Улянов (Lenin), намираща се в постоянната изложба в село Разлив. Брайън отбелязал, че повторението не е задължително плагиат, че е същината на постмодернизма и че ако се погледне по-широко, си е основата на съвременния културен гецалт, която се проявява във всичко — от клонирането на овци до римейка на стари филми. Защото с какво друго да се занимаваме след края на историята? Именно цитатността, заявил Брайън, превръща Климакович от плагиатор в постмодернист. Александър възразил, че никаква цитатност не можела да спаси въпросния Климакович от руския районен инспектор и че дори в Белорусия историята да била свършила, в Русия не се предвиждали дори кратки паузи.

След това Брайън показал на Александър творбата на Asuro Keshami, към която се отнася с особен трепет не на последно място заради сериозните инвестиции, които

изискват подготовката и монтажът ѝ. Работата на Кешами, повлияна от творчеството на известната ти Camille Paglia, представлява огромна тръба от еластична червена пластмаса с бели ръбове-зъби отвътре. Идеята е да бъде изложена на открито на един от лондонските стадиони.

Един от най-сериозните проблеми в света на съвременното изкуство е да се измисли оригинална и свежа вербална интерпретация на произведението. Необходими са буквално само няколко фрази, които после да се препечатват в каталозите и обзорите. Често от тази наглед дреболия зависи съдбата на самото произведение. Може би най-важното при това е способността да се погледне на обекта от неочаквана, шокираща страна, което идеално се получава при твоя приятел с неговия варварски свеж поглед към света. Та Брайън значи би искал да получи разрешение да използва мислите, които е споделил вчера с него Александър, за концептуална обосновка на инсталацията. Текстът, който прилагам, е нещо като сплав от идеите на Брайън и Александър:

«В работата на Асуро Кешами „VD-42CC“ се съчетават различни езици — инженерен, технически, научен. На базово равнище идеята е преодоляване: на физическото пространство, на пространството на табуто и на пространството на подсъзнателните ни страхове. Инженерният и техническият езици работят с материала, от който е изработен обектът, но художникът говори със зрителя на езика на емоциите. Когато разбира, че някакви си хора са дали на това малко педалче петнайсет милиона фунта стерлинги, за да опъне пътка от изкуствена кожа над запуснато футболно игрище, зрителят се замисля какво прави самият той в този живот и колко му плащат за това, после гледа снимката на педалчето с очилца с рамки от черупка на костенурка и с шарена ризка и изпитва объркване и недоумение, преминаващи в чувството, което германският философ Мартин Хайдегер нарича *Geworfenheit*. Зрителят получава възможността да се съсредоточи върху тези преживявания — именно те са

естетическият ефект, който се опитва да постигне инсталацията».

Брайън предлага на Александър хиляда лири хонорар. Разбирам, че сумата не е голяма, но вариантът на текста не е окончателен и не е сигурно, че изобщо ще бъде използван. Поговори с Александър, ОК? Можете да отговорите на Брайън на същия адрес, в момента сме в малко обтегнати отношения. Той е вкиснат — нощес не го пуснали в заведението «Night Flight». Първо го спрял служителят на face control (не одобрил, че е с маратонки), после от дълбините на този вертеп се измъкнал някакъв холандски сутеньор и му казал да се облече «more stylish». И сега Брайън цял ден ми повтаря: «Stylish? А оня, дето го пуснаха да влезе преди мен? Със зелено сако и синя риза!» И си изкарва лошото настроение на мен. Е, ще се оправим :--)))

И най-важното: да не забравите за пропуска в храма «Христос Спасител»!

Обичам те и те помня,
твоя Ий.“

Александър внимателно прочете разпечатката, сгъна я на две, после още на две — и я скъса.

— Хиляда лири. Ха! Тоя явно не е наясно с кого си има работа. Виж какво, я му отговори ти. Хем си по-добра с английския.

— Мерси, мерси — казах скромно. — И какво да му напиша? Че предлага малко?

Той ме изгледа почти кръвнишки.

— Наври му го яката. Обаче аристократично и изискано.

— Няма начин — казах. — Въпреки че и на мен ми се иска.

— Защо да няма начин?

— Защото в аристократичните среди не е прието да си го навират яката. Просто не е прието.

— Ами наври му го някак иначе тогава — каза той. — Обаче така, че да му пръснеш гъза. Със сарказъм му го наври — бездруго ми писна от твоя сарказъм. Поне веднъж да свърши работа.

Нещо в тона му ми попречи да го попитам каква точно работа има предвид. Беше трогателен така, нацупен като момченце, и почти го разбирах. Пък и ако трябва да съм съвсем честна, коя лисица не би го навряла яката на всеки английски аристократ?

Седнах пред компютъра и се замислих. Интернационално-феминистичната ми компонента настояваше отговорът ми да е изграден около фразата „suck my dick“, като на най-печените американки. Рационалната част на „аз“-а ми обаче ми подсказваше, че в писмо, подписано от Александър, това няма да е достатъчно. Така че написах следното:

DEAR LORD CRICKET,

Being extremely busy, I'm not sure that you can currently suck my dick. However, please feel encouraged to fantasise about such a development while sucking on a cucumber, a carrot, an eggplant or any other elongated roundish object you might find appropriate for that matter.

With kind regards,
Alexandre Fenrir-Gray

Нарочно написах не „Alexander“, а „Alexandre“, във френския вариант. Фамилното „Fenrir-Gray“ пък ми дойде в последния момент, по вдъхновение. Но пък звучеше аристократично, Е, веднага си припомняш чая „Ърл Грей“ и специфичния му аромат, но пък нали щях да използвам това име само веднъж.

— Какво му написа? — попита той.

— Ами звучи горе-долу така — казах. — Уважаеми лорд Крикет, в момента съм много зает и не съм сигурен, че ще можете да ми... така де. Но не се притеснявайте да си фантазирате по темата, докато олизвате краставица, морков, патладжан или какъвто и да било друг продълговат и объл обект, който сметнете за подходящ за целта. С уважение, Саша Сивия.

— Не може ли без уважение?

— Няма да е аристократично.

— Е, добре. — Той въздъхна. — Пращай го... И после идвай тук, Кумчо Вълчо има една работа с Червената шапчица.

— Каква работа?

— Ами значи... Колоквиум по въпросите на психоанализата на руските народни приказки. Ще пъхаме пирожки в кошничката на Червената шапчица. За съжаление пирожката ни е само едничка, така че ще я пъхаме много пъти.

— Ужасно пошло!

— Та значи идваш ли, или аз да дойда?

— Идвам, идвам. Обаче нека да е по-бързичко, а? Трябва да тръгваме. И няма да ми прехапваш нищо, че ми писна да си купувам нови прашки, става ли?

— Ъम्म.

— И докато още можеш да говориш...

— Какво?

— Я ми кажи, защо всеки път трябва да наблягаш на тази апология на самодоволното войнстващо невежество?

— Какво-какво?

— Ами за Червената шапчица и психоанализата. Понякога си мисля, че в мое лице се опитваш да изчукаш цялата история и култура.

— За културата си почти права — каза той. — Но какво общо има историята? Ти да не си Сфинксът? Впрочем на колко години си, я ми кажи. Бих ти дал шестнайсет. А на колко си наистина?

Усетих как бузите ми пламват.

— Аз ли?

— Да, ти.

— Виж какво — почнах сърдито, — веднъж четох едно стихотворение в служебното вестниче на министерството на правосъдието, беше го написал един прокурор. И значи той пише за един млад защитник на Родината. Почва така: „Не бих му дал и петнайсет, обаче...“

— Ясно де — каза Александър. — Синът на полка. Но какво общо има стихотворението?

— Как какво? Когато човек с униформа ми казва: „Бих ти дал шестнайсет“, веднага започвам да си мисля за алинеи. И членове.

— Ако униформата ми те притеснява — каза той, — вземи я смъкни тая тъпа рокля и бързо-бързо вместо пагоните ще напишаш

мека сива козинка. Тъй-тъй, браво... Много си мила днес...

— А ти ще им намериш ли пропуск за „Христос Спасител“?

— У-У-У!

— Няма ли? Чудесно. Нали току-що му пратихме писмото на тоя педал. Въпреки че... Искаш ли да му го навреш така, че да е наистина аристократично?

— Р-р-р!

— Значи, ако след това писмо, с което го скапваш, въпреки това му издействаш пропуск, ще е върхът на изискаността. Какво ще кажеш?

— Р-р-р!

— Значи го правим, така ли?

— Р-р-р!

— Идеално. Само трябва да... Стига, глупчо! Нали ти казах да не ги късаш с тия зъбища! Купи си изкуствен кокал от зоомагазина и си го гризкай колкото си щещ, като ме няма... Спри бе, вълк такъв!... Добре де, давай по-бързо, че след един час трябва да сме в гората...



Колата спря близо до шестетажната панелка, която бях набелязала за начален ориентир.

— И сега какво? — попита Александър.

Държеше се със снизходителната дружелюбност на голям човек, въвлечен от деца в някаква глупава игра. Това ме дразнеше. „Хм — помислих, — ще видим какво ще кажеш след час-два...“

Взех плика с шампанското и чашите и слязох от колата. Александър каза тихо нещо на шофьора и също слезе. Бавно тръгнах към гората.

Вече беше почти лято. Невероятните майски дни, когато тревите и цветята изглеждат безсмъртни, победили завинаги. Но аз знаех — само след две-три седмици в московския въздух вече ще се усеща предчувствието за есента.

Вместо да се люблювам на природата, гледах земята — високите ми токчета потъваха дълбоко в пръстта, а трябва да внимавах къде стъпваш, нали така. Стигнахме до една пейка между две брези — тя беше следващият ми ориентир. Къщата на лесничея вече беше съвсем близо.

— Да поседнем за малко — казах.

Седнахме на пейката. Дадох му шампанското и той умело го отвори.

— Много е хубаво тук — каза, докато наливаше. — И е тихо. Още е ранна пролет, обаче всичко се е раззеленило. И колко цветя... А на север всичко е в сняг. И лед.

— Откъде ти хрумна за севера?

— Просто така. За какво ще прием?

— За успешния лов.

Чукнахме се. Изпих си чашата, счупих я в ръба на пейката и прерязах с остро стъкло дясната презрамка на роклята си. Той ме гледаше неодобрително навъсено.

— На амазонка ли ще ми се правиш?

Замълчах си.

— И защо си цялата в черно? И очилата ти също? Ще си играем на „Матрицата“ ли?

Пак си замълчах.

— Не ми се сърди де. Черното наистина ти отива, обаче...

— Обаче оттук нататък тръгвам сама — прекъснах го.

— А аз какво да правя?

— Когато побягна, можеш да бягаш след мен. Обаче малко встрани. И няма да ми се мешаш, моля те. Дори ако нещо те подразни. Просто си тичаш отстрани и кротуваш.

— Добре.

— Запомни, нали? Отстрани. Че ще ги уплашиш.

— Кого ще уплаша?

— Ще видиш.

— Не ми харесва тая работа — каза той. — Притеснявам се за тебе. Да се откажем, а?

Станах и казах решително:

— Почваме.

Вече споменах, че целта на лова на кокошки е супрафизическата трансформация, а при нея последователността на подготвителните действия е много важна. За да може трансформацията да започне, се поставяме в изключително неудобно положение — имам предвид, че от собствената ти нелепост ти секва дъхът и ти се ще да се продъниш вдън земя от срам. Точно затова е вечерната рокля плюс високите токчета. Правим ситуацията толкова абсурдна, че не ни остава друг изход освен да се превърнем в животно. Кокошката пък ни трябва като биологичен катализатор на реакцията — без нея трансформацията е невъзможна. Изключително важно е тя да остане жива до края — ако умре, много бързо се връщаме в човешкия си облик. Затова трябва да се избере най-здравата и силна кокошка.

Отидох до кокошарника и погледнах къщата на лесничея. Слънцето светеше в прозореца и не виждах има ли някой зад него. Но че вътре имаше хора — имаше. През отворената врата долиташе пеене — строги мъжки гласове (монашески според мен) ни пожелаваха: „Тиха нощ... свята нощ...“

Налагаше се да бързам.

Кокошарникът беше паянтов, с покрив от завит с найлон шперплат. Дръпнах резето, дръпнах и вратата — тя за малко заяде в земята — и веднага зърнах пляквата си в зловонния полумрак. Беше червена, с бяло под крилцето — всички други се разкудкудакаха и се разбягаха, само тя не помръдна. Все едно ме чакаше.

— Кът-кът-кът — казах прегракнало и неискрено, наведох се и я сграбчих.

Беше кротичка — поподръпна се, за да си намести крилцето, и замря. Както винаги в такива мигове си помислих, че много добре разбира какво става и ролята си в ставащото. Притиснах я към гърдите си и излязох заднишком от кокошарника. Токчето ми потъна в пръстта и обувката ми се изхлузи от крака. Изух и другата.

— Ей, моме — чух глас.

Обърнах се. Пред вратата на къщата стоеше петдесетинагодишен мъж със захабени работни дрехи и увиснал мустак.

— К'во дириш тука? — продължи той. — Нещо не си наред май, а?

Изад него надникна друг, румен, трийсетинагодишен, и той с мустаци — явно синът му. Беше със син анцуг с големи букви: ЦСКА. Веднага си отбелязах, че и двамата са прекалено набити, за да бягат бързо.

Наближаваше моментът на истината. Усмихнах им се загадъчно и дръпнах ципа от дясната страна на роклята. Сега тя вече се държеше единствено на лявата презрамка и аз ловко я смъкнах и роклята се свлече на земята. Останах само по късо оранжево комбинезонче, което изобщо не пречеше на движенията ми. Ветрецьт приятно облъхваше полуголото ми тяло.

През вратата излезе и трети зрител — седем-осемгодишно момченце, стискаше пластмасов меч. Огледа ме, без изобщо да се учуди — вероятно му приличах на оживяла картинка от телевизора, а там показват и по-стряскащи неща.

— Не те ли е срам ма? — попита мустакатият стопанин. И позна. Срамът беше изпълнил цялата ми душа. И не беше само срам — беше отвращение към самата мен. Струваше ми се, че съм в епицентъра на световния позор и че ме гледат не само обидените до дъното на душата си кокошкособственици — всичките небесни йерархии, безчетните духовни същества се взираха с гневно презрение в мен от

недостижимите си светове. Бавно заотстъпвах заднишком от кокошарника.

Бащата и синът се спогледаха.

— Пусни кокошлето — каза синът и тръгна да слиза по стълбите.

Момченцето с меча зяпна, очаровано от очертаващия се сблъсък. Вече не само умът ми, вече цялото ми тяло до последната клетчица разбираше, че от пашкула на непоносимия срам остава един-единствен изход — пътеката през гората. Така че се обърнах и побягнах.

По-нататък всичко протече по класическата схема. Първите крачки бяха болезнени заради драките и камъчетата, които се впиваха в босите ми ходила. След няколко секунди обаче почна трансформацията. Първо усетих как ми се събират пръстите. Вече ми беше по-трудно да държа кокошката — трябваше да я притискам към гърдите си с всичка сила и същевременно да внимавам да не я убия, без да искам. После престанах да усещам болката в ходилата. А след още няколко секунди вече търчах на три лапи и не изпитвах никакви неудобства.

В този момент вече станалите с мен промени бяха забележими — и ги забелязаха. И се развикаха зад мен. Обърнах се и се озъбих. Гонеха ме двамата кокошособственици — бащата и синът. Изоставаха обаче. Позабавих се, за да се изхлузя и от комбинезона (не беше сложно, тялото ми беше станало слабо и гъвкаво), позволих им да ме доближат малко и побягнах пак.

Какво кара човека в такава ситуация да гони лисицата? Естествено че въпросът не е в стремежа да си върнеш откраднатата собственост. Когато при лисицата настъпва супрафизическата трансформация, преследвачите виждат нещо, което разрушава всичките им представи за света. И търчат вече не след откраднатата си кокошка, а след това чудо. Преследват отблясъка на невъзможното, за пръв път озарил унилия им живот. И затова е наистина трудно да им се измъкнеш.

За щастие, на алеята през гората нямаше никого (поне не видях никого). Знаех, че Александър е някъде наблизо — чувах пукота на съчки и шумоленето на листа встрани. Но не видях нищо — само един-два пъти мярнах някаква сянка в хрусталака.

Старият кокондел (хубава дума, има нещо общо е кокошките, сама си я измислих) започна да изостава. Когато разбра, че няма да

може да ме настигне, се отказа от преследването. Синът му поддържа приемлива скорост още около километър и също взе да се скапва. Превключих на лекичко припкане и пробягахме още петстотин метра. После преследвачът ми започна да се задъхва и остана съвсем без сили — май беше пушач. Спря, клекна с ръце на коленете и ми заприлича на покойния сикх от „Национал“. Потиснах обаче личните чувства — в случая бяха неуместни.

Ако целта ми беше да избягам, гонитбата щеше да свърши с това (тъкмо така си отива чудесното от човешкия живот). Но аз имах друга цел — лова. Спрях. Деляха ни само двайсетина метра.

Вече споменах, че когато лисицата пусне кокошката, всички супрафизически промени изчезват максимум до минута. Лисицата, естествено, вече не може да тича по-бързо от човек. Така че номерът, който реших да пробвам, беше рискован — но пък ме крепеше това, че Александър е наблизо. Пуснах кокошката. Тя направи няколко колебливи крачки по асфалта и спря (по време на гонитбата кокошките изпадат в характерен транс и губят координация). Преброих до десет, вдигнах я и пак я гушнах.

Това издевателство вече преследвачът ми не можа да го понесе — събра всичките си сили и отново ме подгони. Изминахме още триста метра със съвсем приемливо темпо. Бях щастлива — ловът несъмнено беше сполучлив.

И тогава се случи нещо неочаквано. Излязохме на един кръстопът (дърветата бяха нашарени със сини и червени стрелки, най-вероятно за скиорите, макар че не знам какво би си помислил Александър) и преследвачът ми се развика:

— Помощ! Помощ! Насам!

Обърнах се и видях, че маха на някого. А после на алеята излязоха двама конни милиционери.

Не знам как да предам ужаса и величието на тази минута. Пушкин има нещо подобно в „Медния конник“, но там конникът е един, а сега бяха двама. Като на забавен кадър от страшен сън те се разделиха, взеха ме на мушка с четири муцуни — две милиционерски и две конски — и се понесоха след мен.

Защо толкова мразим английските аристократи ли? Достатъчно е за няколко секунди да се озовете в моята кожа (в момента вече се бях покрила с нея, само че малко неравно, беше на петна) и никога повече

няма да зададете този въпрос. Ченгетата са тъпи службаши, няма какво да ги обвиняваме. Но как да извиним образовани хора, които са превърнали чуждата агония в развлечение и спорт? Тъкмо затова не осъждам Ий — въпреки че лично аз не бих се занимавала с това, което тя толкова обича.

Откакто за последен път се бях спасявала от конни преследвачи, бяха минали почти сто години (беше край Мелитопол, през Гражданската война). Но щом копитата затъгнаха тежко зад мен, веднага си спомних онзи ден. Споменът беше жив и страшен — дори за миг ми се стори, че целият двайсети век просто ми се е привидял заради жегата и недостига на кислород и че всъщност продължавам да бягам с последни сили от пияните будьоновци, които ме гонят към смъртта ми по прашния път. Много гадно усещане.

Уплахата ми даде сили. Освен това от страх супрафизическата ми трансформация се задълбочи, много повече, отколкото при обикновен лов. Отначало това ми се стори предимство, понеже така бягах по-бързо. Но после разбрах, че тъкмо това ще ме погуби. Ръката, с която притисках кокошката към гърдите си, се превръщаше в обикновена лисича лапа, с която не можеш да държиш нищо. И вече не можех да контролирам този процес. Беше си хлъзгане към пропастта, което не можех да спра: още няколко секунди агония и изпуснах кокошката. Тя се преметна във въздуха и с възмутено кудкудякане се скри в храсталака. Аз вече се бях превърнала в съвсем истинска лисица — но пък ми оставаха само секунди да съм такава.

И изведнъж забелязах нещо много странно.

Внезапно разбрах, че опашката ми, която уж просто се подмяташе зад мен, всъщност си върши работата. Една лисица веднага ще ме разбере, но на хората е трудно да се обясни. Александър много обича вица за един гей, който имал толкова дълъг член, че пишел с него по прозорците на нощните клубове: „Ах, влюбен съм във всички вас...“ Ако пренебрегнем еротичните конотации, с мен ставаше нещо подобно.

И нещо повече — разбрах, че съм го правила винаги. Скрытият поток хипнотична енергия, който разпрацах в околния свят, не се беше променял толкова отдавна, че изобщо бях престанала да го възприемам: същото става с бръмченето на хладилника — забелязваш

го чак когато спре. Проследих лъча — към кого е насочено внушението? — и разбрах, че е насочено... към самата мен.

BANG, както пише по комиксите.

Контролът не ми измени. Все така ясно осъзнавах какво става — и около мен, и в собствения ми ум. Един от вътрешните ми гласове с гръмовен бас повтори думите на Лаерт, които той казва на Хамлет след смъртоносното пробождане:

— След четвърт час ще бъдеш вече труп...

— Защо пък точно след четвърт час? С каква отрова е намазано острието? — поинтересува се друг глас.

— Би било интересно да обсъдим този въпрос с шекспироведа Шитман — отбеляза трети, — но за жалост той вече не е с нас, милият...

— Значи съвсем скоро ще го обсъдиш! — изръмжа четвърти.

Стана ми страшно: ние, лисиците, вярваме, че преди смъртта си виждаме истината и че всичките ни вътрешни гласове почват да говорят едновременно. Нима?... О, не, помислих, само не сега... Но го няхах той хамлетовски четвърт час. Имах най-много четвърт минута и тя вече изтичаше.

Гората свърши. Алеята излезе на поляната, където, както винаги, се разхождаха майки с колички. Видяха ме и се развикаха и разпищяха. С последни сили профучах покрай количките, видях друга алея, която хлътваше в гората, и хукнах по нея.

Но тялото вече ми изневеряваше. Дланите ме боляха, така че се изправих и затичах на задните си лапи — вече не лапи всъщност, а най-обикновени момичешки крака. И изведнъж настъпих някаква наистина много бодлива шишарка, писнах и паднах на колене.

Милиционерите ме настигнаха и скочиха от конете. Единият ме хвана за косата и ме обърна към себе си. И на лицето му се изписа ярост. Познах го — беше спинтрият от районното отделение, където бях ходила на съботник. И той ме позна. Гледахме се в очите цяла вечност. Глупаво е да се обяснява на непосветен какво става в такава минута между лисица и човек. Това трябва да се преживее.

„Ама че съм тъпа — мислех обречено. — Нали си има поговорка — не си вади хуя, където си вадиш хляба (е, при мен беше обратното). Сама съм си виновна...“

— Падна ли ми, кучко? — каза милиционерът.

— Познаваш ли я? — попита другият.

— Аха. Дойде да си отработи съботника. Още не ми е зараснал циреят на гъза.

В случая демонстрираше рядка дори за неговия подвид неспособност да разбере причинно-следствените връзки, но изобщо не ми беше смешно. Ще ме пребият, помислих си. Всичко ще се повтори, като навремето при Мелитопол... А може би наистина все още бях там и всичко останало беше само сън?

Внезапно прогърмя оглушителен изстрел. Вдигнах глава.

На алеята стоеше Александър с идеално изгладен сив кител, с димящ пистолет в ръка и с нещо черно под мишница. Изобщо не бях усетила кога и как е дошъл.

— И двамата при мене — властно каза той.

Милиционерите послушно тръгнаха към него — като зайчета към питон. Единият кон зацвили нервно и се надигна на задните си крака.

— Кротко, кротко — прошепнах му. — Няма да те изяде.

Впрочем, не бях сигурна — откъде можех да знам плановете на Александър? Щом милиционерите се приближиха до него, той прибра пистолета в кобура и тихо каза нещо, стори ми се, че беше „доложете обстановката“. Изслуша ги и пак каза нещо. Не чух какво, но всичко ставаше ясно от жестовете му. Отначало вдигна дясната си ръка с дланта нагоре, все едно подхвърляше нещо в шепа. После я обърна с дланта надолу и описа няколко кръга, като че ли трамбоваше нещо невидимо. Това подейства на милиционерите като магия — те веднага се обърнаха и си тръгнаха, забравили не само за мен, но и за конете.

Александър няколко минути ме гледа любопитно, после дойде при мен и ми подаде черното, което носеше под лявата си мишница. Беше роклята ми. И в нея беше увито нещо. Разгънах я. Беше кокошката. Мъртва. Толкова ми домъчня, че чак се просълзих. Не от сантименталност. Но пък допреди малко с нея бяхме едно цяло. И смъртта ѝ беше наполовина моя.

— Обличай се — каза Александър.

— Защо я... — Посочих кокошката.

— Трябваше да я пусна ли?

Кимнах. Той разпери ръце.

— Е, при това положение изобщо нищо не разбирам. Нямахте смисъл да го упреквам.

— Няма нищо — казах. — Благодаря. И за роклята, й за всичко.

— Виж какво — каза той. — Не бива да го правиш това. Никога.

— Защо?

— Не ми се сърди, обаче не изглеждаш добре. В смисъл като ставаш... — Не знам. Но просто недей.

— Защо да не изглеждам добре?

— Ами... проскубана си. И изглеждаш поне на триста години.

Изчервих се.

— Ясно. Дърта чанта, нали? Във всяка твоя дума си личи отвратителният шовинизъм на самецата...

— Стига с тия глупости. Казвам ти истината. Полът няма нищо общо.

Бързо се облякох и дори успях да си вържа срязаната презрамка на фльонга над рамото.

— Кокошката ще я вземеш ли? — попита той.

Поклатих глава.

— Тогава да тръгваме. Колата ще дойде всеки момент. И утре в дванайсет нула-нула бъди готова. Излитаме на север.

— Защо?

— Нали ми показа как ловуващ. Сега ще видиш пък аз как ловувам.



Никога не бях летяла със самолет като „Гълфстрийм Джет“. Дори не бях виждала такива самолети — съдбата не ме беше водила по специалните летища на *upper rat*. Беше ми наистина странно, че сме толкова малко — все едно безопасността на пътниците зависи от броя им.

Всъщност това може и да е вярно. Понеже нали всеки си има ангел пазител и когато в някой „Еърбус“ или „Боинг“ се натъпчат няколкостотин души, ятата невидими крилати защитници би трябвало ако не да увеличават подемната сила на крилата, поне да пазят пасажерите да не паднат. Може би затова по-често падат малките чартъри, с които се придвижват из планетата натежалите от злини нюзмейкъри.

Салонът приличаше на пушалня с меки кожени дивани. Александър седна до мен. С нас беше само Михалич — седна на един фотьойл в ъгъла и запреглежда някакви документи. Мълчеше си — само веднъж вдигна глава и попита:

— Другарю генерал-лейтенант, тука пише „шейх-ул-ма-шейх“. Какво значи това?

Александър се позамисли и каза:

— Май почва с четирийсет кила пластичен взрив. Уточни го за всеки случай, като се върнем.

— Слушам.

Москва полетя назад и надолу, после се скри зад облаци. Александър обърна гръб на илюминатора и отвори.

— Какво четеш? — попитах. — Пак ли криминале?

— Не. Взех сериозна книга, както ме посъветва, умна. На тебе чете ли ти се?

— Да — казах.

— Виж тази тогава. За да ти стане ясно какво ще видиш. Не е точно за нашия случай, но има връзка. Специално за теб я взех.

И сложи в скута ми орфан том с червено заглавие „Руски приказки“ — същия, който бях видяла на писалището му.

— Сложил съм отбелязка.

Картончето беше на приказката „Сираченце-Голтаченце“. От много години не бях отваряла детски книги и веднага ми направи впечатление нещо странно — заради едрия шрифт думите се възприемаха по-различно, отколкото в книгите за възрастни. Като че ли всичко, което означаваха, беше някак по-просто и по-чисто.

Приказката беше тъжна. Сираченцето-Голтаченце беше северен клонинг на Пепеляшка и вместо добра фея му помагаше една шарена крава. Та кравата значи изпълняваше всички непосилни задачи, които мащехата даваше на сирачето. Злобните сестри виждат как девойчето успява да се справи с тях и казват на мащехата. Тя пък заповядва да заколят шарената крава. Сирачето чува и казва на кравата. Кравата моли момичето да не яде от месото ѝ и да зарови костите ѝ в градината. След това от костите израства ябълка с шумолящи златни листа и всичко се оправя — сирачето си откъсва ябълката и се омъжва щастливо... Интересно, но мащехата и сестрите не се наказват — за тях просто няма ябълки и после всички забравят за тях.

Изобщо не ми се щеше да анализирам приказката от позициите на анално-амфетаминовия дискурс или да човъркам така наречената ѝ „морфология“. Не беше нужно да се чудя за какво е всъщност — сърцето ми го знаеше. Това си беше вечната руска история, чийто последен цикъл бях наблюдавала съвсем неотдавна, в края на миналия век. Да, сякаш лично познавах тази шарена крава, на която дечицата се оплакваха от нещастията си и която им правеше простички чудеса, а после тихо лягаше под ножа, за да израсте от земята като вълшебно дърво — и да има по златна ябълка за всяко момченце и за всяко момиченце.

В приказката имаше някаква тайнствена истина за най-тъжното, най-загадъчното в руския живот. Колко пъти вече е клана тази невинна крава! И колко пъти възкръсва ту като вълшебна ябълка, ту като цяла вишнева градина. Къде отидоха ябълките обаче? Няма ги. Да взема пък да се обадя в офиса на „Юнайтед Фрут“... Не, не става. „Юнайтед Фрут“ беше през миналия век. Сега всяко обаждане ще се залута по жиците и ще стигне до някоя гибралтарска компания, принадлежаща на фирма от Фолкландските острови, управлявана от амстердамски

адвокат в интересите на тръст с неизвестни учредители. Дето естествено ги знаят в цяла Москва.

Затворих книгата и погледнах Александър. Спеше. Внимателно взех от коленете му *сериозната и умна* книга и я отворих:

„Не, Златното дърво не изглежда така, както са си представяли лекомислените белетристи от миналия век. То не връзва златни дукати във Вълшебната страна. То изниква през ледената кора на вечната замръзналост като пламтящ нефтен фонтан, като горящ храст също като онзи, който е говорил с Мойсей. Но въпреки че около Златното дърво днес се трупат безброй Мойсеевци, Господ многозначително мълчи... Мълчи вероятно, защото знае, че дървото няма да пусне корен задълго в пушливите пламъци. Хитреците ще насочат пожарогасителите си към огнената му корона и ще го накарат да вкара черния си ствол в студената стоманена тръба, която ще се проточи през цялата Страна на глупците към портите и терминалите, към Китай и Япония — толкова надалече, че Дървото скоро ще забрави къде са били корените му...“

Прочетох още няколко абзаца със същия мъгляв смисъл и натруфен стил и ми се приспа. Затворих книгата и я сложих на коленете на Александър. И заспах.

Събудих се чак след като кацнахме. Зад илюминатора на гълфстрийма се плъзгаше покритата със сняг сграда на летището — приличаше всъщност на железопътна гара. Над входа беше опънат безкрайно дълъг плакат: „Добре дошли в Нефтопреработвателск!“ И навсякъде наоколо — още сняг и сняг.

Под самолета вече ни чакаха няколко военни със зимни униформи без отличителни знаци. Поздравиха Михалич и Александър като стари познати, а мен ме изгледаха, както ми се стори, с недоумение. Въпреки това, след като Михалич и Александър получиха по един шинел, дадоха и на мене топли дрехи: армейска шуба със светлосиня изкуствена кожа на яката и ушанка. Шубата ми беше голяма, все едно съм се увила в юрган.

Чакаха ни и три коли — черни „Геландеваген“, с каквито е пълна цяла Москва, само че ги караха военни. Разговори на практика нямаше: само кратки поздрави и по някоя дума за времето. Посрещачите май бяха наясно защо са дошли московските гости.

Градът — почваше веднага зад летището — беше фантазмагоричен. Къщите приличаха на краймосковски вили на хора от средната класа. Имаше само една разлика — тези тук нелепо се издигаха над земята на нещо като кокоши крака: забитите във вечно замръзналата земя стълбове в съчетание с червените гребени на керемидените покриви породиха у мен тъкмо тази асоциация и нямаше как да се отърся от нея — къщите се превърнаха в строени на по четири крачета кокошки, вдигнали високо филенцата си, в които чернееха правоъгълниците на вратите. Очевидно все още бях под влиянието на вчерашния лов и преживения шок.

Между еврокъщичките се бяха наредили търговци — продаваха нещо, сложено на брезенти, проснати на снега край всъдеходите им „Буран“.

— Какво продават? — попитах.

— Еленско — каза Александър. — Карат го от тундрата.

— Защо, тук не карат ли хранителни продукти?

— Карат, разбира се. Просто еленското е на мода. Хит. Освен това е екологично чист продукт.

Направи ми впечатление и един бутик на „Калвин Клайн“, в къщичка като всички други. Впечатляваше самото му присъствие тук — това вероятно беше най-северният на света форпост на малкия калвинизъм. Освен това табелата над вратата изпълняваше няколко функции едновременно — на име, на географски ориентир и на рекламна концепция:

нефтопреработвателСК

Впечатляваща беше и голямата детска площадка, отрупана с подобни на скелети на чумове конструкции — по тях висяха като ленивци деца, навлечени с дебели дрехи. Площадката приличаше на запазил се сред снеговете стан на древни ловци. В нея се влизаше през изрисувана със снежинки, животинчета и червеноноси клоуни арка с веселия надпис:

КУКИС-ЮКИС-ЮКСИ-ПУКС!

Не беше ясно какво означава:

- 1) весело детско стихче;
- 2) списък на спонсорите;
- 3) написан на езоповски (доживяхме!) език протест срещу произвола на властите.

В руския живот всичко толкова се обърка, че не можах да стигна до окончателен извод. Пък и нямах време: не спряхме никъде и скоро градът се стопи в бялата пушилка зад нас. Отвсякъде ни заобикаляше привечерното снежно поле.

— Пусни мойта — каза Александър на шофьора.

Беше се навъсил, гледаше съсредоточено и реших да не се обаждам.

Шофьорът пусна старото парче на „Shocking Blue“:

*I'll follow the sun
that's what I'm gonna do
Trying to forget all about you...*

Не можех да не отнеса това „trying to forget all about you“ към себе си, тия неща женската психика ги прави автоматично, без да се съветва със стопанката си. Клетвата да се върви след слънцето обаче, последвана от думите „това ще направя“, все едно казано от древните викинги, ми се стори възвишена и красива.

*I'll follow the sun
Till the end of time
No more pain and no more tears for me.^[1]*

Вярно, като чух за края на времето, си спомних какво пишеше под рисунката на вълка, която бях видяла в жилището на Александър:

„Фенрир, син на Лот, огромен вълк, който преследва слънцето по небето. Когато го настигне и го погълне, ще настъпи Рагнарьок“.

Това вече попроменяше картинката... И все пак какво дете е, помислих си с нежност, която още сама не осъзнавах, какво смешно момченце.

Стъмни се съвсем. На лунната светлина пейзажът изглеждаше извънземен — и защо ли хората са тръгнали към други планети, след като тук имат места като това? Съвсем спокойно само на метър от невидимия път може би никога не беше стъпвал човешки крак, изобщо ничий крак или лапа, и ние ще сме първите... Когато спряхме, цареше пълен мрак. Нямаше нищо: нито къщи, нито светлини, нито хора, нищо — само нощ, сняг, луна и звезди. Единственото нарушаващо белотата беше някакъв хълм наблизо.

— Слизаме — каза Александър.

[1] Ще вървя след слънцето, това ще направя, ще се мъча да те забравя... Ще вървя след слънцето до края на времето, вече няма нито болка, нито сълзи за мен (англ.) — Б.р.изд. ↑



Беше студено. Вдигнах яката на шубата и нахлупих ушанката. Природата не ме е пригодила да живея на такива места. Пък и какво да правя тук? Еленовъдите не търсят любовни приключения сред снеговете, а и дори да търсят, едва ли бих могла да си настърча опашката в тоя студ. Сигурно веднага ще ми замръзне и ще се счупи като ледена висулка.

Колите бяха спрели така, че фаровете им осветяваха хълма. Влъчите им се разбързаха хора, разопаковаха донесеното оборудване — някакви странни уреди. Приблжих се някакъв мъж със същата шуба като моята и някакво дълго куфарче в ръка и каза на Александър:

— Да почваме ли?

Александър кимна, после се обърна към мен.

— Ела и ти. Гледката е много красива.

Заизкачвахме се по склона на хълма.

— Кога спадна налягането? — попита Александър.

— Снощи — отговори военният.

— Опитайте ли да вкарате вода?

Военният махна с ръка, все едно въпросът беше адски глупав.

— За кой път вече пада на този сондаж?

— За пети — каза военният. — Край, източихме го. И него, и цяла Русия.

И изпсува.

— Сега ще видим дали сме източили всичко — каза Александър.
— И без псувни пред дамата.

— Нова смяна, а? — попита военният.

— Може би.

— Това е добре. Михалич вече не върши работа...

Стигнахме до върха. Видях в далечината ниски постройки, сини и жълти светлилки, решетести метални конструкции, нещо като пушек или може би пара. Луната осветяваше истински лабиринт от положени по земята тръби — едни се гмуркаха в снега, други изчезваха към

хоризонта. Но всичко това беше прекалено далече, за да мога да различа подробности. Хора не се виждаха.

— На връзка ли са? — попита Александър.

— Да — отговори военният. — Ако стане нещо, ще ни съобщят. Какви са ни шансовете?

— То ще си каже — отвърна Александър. — Давай да почваме.

Военният сложи куфара на земята и го отвори. Вътре имаше пластмасов калъф, приличаше на голям пъпеш. Ключалките щракнаха, пъпешът се отвори и видях положен на червено кадифе кравешки череп; изглеждаше много стар, на няколко места се беше пукнал и беше скрепен с метални пластинки. От долната страна беше обкован в метал.

Военният извади от куфара някакъв черен цилиндър и го разгъна. Получи се нещо като телескоп с топка в края. Той заби острия му край в снега и провери добре ли го е забил. Добре го беше забил. После взе черепа, опря обкованата му с метал основа до топката и те се съединиха с леко щракване.

— Готово ли е? — попита Александър.

Той не гледаше какво прави военният, взираше се в далечните светлини и в тръбите като пълководец, оглеждащ местността, която скоро ще се превърне в бойно поле. Военният обърна празните очни кухни на черепа към нефтените сондажи, все едно щеше да снима нещо със странна телекамера.

— Тъй вярно.

— Хайде — каза Александър.

Слязохме при хората, които чакаха до колите.

— Давай пръв, Михалич — каза Александър. — Ако не се получи, се включвам аз.

— Ей сегичка — каза Михалич. — Само момент да вляза в колата.

— Без кетамин не можеш ли?

— Всичко мога, другарю генерал-лейтенант — каза Михалич. — Просто исках както си знам... Вече минах на мускулни инжекции.

— Добре де, давай, както си знаеш — недоволно изсумтя Александър. — Да видим ще се получи ли. Време е да пробваш без помощни средства, Михалич. Повярвай в себе си. Избликни! Wolf-

Flow! Какво ще правим, ако ти стиснат дилъра за ташаците, а? Цялата страна ще се изправи на нокти!

Михалич само изхъмка и тръгна към колите. Докато минаваше покрай мен, ми намигна. Направих се, че изобщо не съм забелязала.

— Една минута — чу се усилен от мегафон глас. — Всички да излязат от периметъра.

Всички, които се бяха струпали пред фаровете на колите, бързо се дръпнаха в тъмнината на нощта. До нас остана само военният, който беше нагласил черепа на върха на хълма. Не знаех дали и аз трябва да се махна и въпросително погледнах Александър.

— Сядай — каза той и ми посочи един сгъваем стол: военният вече беше разгънал два. — Почва представлението на Михалич. Обаче не му се смей, много се стяга. Особено като е на кетамин.

— Помня — казах и седнах.

Александър седна до мен и ми подаде бинокъл. Взех го. Беше парещо студен.

— Какво да гледам? — попитах.

Той ми кимна към пръта с черепа — виждаха се ясно в светлината на фаровете.

— Петнайсет — обади се мегафонът иззад колите. — Десет... Пет... Нула!

Няколко секунди не стана нищо, после се чу глухо ръмжене и в светлината на фаровете се появи вълк.

Беше много различен от звяра, в който се превръщаше Александър. Толкова различен, че сякаш беше от друг биологичен вид. Беше по-малък, с къси крака и изобщо не излъчваше страшното обаяние на хищник убиец. Издълженото му тумбесто туловище изглеждаше прекалено тежко за живот сред дивата природа, да не говорим за условията на естествения подбор. Беше затлъстяло и навеждаше на мисли за древни безчинства, за християнски мъченици и римски императори, които хвърлят враговете си на зверовете. Всъщност приличаше на... Да, приличаше точно на огромен затлъстят дакел, натикан във вълча кожа. Уплаших се, че няма да издържа и ще се разсмея. И от това ми стана още по-смешно. Но успях да надмогна смеха.

Михалич се изкачи по склона и спря под пръта с черепа. Изчака момент, после вдигна муцуна към луната и зави; махаше с вирнатата

си опашка като диригент с пръчицата си.

Изпитах същото чувство, както при трансформациите на Александър: все едно вълчето тяло беше мнимо или в най-добрия случай празен резонатор, като цигулка, а тайната е в звука, издаван от невидимата струна между опашката и муцуната. Реална беше само тази струна и страховитото ѝ *appassionato*, а всичко останало само ми се привиждаше... Усетих близост с това създание: Михалич правеше нещо подобно на това, което правят лисиците, и за това нещо по същия начин му помагаше опашката му.

Воят му отекна с мъчително осмислено ехо първо в основата на опашката ми, а после и в съзнанието ми. В него имаше смисъл — и аз го разбирах. Но е трудно този смисъл да се изрази на човешки език — той резонираше с безкрайно множество думи и не ставаше ясно кои от тях трябва да се подберат. Съвсем приблизително и без никакви претенции за точност бих го превела така:

„Шарена краво! Чуваш ли ме, шарена краво? Това съм аз, аз, старият гаден вълк Михалич, шепна ти в ухото.

Знаеш ли защо дойдох, шарена краво? Животът ми стана толкова черен и страшен, че се отказах от Образа Божи и станах вълк самозванец. И сега вия срещу луната и срещу небето и земята, и срещу твоя череп и всичко съществуващо, та земята да се смили, да се отвори и да ми даде нефт. Знаем, че няма милост за мене, шарена краво. И все пак се смили над мен. Защото ако ти не се смилиш, никой на света няма да се смили над мен. И ти, земьо, погледни ме, потрепери от ужас и ми дай нефт, та да го продам за малко пари. Защото да си изгубиш Божия Образ, да станеш вълк и да нямаш пари е непоносимо и невъобразимо и няма да го допусне Господ, от Когото се отрекох...“

Зовът му беше изпълнен със странна омагьосваща сила и искреност: не ми беше жал за Михалич, но претенциите му бяха съвсем обосновани според всички основни понятия на руския живот. Той, ако мога да го кажа така, не искаше от живота нищо прекомерно,

всичко беше логично и в рамките на приетите в Русия метафизични приличия. Черепът обаче — гледах го през бинокъла — не реагираше.

Михалич ви още десетина минути, приблизително в този смисъл. Воят му беше ту жалостив, ту заплашителен — даже аз настръхвах. Но нищо не се променяше. Не знаех, впрочем, какво трябва да се случи и ще се случи ли изобщо — просто гледах, понеже Александър ми беше казал да гледам черепа. От кратките реплики обаче, които си разменяха Александър и военният, ми стана ясно, че Михалич се е провалил.

Може би защото воят му не беше естествен. Отначало това не се долавяше, но колкото по-дълго виеше, толкова по-ясно се усещаше и накрая чак ми се догади.

Воят секна — и вълка вече го нямаше на хълма. Вместо него там клечеше Михалич — на четири крака. Виждаше се ясно на светлината на фаровете — до последната гънка на шинела. Въпреки студа по лицето му се стичаше пот. Той се изправи и унило тръгна надолу по склона.

Стигна до нас и попита:

— Какво, стана ли?

Военният вдигна радиостанцията до ухото си, казаха му нещо, той я свали и отвърна:

— Няма промяна.

— Понеже вече пети път му вия на тоя залеж — каза Михалич. — Втория път винаги ми се получава. И третия почти винаги. Обаче чак пети... За какво да вия, а?

— Трябва да измислим нещо, момчета — угрижено каза военният. — Всичките ни сондажи вече са на четвърти цикъл. Ако не стигнем до петия, за година-две атлантиците ще ни направят на бантустанленд. Някакви идеи, Саша?

Александър стана.

— Ами да видим. — И се взря с присвити очи в черепа, все едно преценяваше разстоянието. После тръгна нагоре. На половината път смъкна шинела и го пусна в снега — той падна с разперени ръкави.

„Върви като Пушкин на дуела — помислих, погледнах шинела и домислих: — Или като Дантес...“

Заради униформата му май беше второто.

Александър стигна до пръта, внимателно хвана черепа и го обърна на сто и осемдесет градуса, така, че да гледа право към мен —

съвсем ясно виждах през бинокъла празните очни кухни и металната скоба, която крепеше едната от горната страна. А после Александър тръгна пак надолу, стигна до шинела, спря, вдигна лице към небето и почна да вие.

Почна да вие още като човек, но воят го превърна във вълк дори по-бързо, отколкото любовната възбуда. Александър се олюля, гръбнакът му се изви и той падна по гръб. Трансформацията стана с такава скорост, че вече си беше почти вълк, когато тупна на шинела. Без да спира да вие, вълкът се потъркаля няколко секунди в бял облак снежен прах, а после се изправи на четири крака.

В сравнение с тлъстия тромав Михалич веднага си личеше колко е красив. Беше благороден и страшен звяр; наистина направо да се уплашат от него дори северните богове. Но воят му не беше ужасяващ като на Михалич. Беше потих и по-скоро тъжен, отколкото страховит.

„Шарена краво! Чуваш ли ме, шарена краво? Знам, че е срамота пак да ти искам нефт. И не искам. Не сме го заслужили. Знам какво мислиш за нас. Че колкото и да ни дадеш, за Сираченцето няма да остане и капка, а всичко ще изгълтат разните кукуси-юкуси, юкси-пукси и останалите лапачи, дето нямат ни срам, ни съвест. Права си, шарена краво, точно така ще стане. Обаче знаеш ли... Аз знам коя си. Ти си всичките, които са живели тук преди нас. Бащите и майките ни, дядовците и прадедовците ни и преди тях, и още преди тях... Ти си душата на всички, които са умрели с вяра в щастието, което ще дойде някога в бъдещето. И ето, че то дойде. Бъдещето, в което хората живеят не заради не знам какво си, а заради самите себе си. Понеже знаеш ли какво е да нагъваме вмирисано на нефт сашими и да се преструваме, че не забелязваме как последните ледени блокове се стапят под краката ни? Да се преструваме, че към края на тази дестинация хиляда години е вървял народ, който свършва с нас? Излиза, че всъщност си живяла само ти, шарена краво. Имала си за кого да живееш — а ние си нямаме... Имала си нас, а ние си нямаме никого освен себе си. Сега обаче и на тебе ти е

също толкова кофти като на нас, понеже вече не можеш да израстеш за Сираченцето като ябълка. Можеш единствено да дадеш на гадните вълци нефт, та някой кукис-юкис-юкси-пукс да бутне на лойъра, лойърът да бутне на шефа на охраната, шефът на охраната да бутне на коафъора, коафъорът на готвача, готвачът на шофъора, а шофъорът да изчука твоето Сираченце за сто и петдесет долара за един час... И тогава твоето Сираченце ще подремне след аналния секс и после ще се заплати с всичките си сутеньори и мутри, и чак тогава може би ще му останат парички да си купи ябълката, която толкова си искала да станеш за това момиченце, шарена краво...“

Стори ми се, че кравата ме гледа с празните си очни кухини. А после видях през бинокъла как на ръба на едната натежа сълза. И се плъзна по черепа и капна в снега, а след нея втора, после и трета...

Александър продължаваше да вие, но вече не разбирах какво. Може би и нямаше смисъл всъщност — воят се беше превърнал в плач, И аз се разплаках. Всички плачехме... А после разбрах, че всъщност не плачем, а вием — и Михалич, и военният, който беше забил пръта на хълма, и хората в мрака зад колите — всички виеха, вдигнали лица към луната, виеха и плачеха за себе си, за пропадналата си държава, за жалкия си живот, за глупавата си смърт и за възделената цена на барел...

— Ей — чух, — къде се отвя?

— А?

Отворих очи. До стола ми стояха Александър и военният. Малко встрани се беше изгърбил от студ Михалич.

— Готово — каза военният. — Нефтът тръгна.

— Ама как виеше само! — каза Александър. — Невероятно.

— Да — каза Михалич, — бива го момичето. Отначало не ми беше ясно за какво я взехте, другарю генерал-лейтенант.

Александър не отговори, понеже се приближи един от хората, които по време на сеанса се бяха крили зад колите. Беше с униформа, но без пагони и петлици — също като всички други.

— Заповядайте — каза той и подаде на Александър някаква кутийка. — „За заслуги“. Знаем, че имате много такива. Просто искаме да помните колко ви цени Родината.

— Благодаря — равнодушно каза Александър и прибра кутийката в джоба си. — Служа.

Хвана ме под ръка и ме поведе към колата. Когато се отдалечихме от другите, прошепнах:

— Кажи ми честно, като вълк на лисица. Или като плътеник на плътеник, ако предпочиташ. Наистина ли мислиш, че Сираченцето си няма ябълка заради оня кукис-юкис, а не заради вмирисаната рибешка глава, която се прави ту на бик, ту на мечка?

Той се стресна.

— Какъв кукис? Каква рибешка глава?

И чак сега загрях какви идиотщини дрънкам. Беше от стреса — бях престанала да усещам разликата между света и това, което мисля за него. Защото Александър всъщност не беше казал нищо — просто виеше срещу кравешкия череп, всичко останало си беше моя лична интерпретация.

— Мечката пък откъде я измисли? — попита той.

Наистина беше адски тъпо. За мечка и за рибешки глави изобщо не беше ставало и дума.

— От приказките — казах виновно. — Нали ми даде онази книга в самолета.

— А, ясно.

Имаше един въпрос обаче, който можех да задам, без да ме е страх, че ще прозвучи идиотски. Този път прецених предварително възможните впечатления от думите си и попитах чак после:

— Нарочно ме показва на черепа в ролята на Сираченцето. Познах ли?

Той се подсмихна.

— И защо не? Толкова си трогателна.

— Я ме погледни по-хубаво — казах. — Какво Сираченце мога да съм пък аз?

— А бе, ако щеш бъди Мария Магдалина — каза той. — Няма значение. Аз съм прагматик. Моята работа е да пусна нефта. За което черепът трябва да заплаче. Какво да го правя, като не плаче вече от Михалич, та ако ще да си бие пет кубика кетамин, а?

— Но тогава... Тогава значи всичко е лъжа — казах объркано.

Той изхъмка:

— Някой да ти е казал, че изкуството е истина?

В отговор само замигах. Най-смешното беше, че наистина си мислех така. И изведнъж вече не разбирах кой от нас е циничният манипулатор на чуждото съзнание.

— Виж какво — каза той, — пробвай тая концепция да я продадеш на галерия Саатчи. Току-виж я изложили до някоя маринована акула. Може пък и Брайън да я купи. Нали ми предлагаше хиляда лири.

* * *

Уви, Брайън вече не можеше да купи нищо... Тази изтъркана по отношение на мъртвец фраза все пак в наше време е остаряла. Често клиентът е мъртъв, а брокерите му продължават да действат на борсата. И дори когато научат печалната вест, забравената от всички програма продължава да спекулира в киберпространството и да търси изгодни курсове на лирата и йената... От мен обаче Брайън вече със сигурност не можеше да купи нищо. Да не говорим за мисълта, че изкуството трябва да е истина.

С тази тъжна новина ме посрещна Москва. Съобщението в сайта „слухове.ру“, който тайнствено пак ме чакаше най-горе на екрана, гласеше:

АНГЛИЙСКИ АРИСТОКРАТ ОТКРИТ МЪРТЪВ В ХРАМА „ХРИСТОС СПАСИТЕЛ“

Призля ми и не можах да прочета всичко докрай — прегледах го само по диагонал, измъквах истината изпод журналистическите щампи: *„замръзнала гримаса на неописуем ужас“*, *„сълзите на безутешната вдовица“*, *„представители на посолството“*, *„започнато е разследване“*. За Ий Хуй не се притеснявах — за нея това беше, така да се каже, ежедневие. Заслужаваше си да се притеснявам за разследващите случая — да не би и на лицето на някой от тях да не замръзне въпросната *„гримаса на неописуем ужас“*.

И все пак трябваше да помена с добро лорд Крикет. Съсредоточих се, но вместо лицето му, кой знае защо, си спомних документални кадри от лов на лисици — нещо червено и пухкаво търчи през тревата, нещо беззащитно, пълно с ужас и надежда, и го преследват ездачи с елегантни шапки... Прочетох все пак една заупокойна мантра.

Следващото, което привлече вниманието ми, беше заглавието на колонката отдолу:

БОЛЕН ХИЩНИК ТЪРСИ УБЕЖИЩЕ В БИТЦЕВСКИЯ ПАРК

В този опус имаше един невероятно нагъл абзац, който ме засягаше пряко:

„Лисицата, цялата проскубана, по-точно с останала само на места козина, е предизвикала у свидетелите на случката дори не толкова жал, колкото опасение, че наблизко се изхвърлят радиоактивни отпадъци. Възможно е това старо и болно животно да е дошло при хората е надеждата за *сoup de grace*, който да сложи край на страданията му. Но от днешните ожесточени московчани не може да очакваме безплатно дори тази услуга. Не е известно как е свършила гонитбата на болното животно от двамата конни милиционери“.

Ама че мръсен лъжец, помислих, естествено че никой от свидетелите не беше казал нищо за никакви радиоактивни отпадъци — тоя тип сам си го беше измислил, за да си запълни колонката... Интернет колумнистите впрочем пишат за всичко с еднаква наглост — и за политиката, и за културата, дори за покоряването на Марс. А сега и за лисиците... Специално тоя от „слухове“ си имаше запазена марка — винаги пишеше за неизразимо съжаление, когато държеше да оклепе някого от главата до краката. Винаги се изумявах: как може някой да превърне най-висшето от достъпните на човека чувства, състраданието, в отровно жило. От друга страна — жалиш и жилиш — една буквичка е разликата.

От трета, нищо чудно нямаше. Понеже що е това интернет колумнистът? Същество мъничко надрасло милиционерската немска овчарка, но много по-долу от лисица плътеник.

1) приликата на интернет колумниста с немската овчарка е в уменията да лае в строго определен сектор на пространството.

2) разликата е, че овчарката не може да се сети сама точно към кой сектор да лае, а интернет колумнистът го може.

3) приликата на интернет колумниста с лисицата плътеник е в това, че и двамата се стремят да създават миражи, които хората да приемат за реалност.

4) разликата е, че лисицата успява, а интернет колумнистът — не.

Последното не е чудно. Че кой, който може да създава правдоподобни миражи, ще стане интернет колумнист? Никой. Интернет колумнистът не може да убеди в реалността на измислиците си дори самия себе си, та камо ли публиката, мислех си и стисках юмруци. Така че трябва да се спотайва в дупката си и да лае само когато...

И изведнъж забравих и за интернет колумнистите, и за немските овчарки, понеже в ума ми изгря слънцето на истината.

— Да убедиш себе си в реалността на собствените си измислици — прошепнах. — Ами да, разбира се!

Абсолютно внезапно бях решила една загадка, която ме измъчваше много отдавна. От дълго време умът ми беше подхождал към нея ту от една, ту от друга страна — но безрезултатно. А сега нещо се измести, прещрака и всичко си дойде на мястото — все едно случайно бях сглобила главоблъсканица.

И разбрах по какво ние, лисиците, се различаваме от върколаците. Разликата, както се оказва често, беше просто мутирала прилика. Лисиците и вълците са в близко родство — и магията им се основава на манипулирането на възприятията. Начините на манипулиране обаче бяха различни.

Тук трябва да направя кратък теоретичен екскурс, иначе читателят няма да ме разбере.

Хората често спорят дали светът наистина съществува. Или е нещо като „Матрицата“. Много глупав спор. Всичките тези проблеми произтичат от това, че хората не разбират думите, които използват. Преди да почнат да разсъждават по тази тема, би трябвало да си

изяснят значението на думата „съществувам“. И тогава най-вече ще излязат много интересни неща. Хората обаче рядко мислят правилно.

Не искам да кажа, разбира се, че всички хора са абсолютни идиоти. Сред тях има и такива, чийто интелект почти не отстъпва на лисичия. Ирландският философ Бъркли например. Той казва, че да съществува означава да се възприемаш и че всички неща съществуват единствено във възприятието. Достатъчно е да помислиш спокойно по тази тема три-четири минутки и разбираш, че всички останали възгледи по този въпрос приличат на култа към Озирис или вярата в бог Митра. Това според мен е единствената вярна мисъл, осенила западния ум през цялата му позорна история; всичките Хюмовци, Кантовци и Бодриаровци просто бродират по канавацата на това велико прозрение.

Но къде съществува предметът, когато се обръщаме и вече не го виждаме? Понеже не престава да съществува, както си мислят децата и индианците от поречието на Амазонка, нали? Бъркли казва, че той съществува във възприятието на Бога. А катарите и гностиците смятат, че съществува в съзнанието на дявола демиург и аргументацията им изобщо не е по-слаба от тази на Бъркли. От тяхна гледна точка материята е зло, което оковава духа. Между другото, като чета ужасиите на Стивън Хокинг, често си мисля, че ако албигойците са имали радиотелескопи, са щели да обявят Големия взрив за космическа снимка на бунта на Сатаната... В целия този маразъм има и междинен път — да смяташ, че част от света съществува във възприятието на Бога, а другата част е във възприятието на дявола.

Какво може да се възрази? От гледна точка на лисиците, никога не е имало никакъв Голям взрив, както я няма и нарисуваната от Брьогел Вавилонска кула, та дори репродукция на тази картина да виси в стаята, която сънувате. А Бог и дяволът са просто понятия, които съществуват в ума на онзи, който вярва в тях: птичката изобщо не слави Господа, когато пее, попът си мисли, че Го слави. Бъркли казва, че възприятието непременно трябва да има субект, така че тържествено погребва търкулналите се под бюфета монети и падналите зад леглото чорапи в черепа на създадения за тази цел Творец. Обаче как да се оправим с положението, че бърклианският Бог, в чието възприятие съществуваме, сам съществува най-вече в абстрактното мислене на представителите на европоидната раса с годишен доход от пет хиляди

евро? И че изобщо го няма в съзнанието на китайския селянин или на птичката, която изобщо не е наясно, че е Божия? Как стои въпросът с това, ако „съществувам“ наистина означава „възприемам“?

Никак, казват лисиците. На основния въпрос на философията лисиците имат основен отговор. И той е — забравяме основния въпрос. Няма никакви философски проблеми, има само анфилада лингвистични задънени улици, породени от неспособността на езика да отрази Истината.

По-добре е обаче да стигнеш в такава задънена улица още в първия абзац, отколкото след четирийсет години проучвания и пет хиляди изписани страници. Когато най-после разбира как стоят нещата, Бъркли почва да пише само за чудодейните свойства на катранената настойка, която открива в Северна Америка. Поради тази причина и до днес разни филистери му се присмиват — защото не знаят, че в онези далечни времена катранът в Америка се е добивал от растението Jimson Weed или Datura, преведено — татул. Преносно — опиум.

Та като зачекнахме тази тема, религиозните лицемери ни обвиняват — нас, плътниците, — че сме заблуждавали хората и сме изкривявали Божия образ. Очевидно тези, които го твърдят, не са съвсем наясно с Божия образ, понеже го изографисват според собствените си джендемски физиономии. Във всички случаи думите „заблуждавам“ и „изкривявам“ са прекалено оценъчни, прехвърлят въпроса в емоционална плоскост и ни отдалечават от същността на нещата. А тя е (моля много внимателно да прочетете следващия абзац, понеже минавам към главното):

Тъй като битието на нещата се състои в тяхната възприемаемост, всяка трансформация може да протича по два начина — или да е възприятие на трансформацията, или да е трансформация на възприятието.

В чест на великия ирландец бих нарекла това правило Закон на Бъркли. И трябва да го знаят всички търсачи на истината, всички бандити и мошеници, брeнд маркетолози и педофили, които държат да

останат на свобода. Та значи лисиците и вълците плътеници използват в практиката си различните аспекти на Закона на Бъркли.

Ние, лисиците, използваме *трансформацията на възприятието*. Въздействаме върху възприятието на клиентите, като ги караме да виждат това, което искаме. Илюзията, която им налагаме, за тях е абсолютно реална — белезите по гърба на незабравимия Павел Иванович са достатъчно доказателство за това. Самите лисици обаче продължават да виждат изходната реалност такава, каквато според Бъркли я вижда Бог. Точно затова ни обвиняват, че сме били изкривявали Божия образ.

Това, разбира се, е лицемерно обвинение, базиращо се на двоен стандарт. Трансформацията на възприятието е основата не само на лисичите илюзии, но и на множество пазарни технологии. Фирмата „Форд“ например слага на едно евтино пикапче F-150 красива предна решетка, сменя му каросерията и нарича получения продукт „Линкълн Навигейтър“. И никой не твърди, че фирмата „Форд“ изкривява Божия образ. За политиката просто няма да приказвам — там всичко е ясно. Негодувание обаче, кой знае защо, предизвикваме единствено ние, лисиците.

За разлика от нас, върколаците използват *възприятието на трансформацията*. Те създават илюзията не за другите, а за себе си. И вярват в нея до такава степен, че илюзията престава да е илюзия. В Библията, мисля, се говори за това — ако имате вяра колкото синапено зърно... Вълците я имат. Тяхното превъплъщение е своего рода верижна алхимична реакция.

Отначало върколакът кара самия себе си да повярва, че му расте опашка. А появяващата се опашка, която при вълците е също такъв орган на внушението, както при нас, въздейства хипнотично на собственото съзнание на вълка и го убеждава, че с него наистина става трансформация — и така до окончателното му превръщане в звяр. В техниката това е познато като положителна обратна връзка.

Превъплъщението на Александър винаги започваше с едно и също: тялото му се извиваше, все едно опънато от невидимо въже между опашката и черепа. Сега вече знаех за какво става въпрос. Енергията, която лисиците насочват към хората, вълците затварят в самите себе си и предизвикват трансформацията не в чуждото

възприятие, а в своето собствено, и чак после, като следствие — в чуждото.

Може ли такава превъплъщение да се нарече реално? Никога не съм разбирала докрай смисъла на това определение, да не говорим, че всяка епоха влага в него свои значения. В днешния руски език например думата „реален“ има четири основни употреби:

1) бойно междуметие, употребявано от бандитите и служителите на ФСБ по време на ритуала на смяна на „чадъра“.

2) жаргон, използван от *upper rat* и *хуй сосайъти* в разговорите им за сметките им в чужбина.

3) технически термин, имащ отношение към недвижимите имоти.

4) общоупотребително прилагателно, означаващо „нещо, което има еквивалент в долари“.

Последното значение прави термина „реален“ синоним на думата „метафизичен“, доколкото в наши дни доларът е мистична величина, крепяща се единствено на вярата в това, че утре ще прилича на днес. А с мистиката трябва да се занимават не плътениците, а онези, на които това им е професия — политтехнолозите и икономистите. Тъкмо затова няма да нарека превъплъщението на върколаците „реално“ — иначе може да се създаде усещането, че става въпрос за пошли човешки вярвания. Несъмнени са обаче два момента:

1) трансформацията на вълка качествено се различава от лисичата илюзия, въпреки че се базира на същия ефект.

2) вълчата метаморфоза изисква огромна енергия — много повече, отколкото използваме в илюзиите си ние, лисиците.

Тъкмо поради това вълците не могат да остават дълго в животинското си тяло и фолклорът свързва преобразяването им с различни времеви ограничения — тъмната част на денонощието, пълнолуние или нещо подобно. В това покойният лорд Крикет беше съвсем прав.

Спомних си странното изживяване по време на лова ми — когато за пръв път осъзнах реликтовото излъчване на опашката ми към самата

мен. Но какво точно си внушавах? Че съм лисица? Нали го знаех и без да си го внушавам... Къде беше проблемът? Чувствах, че съм на прага на нещо важно, което може да промени целия ми живот и да ме изведе накрая от духовната задънена улица, в която се бях набутала през последните пет века. За свой позор обаче първо си помислих не за духовната практика, съвсем не.

Срам ме е да го призная, но първата ми мисъл беше за секса. Спомних си твърдата сива опашка на Александър и разбрах как да изведа любовните ни преживявания на нова орбита. Беше просто. Механизмът за въздействие върху съзнанието, който използват лисиците и вълците, съвпада в основното — различна е само интензивността на внушението и обектът. Аз, така да се каже, наливах на клиента си шампанско и на него му ставаше хубаво. А Александър излокваше цяло шише водка и след това всички около него изпадаха в ужас. Действащата субстанция обаче, алкохолът, беше една и съща.

Та значи ако обединяхме възможностите си, можехме да направим от шампанското и водката най-различни коктейли. Защото сексът не е само съединяване на някои телесни части. Сексът е енергетичен съюз между две същества, съвместен трил. Ако се научим да събираме хипнотичните си вектори, та да се гмуркаме заедно в любовната илюзия, помислих си, ще си направим такава гара за двама, че всяка траверса ще е на цената на златото.

Имаше само един проблем. Първо трябваше да се разберем какво искаме да видим. И то не е думи — думите са несигурна опора. На базата само на думите можеше да си представим крайния маршрут на пътешествието ни съвсем различно. Трябваше да имаме готово изображение, което да е отправна точка на визуализацията ни. Картина например...

Опитах се да си представя някоя подходяща класическа картина. И като напук не се сетих за нищо интересно — сетих се само за ранния Пикасо: „Стар евреин и момче“. Преди много години си отбелязвах с картичка с репродукция на тази картина докъде съм стигнала в „Психопатологията“ на Фройд — така и не можах да я дочета, — и оттогава помня тези две тъжни тъмни фигури до последната подробност.

Не, картините не вършеха работа. Защото не дават представа как изглежда обектът триизмерно. Много по-добре щеше да е нещо на

видео. Александър има толкова голям телевизор, помислих. Все трябва да свърши някаква работа, нали?

* * *

Има едни турски дъвки с картинки вътре и на картинките са нарисувани влюбени в най-различни смешни ситуации. Под картинките пише: „Love is...“ Доскоро често ги виждах налепени по стените на асансьорите и входовете. Ако трябва да направя своя версия на този комикс, ще нарисувам вълк и лисица със сплетени опашки, как гледат телевизия.

Технологията на чудото се оказа по-проста, отколкото предполагам. Достатъчно беше да съединим хипнотичните си органи във всяка поза, която ни позволяваше да го направим. Допираха се само опашките ни: трябваше да гледаме какво става на екрана и потяната близост само пречеше.

Разработихме ритуала невероятно бързо. Обикновено той лягаше на една страна и отпускате краката си на пода, а аз сядах до него. Пускахме си някой филм и аз го галех, докато не почнеше трансформацията. Тогава качвах крака на пухкавите му слабини, съединявахме антените си — и се почваше нещо безумно, което никое безопашато същество не може да разбере. Интензивността на преживяването беше толкова силна, че трябваше да прилагам специална техника, за да се успокоя — откъсвах очи от екрана и си повтарях мантрата от Сутрата на сърцето, хладна и дълбока като кладенец; в тези санскритски стихове всяка душевна суета се разтваря безследно. Обичах да гледам как се съединяват опашките ни — червена и сива. Все едно някой палеше прогнил пън и по него плъзваша весели искрящи пламъци... Не споделях това сравнение с Александър все пак.

Но докато техническата страна на нещата беше елементарна, изборът на маршрут за разходките ни всеки път пораждаше спорове. Вкусите ни не само бяха различни, те просто бяха от различни вселени. Всъщност при него беше изобщо трудно да се говори за вкус в смисъл на ясна система на естетични ориентири. Беше като осмокласник, харесваше всичко героично-сентиментално и с часове ме

караше да гледам самурайски драми, уестърни и — нещо, което изобщо не можех да понасям — японски анимационни филмчета за роботи. А после въплъщавахме в мечта страничните любовни линии, нужни на режисьорите на целия този видеобоклук, за да има поне някакви паузи между убийствата и побоищата. Отначало беше интересно, впрочем. Но само отначало.

Като на професионалистка със стаж бързо ми писна от стандартните любовни quickies — бях дала на човечеството повече илюзии на тази тема, отколкото порнофилми беше заснело самото то. Харесваше ми да бродя из terra incognita на съвременната сексуалност, да изследвам граничните ѝ области, ойкумена на обществения морал и нравственост. А той не беше готов за това и въпреки че никой на света не можеше да стане свидетел на съвместната ни халюцинация, винаги го възпираше някакъв вътрешен часови.

На призивите ми да се отправим в някое необичайно пътешествие отвърщаше с притеснен отказ или, напротив, предлагаше нещо немислимо за мен. Например да се превърнем в две анимирани трансформерчета, които откриват интереса си едно към друго на покрива на някой токийски небостъргач... Ужас. А когато аз настоявах да съм немският майор от „Касабланка“ и да го натегна, докато той е негърът пианист и пее „It’s summer time and the living is easy“, го обземаше такъв ужас, все едно го увещавах да измени на Родината.

Това би могло да е интересна тема за доктор Шпенглер: повечето руски мъже са хомофоби, понеже в руския ум са много силни метастазите на криминалния кодекс на честта. Всеки сериозен мъж, с каквото и да се занимава, си има едно наум за затвора и се стреми да не допуска нарушения на затворническите табута, за което ще трябва да плаща със задника си. Поради тази причина животът на руския мачо прилича на перманентен спиритически сеанс: докато тялото се къпе в разкош, душата си излежава присъдата зад решетките.

Аз, впрочем, знам защо е така и мога да напиша по въпроса дебела умна книга. Основната ѝ идея ще е следната: Русия е общинна страна и разрушаването на селската общинност води до това, че източник на народния морал става престъпната. Престъпниците заемат мястото, където е живял Бог — по-точно е да се каже, че Бог сам става един от тях: дума даваш, дума държиш, както тегли чертата на дискурса неизвестният майстор на криминалните татуировки. А когато

беше демонтирана и последната протеза на религията, съветски „вътрешен партиен комитет“, камертон на руската душа окончателно стана китарата, акомпанираща на престъпните балади.

Но колкото и да е отвратителен престъпническият морал, друг изобщо не остана. Навсякъде каруци с дини и няма свестни хора, няма, приблизително така пише Лермонтов. Интересно е обаче, че „дини“ в днешния руски жаргон означава милиарди, за което наскоро писах на Ей в Тайланд. Та дини има, а свестни хора няма, останаха само ченгета-куки и журналистчета-спинтрии, специализирали се в пропагандата на либералните ценности.

Уф! Няма да го задрасквам това последното изречение, нека читателят да му се полюбува. Това е то лисичият ум. Ние, плътениците, сме си естествени либерали, горе-долу както душата е родена християнка. Но какво пиша? Да, какво пиша?! Ужас. Макар че е ясно откъде ми се е набило в главата. За журналистите-спинтрии — от ченгетата-куки. А за ченгетата-куки — от журналистите-спинтрии. Няма как: като чуе някакво съждение, лисицата непременно го споделя в първо лице. Понеже как иначе? Ние си нямаме наше мнение по тези въпроси (то само това остава), а пък ни се налага да живеем сред хората все пак. И съответно да се пласираме. Добре все пак, че не ми се налага да пиша книга за Русия. Не ставам за Солженицин в Ясна поляна. *Да не живеем в лъжа. LG.* Уф, пак се отвлякох.

Рядко обсъждах с Александър природата на хомофобията му (той не обичаше да говори за това), но бях сигурна, че причината трябва да се търси в престъпните катакомби на руското съзнание. Хомофобията му стигаше дотам, че той отхвърляше всичко, в което имаше и най-малкия намек за педерастия. При което я намираше на най-неочаквани места. Смяташе например, че стихотворението на Бунин „Петел^[1] на кръста на черквата“ е посветено на тежкото положение на гейовете в царска Русия. Когато ми го каза, си представих как някой шансоние се опитва да си спаси задника от пияните селяни, излезли с иконите на литийно шествие, като им пее от камбанарията.

— Защо толкова мразиш гейовете? — попитах.

— Защото са антиприродни.

— Но нали природата ги е създала. Как ще са антиприродни?

— Антиприродни са — тросна се той. — Децата са скрити в секса като семките в динята. А педалите се борят за правото да ядат

дини без семки.

— С кого се борят?

— С динята. На всички останали вече отдавна им е през оная работа. Динята обаче не може да съществува без семки. Точно затова казвам, че са антиприродни. Не са ли?

— Познавах една диня — казах, — която смяташе, че размножаването на дините зависи от способността им да внушат на хората мисълта, че е полезно да се гълта семенцето им. Дините обаче преувеличават хипнотичните си способности. Всъщност размножаването на дините става чрез процес, за който те си нямат представа, тъй като не могат да бъдат негови свидетели. Понеже този процес почва там, където свършва динята.

— Пак го извъртя така, че нищо не разбрах, рижавелке — каза той недоволно. — Хайде без тия педалски номера.

Александър особено ненавиждаше Лукино Висконти. Предложенията ми да пуснем нещо на този режисьор (когото смятам за един от най-големите майстори на двайсети век) всеки път се приемаха като лична обида. Запазила съм фрагмент от един наш спор. Всички други диалози в записките ми са възпроизведени по памет, но този е абсолютно точен, понеже случайно го записах. Привеждам го, защото искам още веднъж да чуя гласа на Александър — докато пиша, ще си го слушам.

АС: „Смърт във Венеция“? Стига, ма! Аз да не съм педал!

АХ: Дай тогава „Семеен портрет“.

АС: Не. Такеша Китано. Затоичи наказва гейшата убийца... А после гейшата убийца наказва Затоичи.

АХ: Не ща. Дай по-добре още веднъж „Отнесени от вихъра“.

АС: А, не. Стълбището е много дълго.

АХ: Какво стълбище?

АС: По което трябва да те качвам в спалнята. А пък ти ще го направиш пет пъти по-дълго. Предния път цял се изпотих. Сериозно. Макар че уж така и не станахме от дивана.

АХ: Ами обичам да ме носят на ръце от време на време... Добре, този път ще го направя късичко. Хайде де...

АС: Хайде по-добре... Ще ми се нещо със стрелба.

АХ: Ами тогава „Мълхоланд Драйв“! Там стрелят. Моля ти се де!

АС: Пак с твоите глупости. Няма, колко пъти да ти казвам! Намери си някой педал на пиацата и си го гледай с него.

АХ: Защо пък педал? Няма ли лесбийки?

АС: То пък голямата разлика!

(По-нататък в разговора следва пауза, през която се чува шумолене и потракване. Прехвърлям разпилените по пода касети.)

АХ: Я, има един филм по Кинг. „Dreamcatcher“. Гледал ли си го?

АС: Не.

АХ: Дай да го пробваме. И няма да сме хора, а пришълци.

АС: Какви са пришълците?

АХ: С вертикални зъбати усти по дължината на цялото тяло, очите им са отстриани. Целувка с кръв, представяш ли си? Това си е жив кунилингус. Мисля, че точно така се размножават.

АС: Скъпа, кръвта на работа ми е предостатъчна. Дай нещо романтично.

АХ: Романтично... Романтично... „Матрицата-2“ например. Искаш ли да изучааш Киану Рийвз?

АС: Не особено.

АХ: Дай тогава аз да го изучавам.

АС: Забранявам. Третата „Матрица“ имаме ли я?

АХ: Да.

АС: Там може да се получи интересно с ония машинки...

АХ: Какви машинки?

АС: Ония човекоподобните роботи, в които се пъкват хората. И черните октоподи. Значи роботът хваща някой черен октопод и...

АХ: Ти да не си на дванайсет години?

АС: Значи разкарваме „Матрицата“.

(Пак шумолене. Май минавам към компактдисковете.)

АХ: А „Властелинът на пръстените“?

АС: Пак ще измислиш нещо гадно.

АХ: Чак на хобит няма да пусна, можеш да си сигурен. От какво те е страх всъщност? Че може да научат в работата ти? Да си развалиш моралния облик?

АС: Не ме е страх. Просто не искам...

АХ: Имаме филми и на английски. Хм, интересна подборка.

АС: Кои са?

АХ: „Midnight Dancers“... „Sex Life in LA“...

АС: Не ги ща.

АХ: „Versace Murder“?

АС: Не.

АХ: Защо?

АС: Просто не ща.

АХ: А знаеш ли какво казват гейовете в Маями вместо vice versa? Vice Versace^[2]. Виж колко духовито...

АС: Да бе, понеже отначало единият педал духа на другия и после обратно. Това ти е духовитото.

АХ: Да го пусна ли?

АС: Казах ти вече. Върви на паметника на героите от Плевен или в магазин „Морски дарове“, намери си някой педал и си прави кефа с него.

АХ: Не бъди чак такъв обскурант. Четох, че дори в дивата природа има хомосексуални животни. Овцете. Маймуните.

АС: Колкото до маймуните, аргументът изобщо не е в полза на педалите.

АХ: Добре са те подковали. Коя е тая касета, дето я взе?

АС: „Ромео и Жулиета“.

(Чува се как пръхтя презрително.)

АХ: Хвърли я в боклука.

АС: Дай да я изгледаме още веднъж.

АХ: Ох, не ти ли писна?

АС: Добре де, за последен път. Хайде, а? Точно като Жулиета си с това потниче.

АХ: Ох, какво да те правя, Ромео... Добре. Обаче при едно условие.

АС: Какво?

АХ: После пускаме „Мълхоланд Драйв“.

АС: Р-р-р!

АХ: Божичко! Вече?!

АС: Р-р-р!

АХ: Сега де, сега... Пускам го. Скоро ще го науча наизуст тоя филм. Два рода равно свински от Верона, чиято свинщина е тук пред вас, отново нарушавайки закона, проливат ближна кръв със вражи бяс...

АС: У-у-у!

АХ: Не се стягай де, сивчо. Това е Шекспир. Апропо, по въпроса за свинята. Не помня казвах ли ти, Свинята не може да види небето, просто вратът ѝ е такъв. Хубава метафора, нали? Просто не може — и точка. Дори сигурно не знае, че има небе...

[1] Петух (рус.) — петел; пасивен хомосексуалист — Б.пр. ↑

[2] Vice versa (лат.) — обратно; vice (англ.) — порок — Б.р.изд. ↑



Любовта и трагедията вървят ръка за ръка. За това са писали Омир и Еврипид, Стендал и Оскар Уайлд. А сега е моят ред.

Докато не научих от собствен опит какво е любов, я смятах за специфично наслаждение, което безопасатите маймуни получават от общуването си допълнително към секса. Тази представа се беше създала в ума ми от многото описания, които бях чел в поезията и прозата. Откъде можех да знам, че писателите изобщо не изобразяват любовта, каквато е наистина, а конструират словесни симулакруми, които да изглеждат най-добре на книга? Мислех се за професионалистка в любовта, понеже много столетия я бях внушавала на другите. Но едно е да пилотираш летящия към Хирошима Б-29, а съвсем друго — да го гледаш от централния площад на същия град.

Любовта изобщо не се оказва такава, каквато я описват. Беше по-близо до смешното, отколкото до сериозното — но това не означаваше, че мога да я пренебрегна. Не приличаше на опиянение (най-използваното сравнение в литературата) — но пък още по-малко приличаше на трезвост. Възприятията ми за света не се промениха: Александър изобщо не ми приличаше на прекрасен принц на черен „Майбах“. Виждах всичките му ужасни страни, но колкото и да е странно, те само го правеха по-очарователен в очите ми. Разсъдъкът ми се примири дори с идиотските му политически възгледи и започна да намира в тях някаква сурова северна самобитност.

В любовта нямаше никакъв смисъл. Но пък за сметка на това тя придаваше смисъл на всичко друго. Направи сърцето ми леко и празно като балонче. Не разбирах какво става с мен. Но не защото бях оглупяла — просто в онова, което ставаше, нямаше нищо за разбиране. Някои ще кажат, че такава любов не е дълбока. А според мен онова, в което има дълбочина, вече не е любов, а сметка или шизофрения.

Лично аз не се наемам да кажа какво е любовта — вероятно тя и Бог могат да се определят само по апофазата, чрез онова, което не са. Но апофазата също ще е грешка, защото те са всичко. А писателите,

които пишат за любовта, са мошеници и най-големият мошеник е Лев Толстой с тъпата „Кройцерова соната“. Толстой, впрочем, го уважавам.

Откъде можех да знам, че романтичното ни приключение ще е съдбоносно за Александър? Оскар Уайлд пише: „Yet each man kills the thing he loves...“ Този писател живееше в епохата на примитивния антропоцентризъм, отгук идва и думата „man“ (пък и сексизмът тогава се прощаваше лесно, особено на гейовете). В останалото обаче Уайлд улучва десетката. Аз погубих звяра, the Thing. Красавицата уби чудовището. И оръдието на убийството се оказа самата любов.

Помня как почна този ден. Събудих се и дълго лежах по гръб, издигах се от дълбините на някакъв много приятен сън, който изобщо не можех да си спомня. Знаех, че в такива случаи трябва да лежиш, без да мърдаш и без да отваряш очи, в позата, в която си се събудил, и тогава сънят може да изплува в ума ти. Така и стана — след около минута си го спомних.

Бях сънувала чудна градина, обляна от слънце и пълна с птичи песни. В далечината долу се виждаше ивица бял пясък и морето. Пред мен имаше отвесна скала и в нея пещера, затворена с каменна плоча. Трябваше да махна плочата, но тя беше тежка и не можех да я помръдна. Напрегнах всички сили, запънах крака в земята и тласнах плочата. Тя падна настрани и видях черната дупка на входа. Лъхна ме влага и стара смрад. А после от мрака в слънчевия ден започнаха да излизат кокошки — една, втора, трета... Не можех да ги преброя, толкова много бяха. И всичките вървяха и вървяха към светлината и щастieto и вече нищо не можеше да ги спре — бяха разбрали къде е изходът. Видях сред тях и моята, последната, оная с бялото петно, и ѝ махнах с лапа (в съня вместо ръце имах лапи като при супрафизична промяна). Тя дори не ме погледна, просто мина покрай мен. Но аз изобщо не ѝ се разсърдих.

Какъв чуден сън, помислих и отворих очи.

На стената трепкаше слънчево зайче. Това беше виртуалното ми място под слънцето, имах си го, без изобщо да ми се налага да се боря за него — правеше го огледалцето: хвърляше на стената отразен лъч. Помислих за Александър и се сетих за любовта ни. Тя беше също така несъмнена, както и потрепващото на стената жълто слънчево зайче. Днес между нас трябваше да стане нещо немислимо, нещо наистина

чудесно. Още преди да съм намислила какво ще му кажа, хванах телефона.

— Ало? — каза той.

— Искам да те видя.

— Ами ела — каза той. — Само че нямаме много време. Довечера отлитам на север. Ще ни останат само два-три часа.

— Ще ми стигнат — казах.

Таксито едва се влачеше, светофарите не превключваха по цяла вечност и на всяко кръстовище ми се струваше, че още няколко секунди чакане — и ще ми се пръсне сърцето.

Щом излязох от асансьора, той си свали маската и подуши въздуха.

— Сигурно никога няма да свикна с това как миришеш. Уж помня, обаче всеки път се оказва, че помня нещо съвсем друго. Май трябва да ти отскубна няколко косъмчета от опашката.

— Защо? — попитах.

— Ами... Ще си ги нося в медальон до сърцето — каза той; — И от време на време ще го отварям и ще си ги мириша. Като средновековен рицар.

Усмихнах се — представите му за средновековните рицари очевидно бяха взети от вицовете. Всъщност може би точно затова те доста приличаха на истината. Рицарите, разбира се, не носеха в медальоните си косми от опашка — че кой ще им даде! — но като цяло картината беше достоверна.

Видях до дивана нещо ново — лампа, направена като огромна чаша за мартини. Набучен с крушки конус на високо тънко краче.

— Много е красива. Откъде се взе?

— Подарък ми е от еленовъдите.

— От еленовъдите ли?

— По-точно от ръководството на еленовъдите. Едни жалки хитреци от Ню Йорк. Хубава е, нали? Като око на водно конче.

Обзе ме такова желание да го прегърна, че едва се сдържах. Защото се страхувах, че ако направя още една крачка, между нас ще заискри волтова дъга. Той май усети чувствата ми.

— Нещо си особена днес. Да не си дрогирана?

— Защо, страх ли те е? — Погледнах го изпод вежди.

— Ха — каза той. — И по-страшни неща съм виждал.

Бавно тръгнах да то обиколя. Александър се ухили и тръгна да ме обикаля на обратно, без да откъсва поглед от мен, все едно бяхме фехтувачи от „Аниматрицата“ — той много обичаше да я гледа, — като ме закачи с косматата си сива кука (това е то истинското включване, не като на екрана). После едновременно спряхме. Пристъпих към него, сложих ръце на пагоните му, придърпах го към себе си и за пръв път от началото на връзката ни го целунах в устата — така, както правят хората.

Никога никого не бях целувала така. Имам предвид физически, уста в уста. Беше странно усещане — мокро, топло, с леко почукване на зъби в зъби. Вложих в първата си целувка цялата си любов. А в следващата секунда му почна трансформацията.

Отначало всичко изглеждаше както обикновено — опашката му се изви над гръбнака (всъщност направо изскочи от него) и между нея и главата му се опъна невидима енергетична жица. Обикновено след това той само за няколко секунди се превръщаше във вълк. Но сега нещо не беше наред. Той потрепери в конвулсия и падна по гръб, все едно опашката му внезапно беше станала толкова тежка, че го беше дръпнала към пода. А после бързо и страшно заразмахва ръце и зарита (така правят хората, когато получат черепна травма) и след секунди се превърна в черно, абсолютно улично, даже безпризорно-помиярско куче.

Да, куче. Беше колкото овчарка, но очевидно беше помияр. В неблагоприятните му пропорции личеше смесицата на най-различни породи, а очите му бяха умни, ясно-зли и почти човешки, като на псетата, които нощуват пред станциите на метрото с клошарите. И освен това беше синкавочерно, дори лилаво-черно, също като брадата на Аслан Удоев.

Не знам дали заради цвета, или заради щръкналите остри уши, които сякаш долавяха далечен звук, но в това куче имаше нещо сатанинско: навяваше мисли за гарвани над бесило, за нещо демонично... Разбирам, че е странно същество като мен да казва: „навяваше мисли за нещо демонично“, но какво да направя, като си беше точно така? Но най-страшен беше — не знам дали ми се счу, или наистина се разнесе едновременно от всички страни — ужасеният стон, все едно стенеше самата земя.

Толкова се уплаших, че изскимтях. Той отскочи от мене, обърна се към огледалото, видя се, дръпна се и също заскимтя. Освестих се. Вече разбирах, че с него е станало нещо страшно, някаква катастрофа — и че аз съм виновна за нея. Катастрофата беше предизвикана от моята целувка, от електрическата дъга на любовта, която бях предизвикала, като бях впила устни в неговите.

Седнах до него и го прегърнах през раменете. Но той се дръпна и когато опитах да го спра, ме ухапа по ръката. Не чак много силно, но на две места ми изби кръв. Изскимтях и отскочих. Той се хвърли към вратата, блъсна я с лапи и изчезна зад нея.

Не излезе цял час. Разбирах, че иска да е сам, и не му се натрапих. Но ме беше страх, ужасявах се, че всеки момент ще чуя изстрел (нали веднъж вече беше казал, че ще се застреля, и то заради истинска глупост). Вместо изстрел обаче чух музика — той пусна „I Follow the Sun“, после пак. И пак. Очевидно душата му се нуждаеше от кислород.

Аз все така седях на килима пред дивана. Но постепенно се успокоих и може би намерих обяснението за онова, което се беше случило. Отначало си спомних покойния лорд Крикет и лекцията му за змийската сила, която се спуска по опашката. Когато бях чула думата „свърхплътеник“, естествено бях решила, че всичките му дрънканици са абсолютна идиотия, гирлянда зловонни мехури в блатото на профанизирания езотеризъм. Един аспект от случилото се обаче придаваше на думите на лорда известен смисъл.

Преди превръщането си Александър падна на пода така, все едно го бяха дръпнали за опашката. Или все едно опашката му беше станала невероятно тежка. Каквото и да беше станало, беше необичайно и го беше изненадало — и беше свързано е органа му на внушение. А лорд Крикет беше казал, че преходът от вълк към онова, което наричаше „свърхплътеник“, става, когато кундалини се спусне чак до края на опашката. Освен това...

И тук идваше най-неприятното. Освен това той спомена за необходимата за трансформацията „инволтация на мрака“, духовното въздействие на висшата „демонична същност“...

Little me?

Трудно ми беше да го повярвам. От друга страна, в думите на покойния лорд спокойно можеше да има случайно късче истина,

открито някъде от въпросния Алистър Кроули. Понеже по света се провеждат много тайни събрания и мистични ритуали и не всичките в крайна сметка са пълно шарлатанство. Несъмнено беше едно — бях изиграла съдбовна роля в случилото се. Очевидно бях станала катализатор на някаква неясна алхимична реакция. Както казва Харуки Мураками, силата, която излиза от жената, не е голяма, но може да разбушува сърцето на мъжа...

Най-страшното беше, че разбирах необратимостта на станалото — тия неща плътниците ги разпознават безпогрешно. Чувствах, че Александър никога няма да стане същия като преди. И това не беше само предположение, усещах го с опашката си. Все едно съм изпуснала скъпоценна ваза и тя се е пръснала на хиляди парченца — никога не можеш да я залепиш.

Събрах сили, отидох до вратата, зад която се беше скрил, и я отворих.

Никога не бях влизала тук. Оказа се, че стаята е съвсем малка, почти килерче, само с масичка, фотьойл и секция под ъгъл. На масичката имаше малък цифров магнетофон. Който за не знам кой ли път свиреше песента на Shocking Blue и се заклеваше да преследва слънцето до края на времето.

Александър беше неузнаваем. Беше се преоблякъл — не беше с генералска униформа, а с тъмносиво сако и черно поло. Никога не го бях виждала с такива дрехи. Но по-важно беше друго — нещо недоловимо беше станало с лицето му; очите му като че ли бяха по-близо едно до друго и бяха избледнели. Променило се беше и изражението им — в тях се четеше отчаяние, уравновесено от ярост — мисля, че само аз бих могла да разложа на тези съставни части външно спокойния му поглед. Беше той — и не беше той. Стана ми страшно.

— Саша — казах тихо.

Той ме погледна в очите.

— Помниш ли приказката за аленото цвете?

— Помня я — казах.

— Чак сега разбрах какъв е смисълът ѝ.

— И какъв е?

— Любовта не преобразява. Тя просто смъква маските. Мислех си, че съм принц. А се оказа, че... Ето я душата ми.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Не говори така — прошепнах. — Това не е вярно. Нищо не си разбрал. Душата няма нищо общо. Това е... Това е като...

— Като да се излюпиш — тъжно каза той. — Не можеш да се върнеш в черупката.

Изрази чувствата ми невероятно точно. Значи промяната наистина беше необратима. Не знаех какво да кажа. Искаше ми се да се продъня вдън земя — първо през пода, после през самата земя и така до безкрай... Но той не ме обвиняваше. Напротив, ясно си личеше, че вижда причината за случилото се у себе си. Наистина благородно сърце!

Той стана и каза:

— Заминавам на север. — И нежно прокара пръсти по бузата ми. — Да става каквото ще. Ще се видим след три дни.



Дойде след два.

Беше сутринта. Не го чаках, инстинктът ми не ми подсказваше нищо. Потропването на вратата беше странно, слабо. Ако беше дошла милицията, пожарната инспекция, санепидстанцията, районният архитект или други някои носители на националната идея, тропането нямаше да е такова — знам как тропат, когато идват за пари. Реших, че е старата чистачка, дето мете трибуните. Понякога идва за гореща вода да си направи чай. Два електрически чайника ѝ подарих, но тя пак идва — от самота сигурно.

Беше Александър — мъртвешки бледен, с тъмни кръгове под очите и дълга драскотина през лявата буза. Миришеше на алкохол — не снощен, а като от току-що отворена бутилка водка. Никога досега не ми беше мирисал на алкохол.

— Как ме намери? — попитах.

Наистина беше трудно да измисля по-тъп въпрос. Той дори не си направи труда да ми отговори.

— Можеш ли да ме скриеш? Няма време.

— Разбира се — казах. — Влизай.

— Тук не става. Моите хора знаят за това място. Нямах ли някое друго?

— Имам. Влез да ми кажеш какво става.

Той тръсна глава.

— Тръгваме веднага. До пет минути ще е късно.

Разбрах, че работата е сериозна.

— Добре — казах. — Тук ще се връщаме ли?

— Едва ли.

— Тогава ще си взема сака. И колелото. Няма ли да влезеш?

— Ще те изчакам тук.

След няколко минути вече вървахме по една алея и се отдалечавахме от спортния комплекс. Бутах колелото, тежкият сак висеше на лявото ми рамо, но Александър изобщо не изяви желание да

ми помогне. Не му беше присъщо, но пък виждах, че едва се крепи на крака.

— Далече ли е скривалището? — попита той.

— Половин час, ако вървим така бавно.

— И какво е?

— Ще видиш.

— Сигурно ли е?

— Най-сигурното.

Водех го в личното си бомбоубежище.

Често се случва, че подготвеното за в случай на война се използва в друга епоха и по друг повод. През осемдесетте години мнозина очакваха, че студената война ще приключи с горещца — за приближаването на такъв развой на събитията свидетелстваха като минимум поне две предзнаменования:

1. В магазините пуснаха месни консерви от сталинските стратегически запаси, направени за евентуалната трета световна (лесно се познаваха по липсата на етикети и цифри на кутиите, по особения жълтеникав цвят на ламарината, по гъстата смазка отгоре и по абсолютно безвкусното си, дори безцветно съдържание).

2. Американският президент се казваше Ronald Wilson Reagan. И трите му имена бяха от по шест букви, което правеше апокалиптичното число на звяра — 666, за което често разтревожено пишеше списание „Комунист“. Да не говорим, че Reagan се произнася също като *гау гун*, лъчево оръжие — това последното си беше мое откритие.

Както стана ясно след няколко години, всичките тези знамения предвещаваха не война, а залаза на СССР: *upper rat* се осра, с което изпълни първата част на великата си геополитическа мисия. По онова време обаче войната изглеждаше съвсем вероятна и често си мислех какво да правя, като започне.

Та тези мисли ме доведоха до едно просто решение. Още тогава живеях близо до Битцевския парк и често в осеяните му с дерета дълбини се натъквах на тайнствени бетонни тръби, кладенци и различни комуникации. Въпросните подземни недостроежи се отнасяха към различни съветски епохи, което си личеше по бетона.

Едни бяха елементи от дренажни системи, други имаха неизвестно за мен отношение към подземни топлопроводи и кабели, трети изобщо не се поддаваха на идентификация, но пък приличаха на военни.

Повечето се забелязваха отдалече. Една от въпросните дупки обаче се оказа подходяща. Беше в гъст храсталак, достатъчно далече от блоковете, та там да не се събират хулиганчета или да ходят влюбени. До нея нямаше пътечки и значи нямаше и вероятност някой да я намери случайно, докато се разхожда из парка. Изглеждаше по следния начин: от единия бряг на тясно дере съвсем малко се подаваше бетонна тръба с диаметър около метър. Другият бряг на дерето беше само на две-три крачки, така че отгоре тръбата на практика нямаше как да се види.

Проверих я. На три-четири крачки навътре тя се разклоняваше в две стаички. На стената в едната от тях имаше разпределителна кутия и дори фасунга, закачена на забита в бетона кука.

Когато открих това място, в него нямаше никакви следи от живот, а само строителен боклук и един съдран гумен ботуш. Лека-полека го обзаведох — занесох консерви, буркани мед, виетнамски рогозки и одеяла. Вместо войната обаче дойде перестройката и необходимостта от бомбоубежището отпадна. От време на време все пак го инспектирах — наричах си го Бункера.

Всичките ми запаси естествено отдавна се бяха развалили и изгнили, но самият Бункер си оставаше тайна: откакто дойде демокрацията, само един клошар се опита да се засели там веднъж (предполагам, че е пълзял в делириум по дерето и просто се е натъкнал на тръбата). Наложих ми се да използвам малко по-рязко внушение и се боя, че бедничкият е забравил не само за дерето, но и много други неща. След това сложих на входа защитен талисман. Обикновено избягвам тази операция, понеже разплатата за магия, която променя естествения ход на нещата, рано или късно е смъртта, но пък в случая вмешателството ми беше минимално.

Та когато Александър ме помоли да го скрия, веднага си помислих, че това е най-подходящото място. Да стигнем дотам обаче не беше лесно — той вървеше все по-бавно и често спираше и дишаше тежко.

Най-после стигнахме до дерето. Беше скрито зад няколко лески и някакви растения от семейство, ако не се лъжа, сенникоцветни, не

помня как се казват — но пък тук те винаги израстваха до чудовищни размери, ставаха почти като дървета и даже се плаших, че може да е от радиация или някаква химическа отрова. Александър успя да се смъкне в дерето, приклепна и се навря в тръбата.

— Наляво, надясно?

— Наляво — казах. — Ей сега ще светна.

— О, и ток ли има? Направо пет звезди.

Светнах, помогнах му да си свали шлифера и го сложих да легне на розките. И чак сега видях, че сивото му сако е подгизнало от кръв.

— Куршуми — каза той. — Два, може би три. Можеш ли да ги извадиш?

Бях си сложила в сака leatherman-а, разбира се. Имам и известен медицински опит — вярно, последния път, когато го прилагах, беше много отдавна и вадих от един мъж не куршуми, а остриета на стрели. Но няма особена разлика.

— Добре — казах. — Само недей да квичиш.

По време на процедурата — а тя се оказа наистина дълга — той не издаде нито звук. След едно особено непохватно извъртане на инструмента ми мълчанието му стана толкова потискащо, че се уплаших да не е умрял. Той обаче протегна ръка, взе шишето водка и пи. Накрая свърших. Наистина го измъчих, но извадих и трите сребърни парчета — по две бяха полепнали черни косъмчета и разбрах, че са стреляли по него, докато е бил... Не знаех как да наричам новия му облик — думата „куче“ ми се струваше обидна.

— Готово — казах. — Сега трябва да те превържа. Лежи кротко, а аз ще ида до аптеката, тя е наблизко. Да ти купя нещо?

— Да. Синджир и нашийник.

— Какво?!

— Нищо де — каза той и се помъчи да се усмихне. — Шегувам се. Не се притеснявай за лекарства, ще ми мине като на куче. Купи няколко самобръсначки и пяна за бръснене. И минерална вода. Пари имаш ли?

— Имам, не се притеснявай.

— И не си ходи у вас. В никакъв случай. Там вече сигурно те причакват.

— Това го знам и без да ми го казваш — отвърнах. — Обаче... Сетих се нещо. Михалич нали има един уред, който определя

местоположението. С датчик. Ако ми е пъхнал такъв датчик в нещата?

— Не е вярно. Работеше те. Никакви датчици нямаме. Разкриха те чрез чистачката, дето идва да ти иска вода да си направи чай. Бачка при нас от осемдесет и пета.

В тоя живот винаги научаваш по нещо ново...

Когато се върнах, той спеше. Седнах и дълго го гледах. Лицето му беше спокойно като на малко дете. А на пода беше чашата и в нея — трите кървави сребърни парчета. Плътеник се убива трудно. Михалич вземете например — колкото и да го удряш по главата, само по-весел става. Шампанското ме удари в главата, смее се... Шегаджия. В случая не беше шампанско, разбира се, а куршуми — но все пак моят Сашенка няма да се даде на някакви си куршуми.

Как помага на комюнитито ни митът, че плътеник може да се убие само със сребърен куршум?

1) Раните никога не гноясват и не е нужна никаква дезинфекция — среброто си е природен антисептик.

2) изстреляните по нас куршуми са по-малко — хората са стиснати и често излизат на лов с един-единствен патрон; вярват, че всяко попадение ще е смъртоносно.

В реалния живот обаче изстрелът много по-често се оказва смъртоносен за ловеца. Ако хората бяха по-умни, бързо щяха да се сетят кой разпространява всичките тия слухове за сребърните куршуми. Хората обаче не че не са умни, но мислят неправилно и не за онова, за което трябва.

Бях купила храна и някои други неща. Докато се смъквах в дерето и вмъквах двата натъпкани плика в тъмната бетонна тръба, си помислих, че всъщност с нищо не съм по-различна от хилядите омъжени рускини, чиито крехки рамене са превити под тежестта на домакинстването. Всичко обаче се беше случило толкова неочаквано и беше толкова различно от ролите, които бях играла преди, че дори не можех да осъзная харесва ли ми, или не.



Обикновено се смята, че плътениците не се вълнуват от духовните проблеми. Колко му е — превърнеш се в лисица или във вълк, виеш си срещу месечината, прегризеш нечие гърло и всички важни житейски въпроси са решени. Става ти съвсем ясно кой си и защо си на този свят, откъде идваш и накъде отиваш... А изобщо не е така. Тайните на съществуването ни измъчват много по-силно, отколкото измъчват днешния *пазарен човек*. Филмите обаче въпреки това ни изобразяват като бездуховни лакомници, неотличими едно от друго нищожества, жалки и жестоки потребители на чужда кръв.

Не мисля обаче че хората съзнателно искат да ни обидят. Това е просто следствие от тяхната ограниченост. Те ни извайват по свое подобие, понеже си нямат друг образец.

Обикновено дори малкото, което хората знаят за нас, е невероятно извратено и опошлено. За лисиците плътеници се смята, че живеят в човешките гробове. Чуят ли за нас, хората си представят кости, зловоние, разложени трупове. И си мислят — ама наистина са ужасни твари тези лисици, щом живеят в гробове... Тоест оприличават ни на огромни гробни червеи.

Това си е чиста заблуда. А древният гроб беше сложно съоръжение от няколко сухи и просторни стаи. В него чрез система от бронзови огледала проникваше слънчева светлина (не беше много светло, но ставаше за учебни занимания). Такъв гроб, разположен далече от хорските жилища, беше идеален дом за същество, равнодушно към мирската суета и предразположено към вгълбен размисъл. Днес подходящи гробове почти не останаха: разораха ги с плугове, прокопаха през тях канали и прокараха пътища. В съвременните гробищни панелки пък им е тясно и на самите покойници.

Носталгията обаче и до днес понякога ме отвежда на Востряковските гробища — просто вървя по алеите и си мисля за вечното. Гледаш кръстовете и звездите, четеш имената, гледаш и

лицата на избледнелите снимки и си мислиш: колко ли е разбрал за живота Койфер... А Солонян... А колко ли е разбрало за живота семейство Ягуполски... Всичко са разбрали — освен най-важното.

И колко ми е мъчно за тях, бедничките — защото най-важното е било толкова неизразимо близко до тях.

Преди да дойда в Русия, няколкостотин години живях в една гробница от династията Хан близо до мястото, където преди това се издигаше град Лоян. В гробницата имаше две големи стаи, в които се бяха запазили красиви халати и ризи, гусли юй и флейта, десетки съдини — изобщо, всичко необходимо за едно скромно домакинство. Хората пък ги беше страх да се приближават до гробницата, понеже разправяха, че там живеела зла сила. Това си беше, ако се абстрахираме от излишната емоционалност на оценката, самата истина.

По онова време интензивно се занимавах с духовни практики и общувах с учени хора от съседните села (китайските студенти с книгите си обикновено живееха в провинцията, ходеха да държат изпити в големите градове, а като се пенсионираха след административната си служба, се връщаха в родните си домове). Някои от тях знаеха каква съм и малко ми досаждаха с въпросите си за отминалите времена — правилно ли са съставени летописите, няма ли допуснати грешки в хронологията, кой е организиран еди-кой си дворец преврат преди три века и така нататък. Налагаше се да си напругам паметта и да им отговарям, понеже те пък ми даваха в замяна старинни текстове, които понякога ми трябваха за справки и сверки.

Други, по-смели духом, ми идваха на гости да поразвратничат сред древните гробове. Китайските художници и поети ценяха уединението с лисица, особено на пияна глава. Сутрин пък се будеха в тревата до покритите с мъх надгробни камъни, скачаха и с ужасени крясъци хукваха към близкия храм, косите им се развяваха от вятъра. Беше много красиво — гледаш ги иззад някое дърво и се подсмиваш... След ден-два идваха пак. О, колко възвишени, благородни и фини хора живееха тогава! Често даже не им вземах пари.

Тези идилични времена свършиха бързо, но от тях ми останаха чудесни спомени. Където и да ме запокитеше животът след това, винаги ми беше малко мъчно за уютната ми гробница. Затова с

удоволствие се преместих в гората. Имах чувството, че старите дни са се върнали.

Двойната дупка, в която живеехме, дори по разположение приличаше на древното ми убежище — вярно, помещенията бяха помънички и освен това не живеех в тях сама, а с Александър.

Той много бързо свикна с новото жилище. Раните му заздравяха — оказа се достатъчно една нощ да преспи в облика на куче. И на сутринта си остана куче — и излезе на разходка из дерето. Бях доволна, че не се притеснява от това си тяло — дори всъщност като че ли му се радваше, като на нова играчка. Очевидно му харесваше не самата форма, а устойчивото ѝ постоянство: преди можеше да е вълк само за мъничко, а сега беше куче колкото си иска.

Нещо повече, това черно куче можеше дори да говори. Вярно, изговаряше думите много смешно и отначало се смеех до сълзи. Александър обаче не ми се сърдеше и скоро свикнах. Първите дни той много Тичаше из гората — опознаваше околността. Боях се, че амбициозно може да преписка прекалено голяма територия, но не исках да накърня самолюбието му, като му го кажа. Пък и ние с него можехме да се защитим, ако стане нещо... „Ние“... Трудно ми беше да свикна с това местоимение.

Прииска ми се да обясня на Александър основното от онова, което съм научила за живота, именно защото жилището ни ми напомняше за мястото, където безброй години бях усъвършенствала духа си. Трябваше поне да опитам — иначе колко струваше любовта ми? Нима можех да го изоставя сам в ледената омая на развиващия се ад, който почваше веднага оттатък гората? Трябваше да му подам опашка и ръка, защото освен мен нямаше да го направи никой.

Реших да му разкрия съкровената същина. Затова той трябваше да усвои няколко нови за него идеи — и по тях, като по стъпала, да се изкачи към висшето. Беше ми трудно обаче да му обясня дори тези начални истини.

Проблемът е, че думите, които изразяват истината, ги знаят всички — а ако не ги знаят, за пет минутки могат да ги намерят в Google. Истината обаче не я знае почти никой. То е като картинка „magic eye“ — хаотично преплетени цветни линии и петна, които могат да се превърнат в обемно изображение, ако фокусираш правилно погледа си. Наглед е съвсем просто, но дори най-големият

доброжелател на гледащия не може да му помогне да фокусира погледа си. Истината е точно такава картинка. Тя е пред очите на всички, дори на безопашатите маймуни. Но я виждат само единици. Затова пък мнозина мислят, че я разбират. Това е чиста глупост — в истината, както и в любовта, няма нищо за разбиране. За истина пък обикновено се приемат разни умствени вектори.

Направи ми впечатление една малка сива торбичка на също такава сива връвчица на гърдите на Александър. Сетих се, че цветът е избран в тон с вълчата козина — та торбичката да не се вижда, когато Александър се превръща във вълк. Сега обаче, на черния фон, се виждаше ясно. Реших да го попитам за нея вечерта, когато ще е в добро настроение.

Преди лягане той палеше по една кубинска пура — много гадна воня, — Montecristo III или Cohiba Siglo IV, знаех им марките, понеже аз ходех да му ги купувам. Това беше най-доброто време за разговор. Ако не знаете, при пушенето мозъкът произвежда, така да се каже, допамин — вещество, което създава усещането за благополучие: пушачът взема това благополучие назаем от бъдещето си и го превръща в здравословни проблеми. Вечерта седнахме на прага на жилището ни и той запали (не му разрешавах да пуши вътре). Изчаках пурата да догори до половината и попитах:

— Какво носиш в тая торбичка?

— Кръст — отвърна той.

— Кръст? Ти носиш кръст?

Той кимна.

— Но защо го криеш? Нали вече може да се носи кръст.

— За може не — може — каза той. — Обаче ми изгаря гърдите, когато се превъплъщавам.

— Боли ли?

— Не точно. Обаче всеки път мирише на горена козина.

— Ако искаш, ще те науча на една мантра — казах. — И никакъв кръст никога няма да те пари.

— Не ти ща демонските мантри. Не разбираш ли, че това е грях?

Изненадах се.

— Ти да не би да си вярващ?

— Разбира се, че съм вярващ.

— В смисъл на православно културно наследство? Или наистина?

— Не го разбирам това противопоставяне. То си пише: „Аз съм Господ, Бог твой, да нямаш други богове освен мене“. Е — нямам.

— Но ти си плътник, Саша. Според всички православни разбирания тебе те чака само едно — адът. Защо си избрал вяра, която те праща в ада?

— Вярата не се избира — каза той и се навъси. — Също като родината.

— Но религията е нужна, за да даде надежда за спасение. На какво се надяваш ти?

— Че Бог ще ми прости злите дела.

— Какво толкова зло си направил?

— Как какво? Образа Божи съм изгубил, първо. А и с тебе...

Насмалко да ахна от негодувание.

— Значи не ме смяташ за най-светлото и най-чистото във вълчия си живот, а напротив, зло, за което ще те накажат? Не те ли е срам?!

Той вдигна рамене.

— Знаеш, че те обичам. Въпросът не е в теб лично. Просто с теб живеем... такава...

— Какво такава?

Той издуха кръгче дим.

— В грях...

Гневът ми моментално угасна. Чак ме напуши смях, което не ми се беше случвало от много отдавна.

— Интересно, интересно — казах, усещах как в гърлото ми почва да бълбука смях. — Значи аз съм твоят грях, така ли?

— Не ти — тихо каза той, — другото.

— Кое друго?

— Опашкоблудието — каза той още по-тихо и сведе поглед.

Ухапах се за устната. Знаех, че в никакъв случай не бива да се смея — той споделяше с мен най-съкровеното си. И не се разсмях. Усилието да не го направя обаче беше толкова голямо, че на опашката ми като нищо можеше да се появи ново сребърно косъмче. Той значи и термин беше измислил!

— Само не се сърди — каза той. — Казвам ти честно всичко, както го чувствам. Ако искаш, може и да те лъжа. Обаче тогава какъв

смисъл да си говорим?

— Да — казах, — прав си. Просто... просто е толкова неочаквано...

Няколко минути мълчахме и гледахме как вятърът лекичко полюшва бурените.

— И отдавна ли... вярваш? — попитах.

— Пета година.

— Мислех си, честно, че си падаш по нордическия пантеон. Фафнир там, Нагълфар, Фенрир, Локи. Сънищата на Балдер...

— Това също. — Той се усмихна смутено. — Обаче то е външно, обвивка. Един вид декорация, естетика. Като сфинксовете покрай Нева, нали разбираш.

— И как стигна до това положение?

— Като младеж се бях увлякъл по Кастанеда. И после прочетох в една негова книга, че осъзнаването е храна за Орела. Орелът е някакво мрачно подобие на Бог, така го разбрах. Не съм страхливец, но... но от това се уплаших. И се обърнах към православието. Въпреки явната двусмисленост на ситуацията. Понеже вече бях вълк, трета година как ме бяха приели в глутницата. Тогава още си имахме глутница, полковник Лебеденко беше жив...

Махна с ръка.

— Осъзнаването е храна за Орела? — повторих.

— Да — каза Александър. — Така са вярвали маговете на древен Юкатан.

Ох, ама наистина, какво момченце е още, помислих с нежност.

— Глупчо. Не осъзнаването е храна за Орела. Орелът е храна за осъзнаването.

— Кой Орел?

— Всичките. И маговете на древен Юкатан също заедно с целия си бизнес — семинарите си, workshop-овете си, видеокасетите си и застарелите мъжествени нагуали. Всички и всичко без изключение е храна за осъзнаването. Ти също.

— Как така? — попита той.

Взех му пурата, дръпнах и издухах облаче дим.

— Виждаш ли го?

Той проследи с поглед еволюцията му и каза:

— Да.

— Осъзнаваш ли го?

— Да.

— Плътеникът е точно като това облаче пушек. Живее, променя си формата, цвета, обема. После изчезва. Но когато димът се разсейва, с осъзнаването не става нищо. В него просто се появява нещо друго.

— А къде отива осъзнаването след смъртта?

— То няма нужда да ходи никъде — казах. — Ти например отиваш ли някъде? Ето — седиш, пушиш. И то така.

— Ами раят и адът?

— Те са кръгчета дим. Осъзнаването не отива никъде. Напротив, всичко, което тръгне нанякъде, веднага става негова храна. Като този дим. Или като мислите ти.

— А чие е това осъзнаване?

— И това също е храна за осъзнаването.

— Не, не разбра въпроса ми. Чие е?

— И това също — повторих търпеливо.

— Но нали все трябва да има...

— И това — прекъснах го.

— Тогава кой...

И най-после разбра, подпря брадичка на ръката си и млъкна.

Трудно е все пак тези неща да се обясняват с отвлечени термини. Думите объркват: „Във възприятието няма нито субект, нито обект, а само чисто преживяване на трансцендентната природа и такова преживяване е всичко — и физическите обекти, и менталните конструкции, към които се отнасят идеите на възприемания обект и на възприемащия субект...“ Още след третата дума губиш смисъла. А с пример е лесно — издохаш две-три облачета дим, и готово. Той например разбра. Или почти разбра.

— И какво е според теб всичко това около нас? — попита той и взе пурата от пръстите ми. — Като в „Матрицата“ ли?

— Почти, но не съвсем.

— Къде е разликата?

— В „Матрицата“ има обективна реалност — оная постройка с телата на хората, които сънуват всичко. Иначе портфейлните инвеститори е нямало да отпуснат пари за филма, много са строги в това отношение. Всъщност всичко си е като в „Матрицата“, обаче без постройката.

— Как така?

— Сънят съществува, а тези, които го сънуват — не. Тоест те също са елемент от съня. Някои казват, че сънят сам сънува себе си. Строго погледнато обаче в случая „себе си“ няма.

— Не разбирам.

— В „Матрицата“ всички са включени с жици към нещо реално. Всъщност всички все едно са включени чрез GPRS, само че това, към което са включени, е същата илюзия като тях. Илюзията продължава само дотогава, докато продължава включването. Но когато то спира, не остава никакъв hardware, който да опишат съдебните изпълнители. И никакъв труп, който трябва да се погребва.

— Тук вече не си права. Точно това го има навсякъде — каза той убедено.

— Знаеш как е писано — нека виртуалните погребват своите виртуални. Погребващите и погребваните са реални само по отношение едни към други.

— Как е възможно?

Вдигнах рамене.

— Ами огледай се.

Известно време той мълча замислено. После начумерено кимна.

— Жалко, че не те познавах преди, за да ми обясниш. Сега вече... Животът свърши.

— Да, бедничкият ми — въздъгнах. — Само на Светия Дух можеш да се надяваш вече. Ако не си му се надянал.

— Присмиваш ми се, така ли? Добре, глупаво е, съгласен съм. А ти самата вярваш ли в Бога?

Чак се стреснах.

— Вярваш ли? — повтори той.

— Лисиците уважават религията на Адонай — отвърнах дипломатично.

— Не говоря за уважение. Каж ми — вярваш ли, или не?

— Лисиците си имат своя вяра.

— И в какво вярват?

— В свръхплътеника.

— За който говореше лорд Крикет?

— Лорд Крикет беше чувал само слухове. И то глупави. Нямаше никаква представа за свръхплътеника.

— А той кой е?

— Има няколко равнища на разбиране. На най-примитивното това е месия, който ще дойде и ще обясни на плътениците най-важното. Тази интерпретация е повлияна от човешката религия и главният ѝ профанизиран символ, който ѝ съответства, също е взет от хората.

— Какъв главен профанизиран символ?

— Преобърнатата петолъчка. Хората я разбират неправилно. Вписват в нея глава на пръч, така че отгоре се получават рога. Много си падат да видят дявола във всичко освен в огледалото и в телевизора.

— А какво означава звездата всъщност?

— Звездата е лисичето разпятие. Като андреевски кръст с пречка за опашката. Никого няма да разпъваме, разбира се, ние да не сме хора. Има се предвид символичното изкупление на лисичите грехове, най-големият от които е незнанието.

— И как свръхплътеникът ще изкупи лисичите грехове?

— Ще даде на лисиците Свещената книга на плътеника.

— Каква е тази книга?

— Смята се, че в нея ще бъде разкрита най-голямата тайна на плътениците. Всеки плътеник, който прочете книгата, ще успее да разбере тайната пет пъти.

— И как ще се казва тази книга?

— Не знам. Никой не знае. Казват, че названието ѝ ще е магическо заклинание пентаграматон, което ще унищожава всички препятствия. Но това са само легенди. Понятието „свръхплътеник“ има истински смисъл, който няма никакво отношение към всичките тези измислици.

Очаквах да ме попита за истинския смисъл, но той попита друго:

— Как така ще разбере тайната пет пъти? Като разбереш нещо, защо да го разбираш още четири пъти? Нали вече си го разбрал.

— Изобщо не е така. В повечето случаи, като разбереш нещо, вече никога няма да можеш да го разбереш пак именно защото уж вече го знаеш. В истината обаче няма нищо, което може да се разбере веднъж завинаги. Понеже я виждаме не с очите си, а с ума си, казваме: „Разбирам“. Но когато мислим, че сме я разбрали, вече сме я изгубили. За да постигнем истината, трябва да я виждаме постоянно — с други

думи, да я разбираме пак и пак, секунда след секунда, непрекъснато. Наистина малцина са способни на това.

— Да — каза той, — разбирам.

— Но това не означава, че ще го разбираш утре или вдругиден. Ще ти останат мъртвите обвивки на думите, а ти ще си мислиш, че в тях все така е увито нещо. Така смятат всички хора. Те съвсем сериозно вярват, че имат духовни съкровища и свещени текстове.

— Според теб думите не могат да изразят истината, така ли?

Кимнах.

— Две и две е четири — каза той. — Това не е ли истина?

— Не непременно.

— Защо?

— Ами например ти имаш две яйца и две ноздри. Две и две. Не виждам никакво четири.

— Ами събери две и две.

— Как се събират ноздри с яйца? Остави това на хората. Той се замисли, после попита:

— Кога трябва да дойде свръхплътеникът?

— Свръхплътеникът идва всеки път, когато виждаш истината.

— Какво е истина?

Не казах нищо.

— Какво е? — повтори той.

— Мълчах.

— А?

Извъртях очи нагоре. Много ми отива тази гримаска.

— Попитах те нещо, опашатке.

— Не разбираш ли? Тъкмо мълчанието е отговорът.

— С думи не може ли? Та да разбере.

— Няма нищо за разбиране — казах. — Когато ти задават въпроса „какво е истина?“, можеш да отговориш, без да излъжеш, само по един начин. Трябва да видиш истината в себе си вътрешно. А външно трябва да запазиш мълчание.

— Ти виждаш ли я тая истина вътрешно? — попита той. Аз мълчах.

— Добре, ще те попитам другояче. Когато виждаш истината вътрешно, вътре в себе си, какво всъщност виждаш?

— Нищо — казах.

— Нищо? И това е истината?

Не казах нищо.

— Ако няма нищо, защо тогава изобщо говорим за истината?

— Бъркаш причината и следствието. Ние говорим за истината не защото там вътре има нещо. Напротив — ние мислим, че трябва да има нещо, защото я има думата „истина“.

— Именно. Има я думата. Защо?

— Просто ей така. Никой не може да размотае кълбото на думите, цяла вечност няма да стигне. Може да си измисляш до безкрай въпроси и отговори — можеш да слепваш думите както си щеш и всеки път по тях ще полепва някакъв смисъл. Обаче какъв смисъл от това? Врабчето например не задава никакви въпроси. Но не мисля, че е по-далече от истината от Лакан или Фуко.

Помислих си, че той може и да не знае кои са Лакан и Фуко. Обаче нали в службите имаха курсове по контрапромиване на мозъци... Както и да е, трябваше да говоря по-простичко.

— Накратко, тъкмо заради думите хората са се оказали натикани, ще ме прощаваш, в кучи гъз. И заедно с тях и ние, плътениците. Защото може да сме плътеници, обаче говорим на техния език.

— Но все пак трябва да има причина за съществуването на думите — каза той. — Щом хората са се озовали в кучи гъз, трябва да се разбере защо, нали?

— Като си в гъза, можеш да направиш две неща. Първо — да се помъчиш да разбереш защо си там. Второ — да се измъкнеш. Грешката на отделните хора и на целите народи е, че си мислят, че тези две действия по някакъв начин са свързани. А не е така. И да се измъкнеш от гъза е много по-лесно, отколкото да разбереш защо си в него.

— Защо?

— От гъза се измъкваш веднъж и после го забравяш. А за да разбереш защо си там, ти трябва цял живот. Който прекарваш в него.

Известно време мълчахме и гледахме в тъмнината. После той попита:

— И все пак. Защо им е на хората езикът, ако им носи само неприятности?

— Първо, за да лъжат. Второ, за да се нараняват с бодлите на отровните думи. Трето, за да разсъждават за несъществуващото.

— А за съществуващото?

Вдигнах пръст пред носа му.

— Какво ми го тикаш тоя фингър? — ядоса се той.

— Това не е фингър. Това е пръст. За съществуващото няма какво да се разсъждава. То ни е пред очите. Достатъчно е да го посочиш с пръст.

Тази вечер не говорихме повече, но знаех, че първите семена са попаднали в почвата. Оставаше ми да чакам следващия случай.



Ако нашият начин да правим любов изглежда на някого извратен („опашкоблудие“, моля ви се, как пък го измисли — и да искаш, не можеш да го забравиш), ви съветвам да се вгледате по-внимателно в онова, което правят хората. Първо си мият телата, обезкосмяват ги, поливат се и се пръскате течности, които унищожават естествената им миризма (това особено възмущаваше граф Толстой) — само и само за малко да станат fuckable. А след любовния акт пак се потапят в унизителните подробности на личната хигиена.

И не стига това, ами хората се срамуват от телата си или са недоволни от тях: мъжете помпят мускули, жените с всички сили отслабват и си слагат силиконови протези. Пластичните хирурзи даже вече измислиха термин: „микромастия“ — това е, когато гърдите са по-малки от дини. Мъжете пък почнаха да си удължават членовете и продават специални хапчета, та после да работят. Без пазар на болестите нямаше да има и пазар на лекарства — точно това е тайната на Хипократ, която лекарите се кълнат да не издават.

Човешкото любовно влечение е изключително крехко чувство. Може да го убие глупава фраза, неприятна миризма, неправилно положен грим, случайно присвиване на стомаха — всичко. Това може да стане мигновено и никой човек не може да го спре. Нещо повече, също като във всичко човешко, в това влечение се крие бездънен абсурд, трагикомична пропаст, която умът преодолява толкова лесно просто защото не знае за съществуването ѝ.

Въпросната пропаст поне според мен най-добре я описа един червен командир през есента на 1919 година — след като го нагостих с омайни гъби, които набрах до релсите на спрелия му брониран влак. Та той се изрази така: „Бе нещо не мога да разбера защо като ми харесва красивото и одухотворено лице на някоя, после трябва да я ръгам в мократа космата п...а!“ Грубо казано, разбира се, но същината е схваната точно. Между другото, преди завинаги да изчезне в полето, той каза и още една интересна мисъл: „Всъщност като си помисли

човек, женската привлекателност зависи не толкова от прическата и осветлението, колкото от ташаците ми“.

Но хората въпреки това правят секс — вярно, през последните години предимно през гумени торбички, та нищо да не нарушава самотата им. Този бездруго съмнителен спорт започна да прилича на спускане със ски: рискът за живота е горе-долу същият, обаче трябва да внимаваш не за завоите на пистата, а да не ти се изхлузи скиорският костюм. Хората, които се отдават на това занимание, са смешни като моралисти и нямат право да съдят кое е извращение и кое — не.

Влечението на плътниците един към друг не е толкова зависимо от променливата външна привлекателност. Но и тя има значение, разбира се. Предусещах, че станалото с Александър ще се отрази на интимните ни отношения. Но не мислех, че травмата ще е толкова дълбока. Александър бе все така нежен с мен, но само до определена граница: там, където преди тази нежност преминаваше в близост, сега все едно беше опъната бодлива тел. Той явно си мислеше, че в новия си облик вече не ме привлича. Отчасти беше прав — черното куче не предизвикваше у мен същите чувства като могъщия северен вълк, от който ми секваше дъхът. Кучето беше много мило, да. Но дотук. Можеше да разчита на симпатията ми. Но не и на страст.

Това обаче нямаше никакво значение. Бяхме се отказали от вулгарния човешки секс още когато разбрахме колко далече в приказката могат да ни отведат преплетените ни опашки. Така че метаморфозата му не беше по-сериозна пречка за страстта ни, отколкото ако почнеш да носи черно бельо вместо сиво. Но той като че ли не го разбираше и си мислеше, че го отъждествявам с физическото му вместилище. А може би шокът от случилото се и ирационалното му чувство за вина бяха толкова силни, че той просто си беше забранил да мисли за наслада — мъжете, с опашка или без, все пак психологически са много по-уязвими от нас въпреки цялата си външна бруталност.

Не проявявах инициатива. Но не защото ми беше станал неприятен. Прието е първата крачка да я прави мъжът и аз инстинктивно се придържах към това правило. Може би, мислех си, е изпаднал в униние и му трябва време да се оправи. От един негов въпрос обаче най-после се досетих за проблемите му.

— Веднъж спомена за философа Бъркли — каза ми той. — Дето смятал, че всичко съществува изключително като възприятие.

— И какво? — попитах.

Наистина се бях опитала да му го обясня и май бях постигнала някакъв успех.

— Излиза, че сексът и мастурбацията са едно и също, нали?

Стъписах се.

— Защо?

— След като всичко съществува единствено като възприятие, значи да правиш любов с истинска жена е същото като да си я въобразиш.

— Не е точно така. Бъркли казва, че обектите съществуват във възприятието на Бог. Мисълта за красива жена е просто твоя мисъл. А красивата жена е мисълта на Бог.

— И двете са мисли обаче. Защо да правя любов с мисъл на Бога е добро, а със своята собствена мисъл да е лошо?

— Е, това вече е категоричният императив на Кант.

— Да бе, всичко знаеш — изсумтя той недоволно и отиде в гората.

След този разговор разбрах, че трябва спешно да му се притека на помощ. И то така, че да не накърня самолюбието му.

Когато Александър се върна и легна на рогозката в ъгъла на моята стаичка, казах:

— Знаеш ли, одеве извадих дисковете от сака си. Има един филм, дето май не си го гледал.

— И на какво ще го гледаме? — попита той.

— На лаптопа. Екранът е малък, но качеството е добро. Особено отблизо.

Той помълча, после попита:

— И какъв е тоя филм?

— „Любовно настроение“, Вонг Карвай. Стилизация на Хонконг през шейсетте.

— За какво се разказва?

— Направо все едно е за нас — казах. — Героите живеят в съседни стаи. И постепенно се изпълват с нежност един към друг.

— Майтапиш се.

Взех кутийката на диска и прочетох кратката анотация:

— „Су и Чоу живеят в съседни стаи. Съпрузите им са в командировка. Чоу вижда чантичката на Су, която ѝ е подарил мъжът ѝ. Жена му има същата. А Су вижда вратовръзката на Чоу, която му е подарила жена му. Нейният мъж има същата. И без думи е ясно, че съпрузите им им изневеряват един с друг. Какво да направят Су и Чоу? Дали пък просто да не се потопят в сладката музика на любовното настроение?“

— Нещо нищо не разбирам — каза той. — Добре де, дай да се потапяме...

Сложих лаптопа на пода и вкарах диска.

Първите двайсетина минути той гледаше филма и мълчеше, не реагираше никак. Знаех го тоя филм наизуст, така че гледах не толкова екрана, колкото — с крайчеца на окото си — него. Изглеждаше отпуснат и спокоен. Изчаках подходящия момент, попреместих се към него, разроших козината му с лапа и го бутнах да легне на една страна, с опашката към мен. Без да откъсва поглед от екрана, той тихичко изръмжа, но не каза нищо.

То пък една фраза — „тихичко изръмжа, но не каза нищо“. Обаче точно така си беше. Като внимавах да не го стресна, си смъкнах джинсите, извадих си опашката и...

О, каква вечер беше! Никога не се бяхме гмуркали толкова дълбоко в бездната. Преди това по време на любовните халюцинации помнех къде съм и какво става. А сега преживяванията бяха такива, че в някои моменти изобщо не разбирах коя съм всъщност — хонконгска жена с руското име Су или руска лисица с китайското име Ай Хуй. На няколко пъти изпитах истинска паника, все едно се возех на влакче на ужасите.

Причината беше в Александър — от него избликуваше толкова мощна хипнотична вълна, че не можех да ѝ устоя. Макар и за малко, аз сама ставах жертва на илюзията и потъвах в нея докрай. По едно време той лекичко ме хапна за ухото и каза:

— Не викай.

Изобщо не бях забелязала, че викам... О две думи, абсолютна забрава. Вече разбирах какво изпитват клиентите ни, когато използваме опашките си. Да, хората наистина имаха причини да се отнасят към нас с подозрение. От друга страна, ако знаех какви

невероятни усещания им даряваме, щях да вземам поне три пъти по-скъпо.

Когато свършихме, останах да лежа на рогозката до него, постепенно идвах на себе си. Имах чувството, че съм изтръпнала цялата, трябваше ми време, за да възстановя кръвообращението си. Накрая усетих, че вече мога да говоря. Той вече се беше превърнал в човек.

— Хареса ли ти? — попитах.

— Не е зле. Добра оперативна работа. Операторска имам предвид. Режисьорът също го бива.

— Нямам предвид филма.

— А какво? — попита той и вдигна вежда.

Разбрах, че е в добро настроение.

— Другото, Саша, другото.

— А, другото ли? Песента също ми хареса. Що не я пуснеш пак?

— Коя песен?

— На оня, дето пее „адиос“.

Намръщих се.

— Няма такава песен.

— Е, може и да не е „адиос“ — каза той малко притеснено. — Просто така го чух.

— Аха, сетих се. Лос диас. „Y así pasan los días y yo desesperando...“ Това е на испански: „И тъй минават дните и съм отчаян...“

— Така ли?

— Ти какво си помисли? Че някой казва „адиос“ на всичко? Вярно, тъжна е, но чак пък толкова...

— Все гледаш да се заядеш — каза той миролюбиво. — Ще я пуснем ли? Или пак да изгледаме целия филм?

На другия ден гледахме филма пак, после пак и пак. И всеки път вихърът помиташе душата ми също така сладостно, както и първия. Дълго лежахме един до друг. Не приказвахме — нямаше за какво да приказваме, пък и оставахме без сили.

Харесваше ми да си слагам краката върху него, когато се свиеше на черен кравай — от време на време той ръмжеше наужким: знаех, че му е също толкова приятно, колкото и на мен. С каква нежност си спомням сега онези дни! Прекрасно е, когато две същества намират

начин да си дадат взаимно щастие и радост. И що за лицемерие е да ги осъждаш, че били различни от другите!

Колко бяха тези блажени мигове отдих, когато лежахме на рогозката без сили да помръднем? Мисля, че събрани правят вечност. Всеки път времето изчезваше и трябваше да чакаме, докато не потече с обичайната си скорост. Наистина мъдро е устроен животът ни, мислех с лениво удовлетворение, докато слушах как Nat King Cole пее любимата ни песен. Беше толкова голям, сив и груб. Канеше се да изяде слънцето. И сигурно щеше да го изяде. А сега лежи в краката ми — мило черно кученце, кротко и добро и ме моли да не му се подигравам. Това е то облагородяващото влияние на пазителката на домашното огнище. Оттук почват цивилизацията и културата. Изобщо не бях предполагала, че мога да вляза в тази роля.

Ах, мили Саша, мислех си, никога не говориш за това. А аз не се осмелявам да попитам... Но ти не съжаляваш за миналия си живот — самотен, разхвърлян и вълчи, нали? С мен ти е по-хубаво, отколкото сам — нали, мили?

А?

*Y tú, tú contestando:
Quizás, quizás, quizás...*^[1]

[1] Ти, ти отговаряш: може би, може би, може би (исп.) — Б.р.изд. ↑

* * *

Често си мислех що за куче е това, което е толкова далече от вълка, колкото вълкът от лисицата. Митологичните паралели са безброй, но лично аз никога не бях срещала такава странна разновидност на плътеник. Този черен до синьо пес изглеждаше безобидно същество, но със сърцето си усещах страшната тайна, която се криеше в него. Всичко се изясни случайно.

Денят почна с леко спречкване. Излязохме да се разходим в гората, седнахме на един дънер и аз реших да му изпея старинната китайска песен по стиховете на Ли Бо „Луна над планинския лагер“. Много хубаво даже си я изпах, само че малко прекалено високо — в древен Китай това особено се ценеше. Майсторството ми обаче се спъна в кроскултурната бариера — когато свърших, той поклати глава и изпъшка:

— И как така аз, истински руски офицер, изпаднах до това положение?

Толкова се обидих, че чак се изчервих.

— Никакъв руски офицер не си ти. Ти си шеф на разни убийци.

— Не убиваме невинни — сухо отвърна той.

— А кой изпрати на смърт пушкиниста Говнянски? Мислиш, че не знам ли?

— Какъв пушкинист Говнянски?

— Може и да не се казваше точно така... Оня, дето за един фас правел минети...

— Виж какво, нещо не си наред с психиката. Ту не знам каква си рибешка глава била мечка, ту ти мре някакъв Говнянски — и за всичко съм виновен аз.

— Просто исках да кажа, че ръцете ти са изцапани с кръв и че го знам. Обаче и такъв те обичам.

— Точно отгук са ми всичките проблеми — каза той тихо. — Че ме обичаш.

Не повярвах на ушите си.

— Какво? Я повтори!

— Шегувам се де, шегувам се — бързо каза той. — Ти непрекъснато се шегуваш, защо и аз да не се пошегувам?

Най-ужасното беше, че думите му бяха самата истина. И двамата го знаехме. Възцари се тежко мълчание.

— Говнянски не го изпратихме на смърт, а на подвиг — каза той след малко. — Недей да мърсиш паметта му.

Правилно, трябваше да сменя темата.

— Тоест той е знаел, така ли? — попитах.

— С някаква частица от съзнанието си — да.

— Значи няма за какво да се упрекваш?

Александър вдигна рамене.

— Първо, имаме заявлението, което е написал в лудницата: „Искам да видя Лондон и да умра“, с дата и подпис. Второ, по хуманитарните аспекти се консултирахме с експерт. Каза, че всичко било нормално.

— Павел Иванович ли? — сетих се.

Александър кимна.

— А той как изобщо почна да работи с вас? Павел Иванович имам предвид.

— Мислеше, че е важно да научим за покаянието му. Странно, разбира се, но защо да отблъскваме човека? Особено след като се е покаял искрено. На нас винаги ни трябва информация — особено за културата, да знаем кой е с нас и кой не. Правим консултации. Та така стана... Добре, стига за това. Бог да го прости Говнянски. Ако имамите не лъжат, разбира се.

След това не си говорихме чак до вечерта — аз се цупех, той се мусеше; казаното и от двете страни беше достатъчно. Вечерта, когато му омръзна да мълчи, почна да ме пита разни неща за една кръстословица.

Беше в човешки облик и затова в стаята беше особено уютно. Аз лежах на рогозката под лампата и четях поредната книга на Стивън Хокинг — за теорията на всичко, моля ви се! Въпросите на Александър ме разсейваха, но му отговарях търпеливо. Някои бяха дори по-смешни от книгата.

— Как се пише — генекологичен или гинекологичен?

— С „и“. Идва от гръцката дума за жена. Бъркаш се с гените.

— А, излезе — каза той и се засмя. — Иначе ми се получаваше „стоматологея“ — до гуша ми дойде от гейове. Обаче как пък са ги подбрали тия думи да се засичат — гинекологична стоматология, представяш ли си?

— Представям си — казах. — Има даже такава културоложка концепция. На американската писателка Камил Паля. Нейната *vagina dentata*... не нейната де — имам предвид понятието *vagina dentata*, с което оперира. Зъбатата вагина е символ на безформения всепоглъщащ хаос, който противостои на аполоническото мъжко начало, на което е присъщ стремежът към ясна оформеност.

— Знам — каза той.

— Откъде?

— Чел съм го това. Много пъти.

— Чел си Камил Паля? — попитах изненадано.

— Не, разбира се.

— А къде си го чел?

— В Академията на ФСБ.

— Контрапромиването на мозъци ли?

— Не.

— Е кажи къде де!

— В стенвестника — отвърна той. — Имаше раздел с вицове и един беше: „Кое е по-страшно от атомна война? Путка със зъби“.

Всъщност очаквах нещо подобно.

— И защо си го чел много пъти?

— Стенвестника не го смениха три години.

— Аха — казах. — Ясно. Да има какво да си четете.

Интонацията ми явно го засегна.

— Защо непрекъснато ме упрекваш, че съм необразован — каза той раздражено. — Ти знаеш повече за всичките тия дискурси, разбира се, обаче и аз не съм простак. Просто знанията ми са в друга област, практическа. И точно затова между другото са много по-ценни от твоите.

— Зависи откъде го погледнеш.

— Откъдето и да го гледаш. Да допуснем, че тая Камил Паля я науча наизуст. Какво ще я правя после?

— Ами зависи от наклонностите ти, от въображението ти.

— Можеш ли да ми дадеш поне един пример как четенето на Камил Паля е помогнало на някого в реалния живот?

Замислих се и казах:

— Мога.

— И как?

— Имах един клиент, спиритист. Та на спиритическите сеанси той четеше Камил Паля на духа на поета Игор Северянин. А Игор Северянин му отговаряше чрез чинийката, че много му харесвала и че и той много отдавна се бил досещал, че има нещо такова, обаче така и не могъл да го формулира. Дори стихове диктуваше: „Нашата среща, vagina dentata, бе кратка и само веднъж, сцена гореща наскреда цветята, след нея не съм вече мъж...“

— Ето, виждаш ли — каза той. — Аз пък като истински мъж служа на отечеството и без разни гинекологични стоматологии. Давам каквото мога на Родината.

— И тя ти го връща тъпкано. Както обикновено.

— Не мен трябва да ме е срам от това.

— Никой няма да го е срам от това. Ама ти наистина ли още не си разбрал къде живееш?

— Не съм — каза той. — И не искам да разбирам. Света, в който живея, си го създавам сам. С това, което правя в него.

— Ама ти си бил истински Павлик Морозов бе! Ако можеха да те чуят твоите боклуци, сигурно щяха да ти боднат още един орден. Значи това място тука ти си ни го създал, така ли?

— Всъщност ти.

Опомних се.

— Извинявай. Прав си. Прости ми, моля ти се.

— Няма нищо — каза той и се наведе над кръстословицата.

Засрамах се. Седнах до него и го прегърнах.

— Хайде да не се караме, Саша. Искаш ли да повием?

— Не сега — каза той. — Нощес. Като изгрее луната.

Седях до него, без да го пускам. Той мълчеше. А след малко усетих, че тялото му потръпва.

Той плачеше. Никога не го бях виждала да плаче.

— Какво ти е? — попитах нежно. — Обидих ли те?

— Не си — отвърна той. — Просто... Заради твоята Камил Паля, дете има зъби там долу.

— Че какво ти пука пък за нея?

— Ами защото... — гласът му пресекна, — тя има там зъби, а аз — нокти.

— Какви нокти? Къде?

— Там — каза той. — Когато се превъплъщавам. Като пета лапа. Все не събирах смелост да ти кажа.

Чак сега всичко ми стана ясно — и затвореността му в себе си, и аурата на ирационален ужас, която го обгръщаше, когато ставаше куче. Да, всичко се изясни. Бедният, колко ли е страдал, помислих. Но първо трябваше да му покажа, че ми е скъп и такъв — ако не го виждаше сам.

— Глупчо — казах му. — И какво от това? Ако ще и кактус да ти порасне там. Стига да ти е целичка опашчицата.

— Това наистина ли не е важно за теб?

— Разбира се, че не е важно, мили.

— И ти стига... ами... както го правим?

— Даже достатъчно.

— Честно?

— Е, щом ме питаш, бих искала от време на време да си разменяме ролите. Понякога ти да си Су, а аз Чоу. Не ща все да съм Су.

— А, не, чак педал няма да стана. Стигат ми и тия нокти...

— Както искаш — казах. — Не те насилвам. Просто ме попита и ти казах.

— Сега говорим съвсем откровено, нали?

Кимнах.

— Я ми кажи тогава защо през целия Хонконг не ми направи минет поне един път? Защото наистина съм черно куче, затова ли?

Преброих наум до десет. Това, че мразя думата „минет“, в крайна сметка не беше негов проблем, а мой — и не биваше да се обиждам.

— Значи мислиш, че наистина си черно куче, така ли? — попитах.

— Не — каза той. — Черното куче мисли, че всъщност аз съм то.

— И затова ли сега толкова рядко си в човешки облик? Той кимна и каза:

— Всъщност и не ми се иска. Понеже тук не ми остана нищо освен теб. Сега всичко е там... И не е мое, а негово... Права беше за думите, само те объркват. Та какво стана с минета?

Пак преброих до десет, но все пак не издържах.

— Може ли да те помоля да не употребяваш тази дума пред мен? Той вдигна рамене и се усмихна криво.

— Вече и думи да не употребявам, така ли? Само ти можеш? Нещо съвсем си ме настъпила, лиске.

Въздъгнах. Все пак като цяло всички мъже са си еднакви и искат от нас само едно. И пак добре, че го искат, каза един от вътрешните ми гласове.

— Добре, пускай филма. Обаче не от началото, а от третата сцена...

Както винаги след безумното и безсрамно хонконгско рандеву дълго лежахме. Гледах тавана; на рязката светлина на лампата грубият бетон приличаше на повърхността на древно небесно тяло. Той лежеше до мен. Петолапичкото ми то, мислех си, колко е трогателно в любовта. За него все пак всичко това е толкова ново... В сравнение с мен, разбира се. Трябваше да внимавам с тая пета лапа обаче, за да не се обиди. Ох, тия нокти, нещастното ми то... Сетих се, че съм чувала нещо за куче с пет лапи. Обаче какво? Къде? Кога? Забравила бях.

— Ей — обади се той. — Как си?

— Нормално — казах. — Хареса ли ти?

Той ме погледна.

— Честно ли?

— Честно.

— Върхът. Направо ме уби. Обаче с тая лапа вместо хуй...

Трепнах. Но не защото чух името си, а защото:

— Чакай, сетих се!

— Какво се сети?

— Кой си.

— И кой съм?

— Чела съм за куче с пет лапи. Кучето Пиздец^[1]. Огромен пес, който спи сред снеговете и когато врагът напада Русия, се буди и го настъпва по... Ясно де. В смисъл — начуква им го яката. Прецаква ги. В северните митове, мисля, го наричат Гарм. Не си ли чел за него? Нали специалността ти е нордическият проект.

— Не — каза той. — Нито съм чел, нито съм чувал. Сигурно е интересно. Казвай.

— Значи — ужасен пес, двойник на вълка Фенрир. Ще се прояви в Рагнарбок. Засега пази дома на мъртвите.

— Дай още информация.

— Почти няма... В смисъл, щял да види как мъжете добиват огън и да издаде тайната на жените...

— Несъществено. Нататък?

— Само това си спомням.

— И какво следва от всичко това?

— За Гарм не знам. Ще трябва да идеш до Исландия за консултации. Колкото до Пиздец... Що не опиташ да прецакаш нещо?

Казах го на шега, обаче той прие думите ми съвсем сериозно.

— Какво?

Сериозността му заля и мен. Огледах стаята. Лаптопът? Не. Електрическият чайник? Не? Лампата?

— Пробвай с лампата — казах.

Секунда. Изведнъж лампата светна с ярка синкава светлина и изгасна. Настана мрак, но сниманата от ретината ми жичка още няколко секунди осветяваше вътрешния ми свят с ехото на угасналата светлина. Когато и този отпечатък се стопи, мракът стана пълен. Станах, напипах фенерчето на щайгата, която ни служеше за маса, и светнах. Освен мен в стаята нямаше никого.

[1] Пиздец (рус), жарг., вулг., от „пизда“ (vulva) — край (лош); смърт; прецакване и под. — Б.пр. ↑

* * *

Не се прибра цели два дни. Тръпнех цялата от тревога и притеснение. Но когато влезе, не му казах нито една укорна дума. Да видя на лицето му усмивка беше достатъчна награда за всичките ми преживявания. Прав е Чехов: по природата си женската душа е празна съдина, която се пълни от тъгите и радостите на любимия.

— Какво стана? Разказвай!

— Няма какво да разказвам — каза той. — То трябва да се показва.

— Научи ли се?

Той кимна.

— И на какво можеш да го начукаш?

— На всичко.

— Съвсем на всичко?

Той пак кимна.

— И на мен?

— Само ако много ме помолиш.

— А сам на себе си можеш ли?

Той изхъмка някак странно, после каза:

— Че това беше първото, което направих. Веднага след лампата. Иначе какъв Пиздец съм?

Бях заинтригувана и дори малко уплашена — все пак ставаше въпрос за сериозно метафизично действие.

— И какъв си? — попитах тихо и с уважение.

— Абсолютен.

В този момент беше обгърнат от такава романтична сила и тайна, че не се сдържах и понечих да го целуна. Той пребледня и се дръпна, но явно се сети, че мачовците не се държат така, и ми позволи да довърша това, което бях започнала. Всичките му мускули се напрегнаха... но не се случи нищо страшно.

— Толкова се радвам за теб, мили! — казах.

Малцина от плътениците знаят какво е да се радваш за друг. Безопасатите маймуни пък изобщо не го знаят, те могат само да се усмихват широко, за да повишат социалната си адаптивност и ръста на продажбите. Когато имитира радост за другия, безопасатата маймуна изпитва завист или в най-добрия случай успява да запази равнодушие. Но аз наистина изпитах това чувство — чисто и прозрачно като водата на планински ручей.

— Не можеш да си представиш колко се радвам за теб — повторих и го целунах още веднъж.

Този път той не се дръпна. Обаче попита:

— Сериозно? И защо?

— Защото най-после си в добро настроение. По-добре си. А аз те обичам.

Той посвъси вежди.

— И аз те обичам. Но непрекъснато си мисля, че ще си отидеш. Тогава сигурно ще ти е по-хубаво. Но няма да изпитам никаква радост за теб.

— Първо, изобщо не мисля да си ходя — казах — Второ, чувството, за което говориш, не е любов, а проява на егоизъм. За самец шовинист у теб аз съм само играчка, собственост и статусен символ-трофей. И ти се страхуваш да не ме загубиш, както собственикът се страхува да не загуби някоя любима вещ. Така никога няма да можеш да изпиташ радост за другия.

— А как?

— За да я изпиташ, не бива да искаш нищо за себе си.

— Ти не искаш нищо за себе си, така ли? — попита той недоверчиво.

Кимнах.

— И защо?

— Вече ти го обяснявах. Когато дълго се взираш в себе си, разбираш, че там няма нищо. Как може да искаш нещо за това нищо?

— Но ако у теб няма нищо, какво остава за у другите?

— Всъщност никъде няма нищо реално — казах. — Има го само избора, с който запълваме пустотата. И когато се радваме за другия, запълваме пустотата с любов.

— Чия любов? Ако никъде няма никого, чия е тая любов тогава?

— За пустотата това е без значение. Ти също не се стягай много по въпроса. Но ако търсиш смисъла на живота, няма да намериш по-добър.

— Любовта не е пустота, така ли?

— Пустота е.

— Тогава каква е разликата?

— И разликата е пустота.

Той се замисли, после попита:

— А може ли пустотата да се запълни със справедливост?

— Ако почнеш да запълваш пустотата със справедливост, за нула време ще станеш военнопръстълпник.

— Тука бъркаш нещо, лисано. Защо пък военнопръстълпник?

— Защото кой ще решава кое е справедливо и кое — не?

— Хората.

— А кой ще решава какво ще решат хората?

— Ще му намерим цаката — каза той и погледна една бръмчаща пред него муха. Мухата падна на пода.

— Озверя ли? — попитах. — Искаш да станеш като тях, така ли?

И кимнах към града.

— Аз съм като тях — каза той.

— Кои „тях“?

— Народът.

— Народът? — повторих недоверчиво.

Той като че ли се притесни от патоса си и смени темата:

— Мисля да отида до службата. Да видя как са нещата. Смаях се.

— Сериозно ли говориш? Три куршума не ти ли стигат? Още ли искаш?

— Е, случват се служебни недоразумения.

— Какви ти недоразумения! — изстенах. — Това е системата! Да не мислиш, че на системата й трябва солисти? Трябва й грухкащ хор.

— Ако трябва, ще грухкам и в хор. Ами помисли — какво ще правим, като свършим парите?

— О, това не е проблем. Изобщо. Хората са само на километър. Като тръгна за магазина, ще се пусна на някой загорял — и готово.

Той се намръщи.

— Да не си посмяла да говориш така!

— А ти да не си посмял да ми казваш „да не си посмяла“, разбрали?

— Моето момиче да се продава за пари... Как може!?

— „Моето момиче, моето момиче...“ Кога ме приватизира бе?

— Да изкарваш пари с проституцията? И да ме храниш с тях? Аз да не съм ти Достоевски!

— Ебала съм го твоя Достоевски — викнах.

Той ме погледна заинтересовано.

— И как беше?

— Нищо особено.

Разсмяхме се. Не знам той на какво се смееше, но аз си имах причина. От уважение към руската литература няма да я излагам на тези страници, ще кажа само, че червеното паяче от „Бесове“ навремето лазеше по полите на сарафана ми... Ах, на колко титани на духа съм направила малкия си смешен подарък! Единственото, за което наистина съжалявам, е, че не успях да поднеса до устните на Владимир Владимирович Набоков толкова майсторски нашарения от него стакан. В Съюза обаче имаше проблеми с излизането в чужбина. Нека това е още едно злодеяние, което да тежи на съвестта на зловещия комунистически режим.

За щастие зараждащият се скандал свърши със смях. Насмалко да направя грешка — никога не бива да възразяваш на мъж, особено ако е обладан от съмнения за собствената си значимост. Първо трябваше да разбере какво е намислил.

— Искаш да се върнеш на сондажа ли? — попитах.

— Не. Там сега вие Михалич.

Разбрах, че докато го нямаше, е влязъл в контакт с външния свят — може би се беше срещал с някои хора, може би се беше обаждал по телефона. Но реших да не проявявам излишно любопитство.

— Михалич ли? Но когато ви той, черепът не плака.

— Измислили са нова технология. Към петте кубика кетамин прибавят три перевитин и след инжекцията пускат ток.

— През черепа?

— През Михалич.

— Убийци!

— Знам — каза той. — За една година ще го досъсипят така.

— Бедният Михалич!

— Не Михалич. На Михалич му е все тая. Черепа ще досъсипят... И без това целият се е напукал от плач... Обаче какво им пука на тях?! Нефтът да тече, пари да ваят — това им е грижата. А какво ще стане утре, никой изобщо не мисли.

— Всъщност какъв е този череп? — зададох въпроса, който ме измъчваше отдавна.

— Не мога да ти кажа — отвърна той сухо. — Държавна тайна. И изобщо — не ме питай за работата ми.

Не ме учудваше, че продължава да мисли за работата си. Има служби, от които не можеш да се уволниш по собствено желание. Но не очаквах да иска да се върне при хората, които го бяха простреляли с три сребърни куршума. Всъщност не знаех кой и защо го е направил — той не ми беше казал нищо.

— И къде ще отидеш, ако няма, да е на нефта? — попитах.

— Е, за свръхплътеник все ще се намери работа.

— Какво? — Намръщих се. — За какъв свръхплътеник?

— Как за какъв? — попита той учудено. — За мене.

— Че кога пък стана свръхплътеник?

— Как така кога? Ти очи нямаш ли?

— Мислиш си, че си свръхплътеник, така ли?

— Какво значи „мислиш си“? Знам го.

— Откъде?

— Ето на — каза той. — Гледай.

И още една бръмчаща под тавана муха падна на пода. Беше интересно — мухите не падаха вертикално, а по парабола, приличаха на микроскопични камикадзета, пикиращи към врага.

— Стига идиотщини — казах. — Какво общо има едното с другото?

— В смисъл?

— Добре, приемаме, че можеш да трепеш мухи. Приемаме, че си Пиздец и Гарм. Обаче защо си решил, че освен това си и свръхплътеник?

— Че кой да е свръхплътеник, ако не аз?

— Обясних ти — казах. — Свръхплътеникът е метафора. Да наречеш определено отделно същество свръхплътеник значи да слезеш на изключително примитивно равнище.

— Значи ще съм свръхплътеник на това примитивно равнище — каза той примирително. — Да не би да завиждаш?

— А, не, не на мене тия. Дай да разчепкаме нещата докрай.

Той въздъхна.

— Добре, давай.

— Значи представи си, че си купувам мундир на битака и тръгвам да обикалям града и да се представям за генерал от ФСБ. Ти ми казваш — не си никакъв генерал. А аз ти казвам — добре де, нека да съм генерал, завиждаш ли ми?

— Това е съвсем различно. Генералът е звание, което се присвоява от определени структури и...

— Точно това ти обяснявам. Сега помисли: как разбра за свръхплътеника. Не ти го е казал Михалич, нали така?

— Така.

— Значи някъде има система от възгледи, от която е дошла тази дума. Свръхплътеник е също такова звание като генерал. Само че го дава традицията. А ти имаш към тази традиция точно толкова отношение, колкото аз към твоите служби. Ясно ли ти е, сивчо?

— А ти, рижло, имаш отношение към тази традиция, така ли?

— Не само имам — казах. — Аз съм пазителка на традицията. Държателка на линията, както е правилното определение.

— Каква линия?

— Линията на предаването.

— Тоест и тука си най-авторитетната, така ли? — попита той. — Не се ли изсипваш малко? Можеш ли да удържиш толкова неща едновременно?

— Не бъркай мистичната традиция с казино „Шангри Ла“. Държателите на линията се наричат така не защото я държат, а защото държат на нея.

Отговорът ми, изглежда, го озадачи.

— Какво ще рече „линия на предаването“? Какво се предава по нея?

— Нищо.

— Как така?

— Ей така на. Нищо. Толкова пъти ти обяснявах, че даже и ей тоя чайник там щеше да разбере.

— Тогава на какво държат тия държатели на линията?

— В линията на предаването няма нищо, на което да може да се държи.

— Не разбирам.

— Няма нищо за разбиране. Тъкмо да разбираш това означава да държиш линията.

— Добре де — каза той. — Я дай малко по-ясно. Според тази традиция някой на тоя свят има ли формалното право да се нарича свръхплътеник? Та дори да е на най-примитивното равнище?

— Има — казах.

— И кой е той?

Сведох скромно очи.

— Кой е? — повтори той.

— Знам, че ще е удар по самолюбието ти — казах. — Но нали се разбрахме да си казваме само истината...

— Пак ли ти?

Кимнах. Той тихо изруга.

— И откъде тръгва тази линия на предаването?

— Ще ти разкажа някой път.

— Не, кажи сега. Та да нямаш време за измислици.

Е, помислих си, истината не може да се скрие. Пък и нали все някога щеше да я научи.

— Добре. Обаче слушаш и не ме прекъсваш. Една вечер, преди приблизително хиляда и двеста години, в страната, която днес се нарича Китай, ме носеха в паланкина ми от един град към друг. Кой бяха тези градове и защо пътувах, днес изобщо не е важно. Важното е, че тази вечер спряхме пред портите на манастира на Жълтата планина...



Имаше понякога в древен Китай мъгливи тихи вечери, когато светът сякаш разкриваше детското си лице, за да покаже какъв е бил в самото начало. Всичко — къщи, огради, дървета, бамбукови горички, прътите с окачените на тях запалени лампи — се променяше по чудесен начин и започваше да ти се струва, че сама току-що си го изрязала от цветна хартия и внимателно си го наредила наоколо, а после си си въобразила, че наистина виждаш огромен-огромен свят и хората, които живеят в него, и че ей сега ще тръгнеш из него... Точно в такава вечер преди дванайсет века седях в паланкина пред портите на манастира на Жълтата планина. Светът около мен беше прекрасен и не знаех дали се радвам, като гледам през прозорчето, или ме е обзела тъга, но очите ми бяха пълни със сълзи.

Така силно ми беше повлияла музиката. Някъде наблизко вече от доста време свиреше флейта — пееше за онова, с което беше пълно сърцето ми. Че някога, като малки, живеехме в огромна къща и си играехме на вълшебни игри. И така се увлякохме, че сами повярвахме в измислиците си — тръгнахме да се разхождаме сред куклите и се изгубихме и вече никаква сила не може да ни върне къщи, ако сами не си спомним, че само си играем. А да си го спомним е почти невъзможно, толкова увлекателна и страшна се оказа играта...

Не знам може ли музиката да е „за нещо“, или не — това е много древен спор. Първият разговор на тази тема, който си спомням, беше по времето на Цин Шъхуан. А след много векове, когато отидох в Ясна поляна във вид на нихилистична курсистка, Лев Николаевич Толстой цяла вечер се присмиваше на тази идея, като особено наблягаше на Бетховен — откъде накъде пък лунна соната? Няма да твърдя, че звуците на флейтата съдържаха именно горния смисъл. Или че в тях изобщо имаше смисъл. Но разбрах, че трябва да говоря със свирача, и то веднага.

Ако мислех с главата си, разбира се, изобщо не трябваше да слизам от паланкина. Когато някъде наблизко чудесно свири флейта,

по-добре слушай звуците ѝ и недей да търсиш флейтиста. Ако го заговориш — музиката ще спре. А дали той ще ти каже нещо интересно, това изобщо не се знае. Но ние, лисиците, често мислим с опаските си — поради анатомията си.

Беше паднала мъгла и хората се бяха прибрали по домовете си, нямаше какво да ме заплашва. Изскочих от паланкина и тръгнах, към звуците, понякога спирах и буквално подвивах опашка от невероятната, несравнима красота на вечерта. След осемнайсети век вече няма такива вечери — казват, че се бил променил химичният състав на въздуха. Може да е пък и нещо по-лошо.

Постройките на манастира бяха много, струпани около портите — огромни, красиви и много скъпи. Ограда нямаше. Учените монаси обясняваха, че това е алегорично изразяване на доктрината им: че портите символизируют пътя, който води натам, откъдето започва, а започва във всяка точка. Че портите не са порти, а пълна откритост и лъчезарен простор във всички посоки, помня даже йероглифите. Мислех обаче, че просто не са имали пари за ограда. И че ако някой им даде, ще си променят доктрината.

Флейтата свиреше в главната сграда, там, където беше Залата на Предаването на учението. Не бих си и помислила да вляза там дори при тази романтична лилава мъгла, но музиката ми вдъхна смелост.

„Който го е страх от тигри, да не ходи в гората — помислих си. — Да става каквото ще...“

Вдигнах полите на халата си, та опашката ми да е готова за всякакви изненади, и тръгнах напред. В древен Китай се носеха дълги широки дрехи, така че срещата с един-двама души, при това в тази мъгла, не ме заплашваше с нищо — те даже нямаше да могат да ме забележат. В такива случаи дори не прибягвах до някакви специални илюзии — показвах им същия околнен свят, само без мъничката Ай Хуй.

Случваше се някой да ме види и да се ококори на рижавата ми гордост, но в следващата секунда вече изобщо не разбираше какво му е станало — всичко наоколо си е същото, голо поле и вятърът вее сухи листа... Изглежда просто, но е от най-сложните лисичи номера и ако хората са повече от трима, имаш проблеми. Между другото, точно по тази причина още по времето на Сун Дзъ при военна заплаха на

портите на крепостите се слагаха не по-малко от четирима пазачи: страх ги беше от нас, и с основание.

В главната сграда светеше само един прозорец. Флейтата свиреше тъкмо зад него, нямаше как да сбъркам. Прозорецът беше на ъгловата стая на втория етаж и не беше проблем да се вмъкна в нея — трябваше да скоча на керемидената козирка и да мина по нея покрай тъмните прозорци. Направих го лесно — походката ми е лека. Прозорецът, зад който свиреше флейтата, беше отворен. Клекнах и предпазливо надникнах вътре.

Човекът седеше с гръб към мен. Беше със син копринен халат и малка конична сламена шапка. Виждаше се, че главата му е обръсната, въпреки че дрехата му не приличаше на монашеска. Раменете му бяха широки, а тялото стегнато, леко и силно — тези неща ги усещам веднага. На пода пред него имаше чаша чай, принадлежности за писане и хартия. На стената горяха две маслени лампи.

„Очевидно — помислих — се е занимавал с калиграфия, а после е решил да си почине и да посвири на флейта... Какво ли да му кажа всъщност?“

Трябва да кажа, че нямах никакъв план — просто някакви смътни съображения: отначало да си поговорим откровено, после да го омагьосам, с хората не може другояче. Въпреки че ако бях помислила спокойно поне минутка, щях да разбера, че няма да се получи нищо: никой няма да говори с мен откровено, ако знае, че после така или иначе ще го омагьосам. А пък ако го омагьосам още отначало, как ще си говорим откровено?

Но нямах време да обмисля този въпрос — видях под мен отблясъци от факли, чух стъпки и гласове. Хората бяха десетина — не можех да превъзпитам толкова наведнъж. Без да мисля нито секунда повече, скочих през прозореца.

Реших бързо да омагьосам флейтиста, да се спотая и когато онези долу се махнат, да се върна при паланкина — добре, че вече беше тъмно. Безшумно скочих на четири крака, вирнах си опашката и тихо казах на седящия:

— Почтени господине!

Той спокойно остави флейтата на пода и се обърна. Веднага си настърчах опашката, съсредоточих в края ѝ целия си дух — и тогава стана нещо съвсем неочаквано и ново за мен. Вместо податливата мека

пача, каквато е човешкият ум за опашката ми (няма смисъл да обяснявам, това трябва да се изпита), не срещнах изобщо нищо.

Бях имала работа с много хора, силни и слаби духом. То е все едно да пробиваш различни стени — всичките се пробиват, но различно. Но сега не открих нищо, спрямо което да приложа усилията на волята си, съсредоточена в пукащите от електричество косъмчета над главата ми. От изненада изгубих равновесие в буквалния смисъл и клекнах на пода като идиотка, подвила опашка и неприлично разкрачена. Чувствах се като уличен жонгльор, който тъкмо е изпуснал всичките си топки и ленти в калта.

— Здравей, Ай Хуй — каза човекът и възпитано сведе глава за миг. — Много се радвам, че намери време да се отбиеш. Може да ме наричаш Жълтия господин.

„Жълтия господин — помислих и си прибрах краката. — Сигурно заради Жълтата планина, в която е построен манастирът. А може би е хвърлил око на императорския трон“.

— Не. — Той се усмихна. — Не искам да съм император. За Жълтата планина позна.

— Да не би да го казах на глас?

— Мислите ти се изписват на лицето ти толкова ясно, че се четат съвсем лесно — каза той и се засмя.

Смутих се и скрих лицето си с ръкав. Но веднага си спомних, че ръкавът ми е скъсан, и съвсем се засрамах — и скрих ръката си с другата. Халатът ми беше красив, беше го носила една императорска наложница, но вече беше стар и прокъсан на много места.

Смуцението ми, разбира се, беше лъжа. Всъщност трескаво търсех изход и си скрих лицето нарочно, та той да не прочете по него какво мисля. Нямах начин да ме победи един-единствен човек, просто нямаше. Не можех да напипам ума му, но това не означаваше, че ума го няма изобщо. Този мъж очевидно знаеше някакво хитро вълшебство... Да не би да се показваше не на мястото, където се намираще всъщност? Бях чувала за това. Само че не само той знаеше разни номера.

Ние знаем как да изпращаме илюзията на всички страни едновременно, като мигновено подчиняваме човешката воля. При това не се настройваме към определен клиент, а един вид ставаме голям тежък камък, който пада върху гладко огледало „тук и сега“ и разпраща

на всички страни вълнички, които размътват умовете на хората. А обърканият човешки ум сам се хваща за първата предложена му сламка. Не знам дали го обясних разбираемо. Тази техника се нарича Буря над Небесния дворец.

И аз я приложих — скочих на четири крака, вдигнах си халата до кръста и яростно размахвах опашката си над главата си. Трябва да размахваш не само крайчето, но и основата, мястото, откъдето ти расте опашката имам предвид, така че всичко изглежда двусмислено и дори малко неприлично, особено като си вдигнала полите на халата. Ние, лисиците, обаче преодоляваме вродената си стеснителност, понеже хората така и не успяват да видят нищо.

Нормалните хора имам предвид. Жълтия господин не само видя всичко, но и се разсмя обидно.

— Много си красива — каза. — Но не забравяй, че съм монах.

Не исках да се предам и напрегнах волята си до последно — и тогава той се намръщи, все едно го заболя глава, свали си шапката и я хвърли към мен. Черното й шнурче се закачи за опашката ми и шапката изведнъж ми я притисна към пода — все едно не беше конус от суха слама, а тежък воденичен камък.

А Жълтия господин вдигна два изписани с йероглифи листа, навиги ги и ги хвърли към мен. Преди да разбере какво става, те се развиха наполовина и приковаха китките ми към пода като железни скоби. Опитах се да скъсам единия със зъби (при силна уплаха с нас става същото, както при лова на кокошки — човешкото ни лице се издължава и за няколко секунди се превръща в мила зъбата муцунка), но не можах да го стигна. Очевидно това беше някаква магия. Успях обаче да прочета няколко от написаните йероглифи — „няма старост и смърт... и няма и избавление от тях...“

Поолекна ми мъничко — това беше будистката Сутра на сърцето и значи този срещу мен не беше даоист. Можеше и да ми се размине. Спрях да се мятam.

Жълтия господин вдигна чая си и отпи; разглеждаше ме, както художник гледа картина, която ей сегичка ще завърши — мисли къде да пипне с четчицата за последно. Лежах по гръб и цялата долна част на тялото ми беше неприлично разголена. Чак се изчервих от това унижение. А после ми стана страшно. Защото какво ли беше намислил този магьосник? Животът е страшен и безмилостен. Понякога, когато

успеят да ни хванат, хората правят с нас такива неща, че по-добре да не ги описвам.

— Предупреждавам ви — казах с пресеклив глас, — че ако сте намислили да поругаете девственица, от този грях ще се разтресе и земята, и небето! И на старини не ще намерите покой.

Той се разсмя така, че чак разля чая си. От непоносим срам извърнах глава и пак видях йероглифи на листа, който бе оковал ръката ми. Беше друг лист и йероглифите също бяха други: „за опора... и няма прегради в ума...“

— Да си поприказваме, а? — каза Жълтия господин.

— Не съм певачка от пристанищен квартал, та да приказвам с вдигнати поли — отвърнах.

— Но ти си ги вдигна сама — каза той невъзмутимо.

— Може и така да е — отговорих, — но не мога да ги сваля.

— Обещаваш ли, че няма да се опиташ да избягаш?

Изобразих на лицето си мъчителна вътрешна борба. После въздъхнах и казах:

— Обещавам.

Жълтия господин тихо каза последната фраза от Сутрата на сърцето на китайски. Всички учени, които познавах, твърдяха, че тази мантра трябва да се казва само на санскрит, понеже тъкмо така я е произнесъл за пръв път гласът на Победоносния. Въпреки това обръчите около ръцете ми тутакси се смъкнаха и се превърнаха в две обикновени смачкани хартии.

Оправих си полите, седнах с достойнство на пода и казах:

— Колко поучително! Да използвате една и съща сутра и като заключалка, и като ключ. Да не би смисълът да е, че тази мантра, както обещава Буда, наистина избавя от всички страдания?

— Чела си Сутрата на сърцето? — попита той.

— Отгоре-отгоре — отговорих. — Формата е пустота, а пустотата е форма.

— Може би дори знаеш смисъла на тези думи?

Прецених разстоянието до прозореца. Два скока. Дори да беше императорски телохранил, пак нямаше да успее да ме хване.

— Знам го, разбира се — казах и се напрегнах за скок. — Ето например пред вас седи лисицата Ай Хуй. Уж е съвсем истинска, има

форма. Обаче като се вгледате, пред вас няма никаква Ай Хуй, а само и единствено пустота!

И при тези думи скочих с всичка сила към черния квадрат свобода, в който вече светеха първите звезди.

Тук ще направя едно отклонение и ще ви кажа, че тъкмо този опит ми помогна впоследствие да разбере картината на Казимир Малевич „Черен квадрат“. Аз обаче бих дорисувала в него няколко миниатюрни синьо-бели точки. Малевич обаче, въпреки че се наричаше супрематист, беше верен на житейската правда — в руското небе най-често няма светлина. И на душата не ѝ остава нищо освен да произвежда невидими звезди от самата себе си — такъв е смисълът на картината. Но тези мисли ме посетиха чак след много векове. А в онази секунда аз просто се проснах на пода, повалена от непоносим, несравним с нищо срам. Толкова ми беше гадно, че дори не можах да извикам.

Жълтия господин беше махнал оковите от ръцете ми. Прозорецът беше съвсем близо. Но бях забравила за шапката, която притискаше опашката ми към пода.



Никаква физическа и дори нравствена болка не може да се сравни със страданието, което изпитах. Всичко, което отшелниците преживяват за години покаяние, се събра в една-единствена секунда на невъзможно интензивно чувство — все едно мълния освети тъмните кътчета на душата ми. Посипах се по пода като шепа прах и от очите ми рухна поток сълзи. Точно под носа ми лежеше смачкан лист от Сутрата на сърцето, от който равнодушно ме гледаха знаци, твърдящи, че и аз, и несполучилото ми бягство, и неописуемите мъки, които изпитах в този момент, сме само празна мнимост.

Жълтия господин не се смееше и като че ли дори ме гледаше със съчувствие, но усещах, че едва сдържа смеха си. И от това ми стана още по-мъчно и плачех, и плачех, и плаках, докато знаците, по които капеха сълзите ми, не изгубиха формата си и не се превърнаха в размазани черни петна.

— Толкова ли боли? — попита Жълтия господин.

— Не — отвърнах през сълзи. — Просто... просто...

— Какво просто?

— Не съм свикнала да говоря с хората откровено.

— Като се има предвид каква си, това не е чудно. — Той се усмихна. — И все пак защо плачеш?

— Срам ме е — прошепнах.

Толкова ми беше гадно, че вече не мислех за никакви хитрости и съчувствието, което проявяваше към мен Жълтия господин, ми се струваше незаслужено — все пак много добре знаех какво ми се полага за делата ми. Ако беше почнал да ме дере жива, сигурно изобщо нямаше да възразя.

— От какво те е срам?

— От всичко, което съм правила... Страх ме е.

— От какво?

— Страх ме е, че духовете на възмездието ще ме пратят в ада — казах едва чуто.

Беше си чистата истина — сред виденията, които току-що бяха прелетели пред вътрешния ми взор, се мярна и следното: в някаква ледена дупка някакво черно колело намотаваше опашката ми, изтръгваше я от мен, но тя изобщо не се късаше, а само се удължаваше и удължаваше като паяжина от паешки корем и всяка секунда на този кошмар ми причиняваше непоносими мъки. Най-ужасното обаче беше разбирането, че така ще продължи цяла вечност... По-страшен ад не може да си представи никоя лисица.

— Нима лисиците вярват във възмездието? — попита Жълтия господин.

— На нас не ни е необходимо да вярваме или да не вярваме. Възмездието настъпва всеки път, когато ни дръпнат за опашката.

— А, така било значи — замислено каза той. — Значи трябваше да я дръпна за опашката...

— Коя?

— Преди няколко години тук дойде за покаяние една доста начетена лисица от столицата. За разлика от тебе, тя изобщо не се страхуваше от ада — напротив, доказваше, че там ще идат абсолютни всички. Разсъждаваше така: даже хората понякога са добри, следователно колко ли е по-голямо небесното милосърдие от земното! Ясно е, че Върховният владика ще прости на всички без изключение и незабавно ще ги изпрати в рая. И хората сами ще го превърнат в ад — също както са превърнали в ад земята...

Обикновено съм любопитна, но в този миг ми беше толкова лошо, че дори не попитах коя е тази лисица от столицата. Но аргументът ми се стори убедителен. Преглътнах сълзите си и прошепнах:

— Значи изобщо няма надежда?

Жълтия господин вдигна рамене и каза:

— Разбирането, че всичко е създадено от ума, разрушава и най-страшния ад.

— За разбиране го разбирам — отвърнах. — Чела съм свещените книги и се ориентирам в тях доста добре. Но си мисля, че имам зло сърце. А злото сърце, както правилно е казала лисицата от столицата, непременно създава около себе си ад. Където и да се намира.

— Ако имаше зло сърце, нямаше да дойдеш, привлечена от звуците на флейтата ми. Сърцето ти не е зло. Просто е като на всички

лисици — лукаво.

— А на лукавото сърце може ли да се помогне?

— Смята се, че с праведен живот лукавото сърце може да се изцели за три калпи.

— А какво е калпа?

— Периодът между възникването на вселената и нейната гибел.

— Но нито една лисица не може да живее толкова дълго!

— Така е — съгласи се той. — Лукавото сърце се цери трудно с придържането към нравствени правила. Именно защото е лукаво, то непременно ще намери начин да заобиколи всички правила и да направи всички на глупаци. Но за три калпи може да разбере, че лъже единствено себе си.

— По-бързо не може ли?

— Може — отвърна той. — Ако имаш силно желание и решителност, може.

— Как?

— Буда е дал много различни учения. Сред тях има учения за хората, учения за духовете, има даже учения за боговете, които не желаят да се низвергнат в нисшите светове. Има и учение за вълшебните лисици, които вървят по свръхземен път, но дали ще се отнесеш към него с доверие, ако го чуеш от човек?

Заех най-почтителна поза и казах:

— Повярвайте ми, отнасям се към хората с дълбоко уважение! Дори от време на време да ми се налага да черпя от жизнената им сила, то е, защото такава ме е създала природата. Иначе как да се изхранвам?

— Добре — каза Жълтия господин. — По една щастлива случайност съм запознат с тайното учение за безсмъртните лисици и съм готов да ти го предам. Нещо повече, дължен съм да го направя. Скоро ще напусна света и ще е жалко, ако това удивително знание изчезне заедно с мен. А едва ли ще успея да срещна друга лисица.

— Ами вашата гостенка от столицата? Защо не сте предали учението на нея?

— Ий Хуй не става — каза той.

Ето значи коя била столичната лисица! Значи тайно беше идвала тук да търси прошка за греховете си. А на думи заявява, че такава нещо като грях изобщо не съществува.

— Защо сестрицата Ий да не подхожда? — попитах. — Нали казахте, че е дошла тук, за да се покае за деянията си?

— Прекалено е лукава. Разкайва се тогава, когато замисля някое вече съвсем черно злодейство. Старае се да си облекчи душата, та тя да може да побере още повече зло.

— Аз също съм способна на това — казах честно.

— Знам — каза Жълтия господин. — Но ти ще помниш, че се каниш да извършиш престъпление, затова при теб номерът с фалшивото покаяние няма да мине. А докато планира следващото си злодейство, Ий Хуй може толкова искрено да се разкае за предишното, че наистина да облекчи душата си. Тя е прекалено лукава, та някога да влезе в *Дъгоцветния поток*.

Наблегна на последните две думи.

— Къде да влезе? — попитах.

— В *Дъгоцветния поток* — повтори той.

— Какво е това?

— Твърдиш, че си чела свещените книги. Тогава трябва да знаеш, че животът е разходка в градината на илюзорните форми, изглеждащи реални на ума, който не вижда своята природа. Заблуждаващият се ум може да попадне в света на боговете, в света на демоните, в света на животните, в света на гладните духове и в ада. След като са минали през всичките тези светове, Победоносните са оставили на жителите им учението как да се изцерят от смъртта и раждането.

— Простете — прекъснах го, за да покажа колко съм учена, — но нали в сутрите се казва, че най-драгоценното е човешкото раждане, понеже единствено човекът може да постигне освобождението. Не е ли така?

Жълтия господин се усмихна.

— Не бих открил тази тайна на хората, но понеже ти си лисица, трябва да знаеш, че във всички светове се твърди същото. В ада казват, че единствено жителите на ада могат да постигнат освобождението, понеже на всички останали места съществата прекарват живота си в търсене на удоволствия, каквито в ада на практика няма. В света на боговете пък твърдят, че освобождение могат да постигнат само боговете, понеже за тях скокът към свободата е най-къс, а страхът от

пропадане в долните светове — най-силен. Във всеки свят твърдят, че той е най-подходящият за спасение.

— Ами животните? Животните не твърдят такова нещо.

— Говоря за световите, чиито обитатели имат концепция за спасението. Там, където такава концепция не съществува, по същата причина не е нужно никой да се спасява.

Виж ти, помислих. Лукав е като лисица.

— А спасението, за което става въпрос — то за всички светове еднакво ли е, или във всеки е различно?

— За хората освобождението е да влязат в нирваната. За жителите на ада — да се слоят с лилавия дим. За демоните асури — да овладеят мечата на пустотата. За боговете — да се слоят с елмазния блясък. Ако става въпрос за формата, спасението във всеки свят е различно. Но по вътрешната си същност навсякъде е едно и също, понеже природата на ума, който вижда всичките тези светове, никога не се променя.

— А лисиците?

— Формално плътниците не попадат в нито една от шестте категории, за които говорих. Вие сте особен случай. Смята се, че понякога роденият в света на демоните ум се ужасява от жестокостта му и отива да живее на ръба му, там, където демонската реалност се докосва до света на хората и животните. Такова същество не се отнася към никой от тези светове, понеже се мести между трите — света на хората, на животните и на демоните. Вълшебните лисици се отнасят тъкмо към тази категория.

— Да — казах тъжно, — точно така е. Седим между три стола и то единствено от ужас пред живота. Но има ли изход за нас?

— Има. Един път една лисица нахранила вкусно Буда и учениците му. Вярно, не съвсем безкористно, понеже искала да се възползва от някои от учениците. Буда обаче бил много гладен и от благодарност оставил на тази лисица учение за плътниците, което може да ги освободи в рамките на един живот — като се има предвид, че плътниците живеят до четирийсет хиляди години. Буда нямал много време, бързал, така че учението е кратко. Но тъй като го е дал самият Победоносен, то все пак е пълно с вълшебна сила. И ако го следваш, Ай Хуй, можеш не само да се спасиш сама, но и да покажеш пътя към освобождението на всички живеещи на земята плътници.

От вълнение ми се зави свят. Цял живот бях мечтала за нещо
такова.

— И за какво се говори в това учение? — попитах шепнешком.

— За Дъгоцветния поток — също шепнешком отвърна Жълтият
господин.

Усетих, че ме поднася, но не се обидих и попитах с обикновен
глас:

— Дъгоцветният поток? Какво е това?

— Това е крайната цел на свръхплътеника.

— А кой е свръхплътеникът?

— Плътеникът, който ще успее да влезе в Дъгоцветния поток.

— Какво друго може да се каже за него? За свръхплътеника имам
предвид.

— Външно е същият като другите плътеници, а вътрешно е
различен. Останалите обаче изобщо не могат да се сетят за това по
външния му вид.

— И как може да станеш свръхплътеник?

— Трябва да влезеш в Дъгоцветния поток.

— Но какво е Дъгоцветният поток.

Жълтия господин вдигна учудено вежди.

— Нали току-що ти казах. Крайната цел на свръхплътеника.

— А може ли някак да се опише Дъгоцветният поток? Та да
добием представа към какво да се стремим.

— Не може. Природата на Дъгоцветния поток е такава, че
всякакви описания само ще пречат, понеже ще създадат лъжлива
представа за него. За него не може да се каже нищо достоверно, в него
може само да се влезе.

— А какво трябва да направи свръхплътеникът, за да влезе в
Дъгоцветния поток?

— Трябва да направи само едно. Да влезе в него.

— А как?

— По какъвто начин успее.

— Но нали все трябва да има някакви инструкции, които да
следва?

— Точно това са те.

— И само толкова?

Жълтия господин кимна.

— Тоест излиза, че свръхплътеникът е този, който влезе в Дъгоцветния поток, а Дъгоцветният поток е това, в което влиза свръхплътеникът?

— Именно.

— Но тогава първото се определя чрез второто, а второто — чрез първото. Какъв е смисълът във всичко това?

— Най-дълбокият. И Дъгоцветният поток, и пътят на свръхплътеника са извън света и са недостъпни за обикновения ум — дори за лисичия. Но затова пък са непосредствено свързани. Така че за първия може да се говори само чрез втория, а за втория — само чрез първия.

— А може ли към всичко това да се добави нещо?

— Може.

— Какво?

— Дъгоцветният поток всъщност изобщо не е поток, а свръхплътеникът не е никакъв плътеник. Не бива да се осланяме на думите. Те ни трябва само като моментна опорна точка. Ако опиташ да ги понесеш със себе си, те ще те повлекат в пропастта. Затова веднага трябва да ги отхвърляш.

Известно време обмислях чутото.

— Интересно. Излиза, че висшето учение за лисиците се състои само от две изразени с думи понятия, които имат отношение само едно към друго и не подлежат на никакво обяснение. Освен това трябва да отхвърлим дори тези три думи, след като бъдат произнесени... Тая лисица, която е нахранила Буда, май има много лоша карма. Тя всъщност успяла ли е да влезе в Дъгоцветния поток?

Жълтия господин кимна и каза:

— Вярно, това стана съвсем наскоро. И тя не Остави указания за другите плътеници. Така че аз съм този, който трябва да ти предаде учението. А думите са две — Дъгоцветният поток.

— Трудно е да се повярва в достоверността на такова учение.

— Висшите учения се наричат висши именно защото се различават от онези, с които си свикнала. Дори само по силата на това всичко, което ти се струва достоверно, може да се смята за лъжа.

— Защо?

— Защото иначе ти нямаше да имаш нужда от никакви учения. Вече щеше да знаеш истината.

В това имаше логика. Но обясненията му ми напомнях философските силогизми, чиято главна цел е да вкарат ума в задънена улица.

— И все пак — не се предавах — как едно учение може да се състои само от две думи?

— Колкото по-висше е учението, толкова по-малко са думите, на които се гради. Думите са като котви — струва ти се, че ти позволяват здраво да се държиш за истината, но всъщност само държат ума ти в плен. Затова в най-съвършените учения няма думи и знаци.

— Това е така, разбира се — казах. — Но дори за да се обяснят предимствата на безсловесното учение, ни се налага да произнасяме много и много думи. Тогава как само две може да стигнат, за да се ръководиш от тях в живота?

— Висшите учения са предназначени за същества с висши способности. За онези, които не ги притежават, има многотомни съчинения глупости, в които можеш да се ровиш цял живот.

— А аз имам ли висши способности? — попитах тихичко.

— Иначе нямаше да седиш тук.

Това малко променяше ситуацията.

— А много ли свръхплътеници има на света?

— Само един. Сега това си ти. Ако поискаш, можеш да влезеш в Дъгоцветния поток. Но трябва да се постараш.

Кой няма да се чувства поласкан да чуе, че притежава висши способности? От перспективата да стана единственото на света изключително същество пък направо ми секваше дъхът. Замислих се.

— А лисицата, която е успяла да влезе в Дъгоцветния поток — какво е известно за нея?

— Съвсем малко. Твоята предшественичка живееше в едно планинско селце, практикуваше крайна аскеза и съвсем се отказа от общуване с хората.

— Но с какво се е хранила?

— Използваше опашката си, за да внуши на тиквите в градината, че е дошла пролетта. И после пиеше жизнената им сила...

— Ужас! — прошепнах. — И какво стана с нея?

— Един ден просто изчезна.

— Без да остави никакви записки?

— Да.

— Доста егоистично от нейна страна.

— Може би ти ще оставиш.

— А задължително ли е да минавам от мъже на зеленчуци?

— Буда не е оставил указания за това. Слушай сърцето си. И не се отклонявай от пътя.

Направих двоен поклон.

— Обещавам упорито да се стремя към целта, ако ми предадете онова, за което споменахте.

— Вече ти го предадох.

— Кога?

— Току-що.

— И това е всичко?

Бях съвсем объркана и сигурно ми личеше.

— Това е съвсем достатъчно. Всичко останало само ще обърка рижата ти главица.

— И какво да правя сега?

Жълтия господин въздъхна.

— Ако беше човек, просто щях да те ударя по главата — каза и кимна към чворестата си тояга — и да те пратя да работиш в градината. Няма нищо по-висше от това учение и някой ден ще го разбереш. Но свръхплътеникът има особен път. И след като толкова настойчиво ме молиш да ти кажа какво да правиш, ще ти кажа. Трябва да намериш ключа.

— Какъв ключ?

— За Дъгоцветния поток.

— Що за ключ е това?

— Нямам представа. Аз не съм свръхплътеник. Аз съм обикновен монах. Върви сега — паланкинът ти те чака.

* * *

— И оттогава вървя — приключих и млъкнах.

Разказът ми, изглежда, наистина беше впечатлил Александър.

— И какво? — попита той. — Намери ли ключа?

— Разбира се.

— И какво е той?

— Правилното разбиране на собствената ти природа. Това се опитвам да ти обясня.

— Значи вече си влязла в Дъгоцветния поток?

— Може да се каже — отговорих.

— И какво е той?

— Първо трябва да разбереш какво е свръхплътеникът.

— И какво е?

— Ти си.

— Ами нали това ти казвам — почти изквича той. — А ти само ме объркваш. Казваш, че си била ти. Все ти.

— Пак не разбра. Ти си мислиш, че си свръхплътеник, защото можеш с поглед да гърмиш крушки и да убиваш мухи...

— Не само мухи — каза той. — И не само с поглед. Изобщо не можеш да си представиш какво мога.

— Какво можеш?

— Дори не е нужно да гледам нещо, разбираш ли? Достатъчно е да си го помисля. Снощи например го начуках на политтехнолога Татарски. Чувала ли си за него?

— Чувала съм. Уби ли го?

— Защо? Просто измърмори насън и се обърна на другата страна. Начуках му го елегантно.

— Това пък какво означава?

— Вече няма да го канят никъде, това означава. Ще си кисне в офиса, докато не се слее с тапетите. Ако му оставим офиса, разбира се.

— Много си жесток — казах. — А как го правиш?

Той се замисли.

— Същото е като секса, само че наопаки. Трудно е да се обясни. Хем те е страх, хем го правиш. С опашката, нали разбираш. Но не съм вникнал още в подробностите... Значи все пак признаваш, че съм свръхплътеник?

— Ти си тоя, дето разбира всичко наопаки. Свръхплътеник изобщо не те прави способността да вредиш на политтехнолози и мухи. Ти засега дори нямаш право да се мислиш за свръхплътеник.

— А ти имаш, така ли?

— Да, аз имам — казах скромно, но твърдо.

— Ама ти си направо навсякъде, лисицо такава! За мен просто не остава място на тоя свят.

— Целият този свят е твой. Просто разбери кой си всъщност.

— Свръхплътеник.

— Точно така. Но какво е свръхплътеник?

— Аз.

— Ох, пак ли! Мислех си, че си зорък лъв, а ти си бил сляп пес.

Той трепна, все едно го бях ударила.

— Какво искаш да кажеш?

— Има едно учение за лъвския взор — почнах забързано; усещах, че съм прекалила. — Казват, че ако хвърлиш пръчка на куче, то ще гледа пръчката, А ако хвърлиш пръчка на лъва, той няма да откъсне поглед от човека, който хвърля пръчката. Това е поговорка, казваха я в древен Китай, когато събеседникът почне да се хваща за думите и престава да вижда главното.

— Добре де — каза той. — Стига толкова. Можеш ли да ми кажеш какво е свръхплътеникът?

— Свръхплътеникът е онзи, когото виждаш, когато дълго се взираш в себе си.

— Но нали каза, че там няма нищо.

— Правилно. Там няма нищо. Точно това е свръхплътеникът.

— Защо?

— Защото това нищо може да стане всичко.

— Как така?

— Ами виж. Ти си плътеник, понеже можеш да станеш, въъ... вълк. Аз съм плътеник, понеже съм лисица, която се престорва на човек. А свръхплътеникът поред става теб, мен, ето този плик с ябълки, тази чашка, това чекмедженце — всичко, което виждаш. Това е

първата причина, поради която го наричат свръхплътеник. Освен това всеки плътеник, образно казано, може да бъде дръпнат за опашката.

— Да допуснем — каза той.

— А свръхплътеника не можеш да го дръпнеш за опашката. Защото той няма тяло. И това е втората причина, поради която го наричат така. Разбра ли?

— Не съвсем.

— Нали веднъж ми разказваше как като малък си мечтал да имаш скафандър, с който да можеш да идеш на Слънцето, да се спускаш на дъното на океана, да скачаш в черни дупки и да се връщаш оттам?

— Да де. И какво?

— Ами значи свръхплътеникът има точно такъв скафандър. Той е просто пустота, празнота, която може да се запълва с всичко. И нищо не може да полене по тази пустота. Нищо не може дори да я докосне, защото щом извадиш онова, с което е запълнена, тя пак си става същата като преди. И няма къде да ти бият печата за адресна регистрация, а твоят Михалич няма на какво да си лепне бръмба.

— Разбрах. Наистина разбрах — каза той и пребледня. — Жестоко. Никакви служби не могат да се справят с такъв свръхплътеник.

— Радвам се, че го осъзна.

— И как се става такъв?

— Никак — казах.

— Защо?

— Ами помисли.

— Защото свръхплътеникът може да е само един и това вече си ти? Прав ли съм, рижавелке?

— Не, сивчо, не си. Ти не можеш да станеш свръхплътеник, защото винаги си бил свръхплътеник. Свръхплътеник е собственият ти ум, същият ум, с който от тъмно до тъмно мислиш за какви ли не идиотщини.

— Значи все пак свръхплътеникът съм аз?

— Не си.

— Но нали това е моят ум. В какво е проблемът тогава?

— В това, че твоят ум всъщност не е твой.

— А чий?

— Изобщо не може да се каже, че е нечий. Или че е еди-какъв си и се намира еди-къде си. Всичките тези понятия възникват в самия него, тоест той предшества всичко, без изключение. Разбираш ли? Каквото и да си мислиш и да си представяш, всичко го прави той.

— Имаш предвид мозъка ли?

— Не. Мозъкът е едно от понятията в ума.

— Но нали ума го има, защото го има мозъка — каза той колебливо.

— Ох, колко са те объркали тия мръсници — въздъгнах. — Хората изобщо не знаят какво е това умът, вместо това изучават ту мозъка, ту психиката, ту любовните писма на Фройд до Айнщайн. Учените пък съвсем сериозно си мислят, че умът се поражда, защото в мозъка протичат химични и електрически процеси. Тъпанари с главно „Г“! Това е все едно да смяташ, че телевизорът е причината за филма, който дават по него. Или причината за съществуването на човека.

— Икономистите мислят точно така.

— Да, прав си. И нека си мислят точно така. Да си генерират електрически импулси, да крадат кредитни траншове, да заявяват официални протести, да мерят амплитуди и скорости, да вдигат минетите на n-та степен и после да си определят рейтинга. За щастие на този свят той е населен не само с тъпанари, но и с нас, лисиците. Ние знаем тайната. Сега ти също я знаеш. Е, почти я знаеш.

— Да бе — каза той. — И кой освен лисиците я знае?

— Могат да я знаят само избраните.

— Не те ли е страх да ми я разкриваш?

— Не.

— Защо? Защото и аз съм избран ли?

— Защото тази тайна може да я знае само умът. А умът няма от кого и какво да я крие. Той е един.

— Един?

— Да — казах. — Един във всичко и всичко от един.

— Кои са тогава тези избрани?

— Избраните са онези, които разбират, че всеки червей, пеперудка и дори тревичка край пътя са също такива избрани. Просто временно не го знаят и трябва много да внимаваш, та да не би случайно да обидиш някой от тях.

— Така и не разбрах какво е умът — каза той.

— Това не го разбира никой. Макар че, от друга страна, всички го знаят. Защото тъкмо умът чува сега думите ми.

— Аха — каза той. — Ясно... Пак не докрай, разбира се, но доколкото разбирам, там край няма...

— Именно — казах. — Де винаги да беше толкова схватлив.

— Добре, да допуснем, че изяснихме нещата със свръхплътеника. А какво е Дъгоцветният поток?

— Просто светът около нас — казах. — Нали виждаш цветовете? Синьо, зелено, червено. Те се появяват и изчезват в ума ти. Точно това е Дъгоцветният поток. Всеки от нас е свръхплътеник в Дъгоцветния поток.

— Тоест вече сме влезли в Дъгоцветния поток?

— И да, и не. От една страна, свръхплътеникът още от самото начало е в Дъгоцветния поток. От друга, той никога не може да влезе в него, защото Дъгоцветният поток е просто илюзия. Но противоречието е само привидно, понеже ти и светът сте едно и също.

— Аха — каза той. — Интересно. Давай нататък.

— Свръхплътеникът е небесно същество. Небесното същество никога не губи връзката си с небето.

— Какво означава това?

— В този свят няма нищо освен прах. Но небесното същество помни за светлината, която прави прахта видима. А безопашатата маймуна просто хвърля прах в очите си и в очите на другите. Затова когато небесното същество умира, то става светлина. А когато умира безопашатата маймуна, тя става прах.

— Светлина, прах — каза той. — Значи все пак има нещо там! Някаква личност. У тебе например със сигурност има, лисанке. Усещам го, особено напоследък. Не съм ли прав?

— Тази личност с всичките си номерца и глупости просто подскача като кукла на конци в ялната светлина на ума ми. И колкото по-глупави са подскоците ѝ, толкова по-ясна е светлината, която виждам отново и отново.

— Каза „ума ми“. А преди малко каза, че не бил твой.

— Е, такъв е е езикът. Езикът е семето, от което израства безкрайната човешка глупост. Ние, плътениците, също страдаме от нея, защото непрекъснато говорим. Не може да отвориш уста и да не сгрешеш. Така че не си струва да се хващаме на думите.

— Добре. Но личността, която подскача като кукла, това си ти, нали?

— Не. Не смятам, че тази личност съм аз, понеже аз изобщо не съм кукла. Аз съм светлината, която я прави видима. Но светлината и куклата са просто сравнения и не бива да се хващаме за тях.

— Да, лиске — каза той. — Дълго си изучавала тия неща, личи си... Всъщност все пак на колко години си?

— На колкото трябва — казах и се изчервих. — За кучето и лъва — не се сърди, моля ти се. Това е класическа алегория, при това много древна, честна дума. Кучето гледа пръчката, а лъвът — онзи, който я хвърля. Между другото, когато го разбереш това, е много по-лесно да четеш днешната преса...

— За кучетата и лъвовете го разбрах, можеше да не ми го повтаряш — отвърна той със сарказъм. — За пресата го знам и без тебе. По-добре кажи къде гледат лисиците.

Усмихнах се виновно.

— Ние, лисиците, с едното око гледаме пръчката, а с другото онзи, който я хвърля. Понеже сме слаби същества и ни се иска не само да усъвършенстваме душата си, но и да поживеем още поне мъничко. Затова сме леко кривогледи...

— Виждам те аз къде ме гледаш...

— Днеска сте изключително духовит, поручик.

Александър се почеса по брадичката и попита:

— И къде е главният извод?

— Кой?

— Чрез който се контролира всичко, за да има полза.

— Контролирането е трудно нещо — казах.

— Защо?

— Защото трудно се намира контролър.

— Всъщност така излиза — рече той. — Не ми харесва обаче.

— Кое?

— Дъгоцветният поток, свръхплътеникът — всичко това добре. Да допуснем, че сме решили въпроса и с контрола. Но не мога да разбера най-важното. Кой създава всичко това? Бог ли?

— Самите ние — казах. — Нещо повече, ние създаваме и Бога.

— Е, тука вече се издъни, лисано — ухили се той. — Все гледаш да минеш без Бога. С какво го създаваме? С опашките си ли?

Замръзнах.

Трудно е да опиша тази секунда. Всичките ми догадки и прозрения от последните месеци, всичките ми хаотични мисли, всичките ми предчувствия внезапно се сглобиха в ослепително ясна картина на истината. Все още не разбирах всички последствия от озарението си, но вече знаех, че знам тайната. От вълнение ми се зави свят. И сигурно бях пребледняла.

— Какво ти стана? — попита той. — Призля ли ти?

— Не — казах и се усмихнах насила. — Просто за малко трябва да остана сама. Веднага. Моля те. Много е важно, много.



Светът е устроен загадъчно и непостижимо. В Русия например, за да защитят жабите от детската жестокост, татковците и майките казват, че жабите не се настъпват, понеже ще завали — и в резултат цяло лято се продънва да вали, понеже децата настъпват всяка срещната жаба. А се случва и друго: мъчиш се с всички сили да обясниш истината на някого — и внезапно я откриваш сам.

Последното впрочем при лисиците е по-скоро правило, отколкото изключение. Вече споменах, че за да разберем нещо, ние трябва да го обясним на някого. Това е свързано с особеностите на разума ни, който по предназначението си е симулакрум на човешките личности, способен да мимикрира в която и да било култура. Казано по-просто, нашата същност е в това непрекъснато да се преструваме. Когато обясняваме нещо на другите, ние се преструваме, че вече го знаем. И понеже сме умни същества, обикновено ни се налага наистина да го разберем, колкото и да увъртаме. Казват, че сребърните косъмчета в опашките ни се появявали тъкмо по тази причина.

Винаги се преструвам много естествено. И затова се преструвам винаги — много по-правдоподобно е, отколкото ако изведнъж започна да се държа искрено. Защото какво означава да се държиш искрено? Означава непосредствено да изразяваш същността си в поведението си. А щом моята същност е да се преструвам, значи за мен единственият път към това да съм наистина искрена минава през преструването. Не искам да кажа, че никога не се държа непосредствено. Напротив, изобразявам непосредственост с цялата искреност, на която е способно сърцето ми. Ох, думите пак подвеждат — говоря за нещо съвсем просто, а излиза, че съм същество с двойно дъно. Но не е така. Аз изобщо нямам дъно.

Тъй като може да се престори на каквото си ще и да се преструва както си ще, лисицата постига висшата истина в момента, в който се преструва, че я е постигнала. Най-добре е това да се прави в разговор с по-малко развита същност. Докато говорех с Александър обаче, аз

изобщо не мислех за себе си. Наистина се стараех с всички сили да му помогна. А излезе, че той помогна на мен. Какъв удивителен, непостижим парадокс... Но тъкмо този парадокс е основният закон на живота.

Бях се приближавала към истината постепенно:

1. Докато наблюдавах Александър, разбрах, че върколакът насочва хипнотичния удар в собственото си съзнание. Внушава си, че се превръща във вълк, и след това наистина се превръща във вълк.

2. Когато ходихме на лов за кокошката, забелязах, че опашката ми праща илюзия на самата мен. Но не разбирах какво именно си внушавам: може би, мислех си, това е някаква обратна връзка, която ме прави лисица. Бях само на две крачки от истината, но все така не я виждах.

3. В обясненията си казах на Александър, че той и този свят са едно и също. Разполагах с всичко необходимо за окончателното прозрение. Но трябваше Александър да нарече нещата с имената им на глас. И чак тогава стигнах до истината.

Аз и светът сме едно и също... Какво си внушавам с опашката си? Че съм лисица? Не, разбрах за една ослепителна секунда, аз си внушавам целия този свят.

Седнах в поза лотос и се потопих в дълбоко съсредоточаване. Не знам колко време мина — може би няколко дни. В това състояние разликата между ден и час не е голяма. Сега, когато бях видяла главното, ми стана ясно защо преди не бях могла да забележа този уроборус (не току-така непрекъснато повтарях тази дума). Не бях виждала истината, понеже не бях виждала нищо освен нея. Тъкмо хипнотичният импулс, който опашката ми изпращаше в съзнанието ми, беше целият свят. По-точно, аз приемах този импулс за свят.

Винаги съм подозирала, че Стивън Хокинг не разбира думите „реликтивно излъчване“, макар да се срещат на всяка втора страница на книгите му. Реликтовото излъчване изобщо не е радиосигнал, който може да се улови със сложна и скъпа апаратура. Реликтовото излъчване е целият свят, който виждаме около себе си, без значение какви сме — плътеници или хора.

Сега, когато разбрах как точно създавам света, трябваше да се науча поне малко да управлявам този ефект. Но колкото и да съсредоточавах духа си, не се получаваше нищо. Прилагах всичките известни ми техники — от шаманическите визуализации, използвани от планинските варвари в Тибет, до съкровения огън на микрокосмическата орбита, практикуван от привържениците на дао. Всичко напусто — приличаше на опит да избутам планина с рамо.

И тогава си спомних за ключа. Да, Жълтия господин ми беше говорил за ключа... Винаги смятах, че това е просто метафора на правилното разбиране на същността на нещата. Но след като се бях издънила за най-главното, опашката си, може би грешах и тук? Какъв можеше да е този ключ? Какво можеше да е? Не знаех. Излизаше, че така и не съм разбрала нищо.

Съсредоточението ми се наруши, мислите ми се разсеяха. Спомних си за Александър, който търпеливо чакаше в другата стая — докато медитирах, не беше издал нито звук от страх да не наруши покоя ми. При мисълта за него както винаги ме заля гореща любовна вълна.

И тогава най-после разбрах най-най-важното:

1) нищо по-силно от тази любов нямаше у мен — а след като осъзнавах с опашката си целия свят, значи и в света нямаше нищо по-силно.

2) в потока енергия, който излъчваше опашката ми и който умът приемаше за свят, любовта изобщо я нямаше — и затова светът ми се струваше такъв, какъвто ми се струваше.

3) тъкмо любовта беше ключът, който не бях успяла да намеря.

Как не го бях разбрала веднага? Любовта беше единствената сила, способна да измести реликтовото излъчване на опашката от съзнанието ми. Отново се съсредоточих, визуализирах любовта си като ярко пламтящо сърце и бавно започнах да го плъзгам към опашката си. Докарах това огнено сърце почти до основата ѝ и изведнъж...

И изведнъж стана нещо невероятно. В главата ми, някъде между очите, лумна дъгоцветно сияние. Възприемах го не с физическото си зрение — по-скоро приличаше на сън, който съм успяла да прекарам контрабандно в будното състояние. Приличаше на ручей под пролетно

слънце, в него блестяха искри с всевъзможни оттенъци и в тази нежна светлина можеше да се стъпи, да се влезе. За да може дъгоцветното сияние да залее всичко наоколо, трябваше да спусна пламтящата топка на любовта още по-надолу, да я прекарам през точката на великата граница, която при лисиците е на три пръста от основата на опашката. Можех да го направя. Но усетих, че после никога вече няма да успея да намеря сред потоците дъгоцветна светлина това мъничко градче и останалия в него Александър. Трябваше да се махнем оттук заедно — иначе любовта ни не струваше нищо. Защото нали той ми беше дал ключа за новата вселена — без сам да го знае...

Реших веднага да му кажа всичко това. Но ми беше трудно да стана — докато бях седяла в поза лотос, краката ми бяха изтръпнали и отекли. Все пак станах някак и отидох в другата стаичка. Там беше тъмно.

— Сашенка — повиках го. — Ей! Саша! Къде си?

Никой не ми отговори. Влязох и светнах. Нямахше никого. На щайгата, която ни служеше за маса, беше сложен лист. Изписан. Взех го и примижала от ярката светлина на лампата, прочетох:

АДЕЛ!

Не ми правеше кой знае какво впечатление, че криеш възрастта си, въпреки че напоследък започнах да се досещам, че си на повече от седемнайсет — прекалено си умна. Обаче, казвах си, може просто да си се запазила на двайсет и пет и дори на трийсет и да имаш комплекси за това като повечето жени. Бях готов и за това, че може дори да си прехвърлила трийсетака. Щях да се примиря и ако беше на четирийсет. Но хиляда и двеста години! По-добре да го кажа честно и откровено — никога вече няма да мога да правя секс с теб. Прости ми.

А аз ще ти простя сляпото куче. Може и да съм сляп в сравнение с теб. Но всеки си е такъв, какъвто е.

Утре сутринта се връщам на работа. Може и да съжалявам за това решение. Или дори да нямам време да съжаля за него. Но ако всичко стане, както съм го

замислил, първо ще изясня някои наболели в отдела ни въпроси. А после ще почна да изяснявам наболелите навсякъде другаде въпроси. Ще използвам чудесната сила, която ми подари, за да служа на страната си. Благодаря ти за тази сила — от мое име и от името на цялата ни организация, към която имаш предвзето и несправедливо отношение. И ти благодаря и за всичко чудесно, което ми помогна да разбера — въпреки че най-вероятно не докрай и само за малко. Винаги ще те обичам като сродна душа. Сбогом винаги. И ти благодаря, че чак до самия край ме наричаше Сивчо.

Саша Черни.

Главата ми е черен фенер с изпочупени стъкла... Помня онази секунда. Не бях смаяна. Винаги бях знаела, че няма да мога да го задържа и че този миг ще дойде. Но изобщо не си бях представяла, че ще боли толкова.

Лунното ми момче... Добре де, попалувай, помислих с покорна нежност. Все някой ден ще ти дойде умът в главата. Жалко само, че няма да научиш от мен най-голямата тайна. Макар че... Може би и аз да ти оставя писмо? Ще е по-дълго от твоето и като го прочетеш до края, ще разбереш какво точно не успях да ти кажа точно преди да си тръгнеш. И с това може би ще успея да ти се отблагодаря за свободата, която, без да искаш, ми подари.

Да, казах си. Ще напиша книга... и някой ден тя непременно ще стигне до теб. От нея ще разбереш как да се освободиш от ледения мрак, в който скърцат със зъби олигарсите и прокурорите, либералите и консерваторите, педалите и нормалните, интернет колумнистите, вампирите с пагони и портфейлните инвеститори. И може би не само ти, но и други благородни същества, които имат сърце и опашка, ще извлекат от тази книга някаква полза... А сега — благодаря ти за най-важното, което научих с теб. Благодаря ти за любовта...

Не можех да се сдържа повече — по страните ми рукнаха сълзи и плаках дълго, седях на щайгата и гледах белия лист и изписаните с твърда ръка редове на него. До последния ден го бях наричала „сивчо“, за да не го обидя. Но той беше силен. Нямаше нужда от съжаление.

Та така. Срецнали се в прашната Москва две самота. Едната казала, че е на две хиляди години, другата признала, че има нокти на онова място. Попреплитали си опашките известно време, поговорили си за висшите същности, повили към луната и се разделили като кораби в морето...

Je ne regrette rien^[1]. Но знам, че никога вече няма да съм толкова щастлива, колкото в Хонконг през шейсетте, в Битцевския парк, с щастлива пустота в сърцето и с черната му опашка в ръка.

[1] Не съжалявам за нищо (фр.) — Б.р.изд. ↑



Когато вече почти бях дописала тази книга, срещнах Михалич — бях излязла да покарам колело. Уморих се да въртя педалите, седнах на една пейка на поляната на Битцевската гора и загледах как тийнейджърите скачат от велосипедния трамплин. Седалките на колелетата им бяха много ниско. Сигурно са специални колелета за скокове, помислих си. Иначе си бяха най-обикновени маунтънбайкове. По едно време се обърнах и видях, че Михалич стои до мен.

Много се беше променил, откакто не се бяхме виждали. Беше с модерна прическа и не носеше ретробандитски дрешки, а стилиен черен костюм от колекцията „rebel shareholder“ на „Дизел“. Под сакото беше облякъл черна тениска с надпис „I Fucked Andy Warhol“. Под яката на тениската проблясваше златна верижка — нито дебела, нито тънка, точно каквато трябва. Кръгъл часовник с обикновена стоманена рамка, на краката черни „Nike Air“ като на Мик Джагър. Наистина много път бяха извървели службите от времето, когато ходех на вилата на Ежов за поредния Набоков...

— Здравей, Михалич — казах.

— Здравей, Адел.

— Как ме намери?

— С уреда.

— Никакъв уред няма. Не ме стягай. Саша ми каза.

Той седна до мен.

— Има уред, Адел, има, мойто момиче. Просто е секретен. И другарят генерал-полковник е говорил с теб така, както предвижда инструкцията. Виж, аз, като ти го показах, я наруших. И другарят генерал-полковник след това ми е поправил грешката, разбираш ли? Между другото сега пак нарушавам инструкцията. Другарят генерал-полковник обаче винаги се придържа стриктно към нея.

Вече не разбирах кой от тях лъже.

— А чистачката от спортния комплекс наистина ли работи при вас?

— Ние си имаме различни методи — уклончиво каза той.

— Няма как иначе. Голяма страна сме.

— Прав си.

Помълчахме минута-две. Михалич гледаше с интерес момчетата на трамплина.

— А Павел Иванович как е? — попитах неочаквано и за самата мен. — Още ли ви консултира?

Михалич кимна.

— Идва напоследък. Препоръча ни една книга, как беше...

— Извади от джоба на самото си едно листче и ми го показа. На него с химикалка беше написано: „Martin Wolf. Why Globalization Works“. — Каза, че тая работа не била чак толкова лоша.

— Сериозно? — попитах. — Е, хубаво, понеже вече бях почнала да се притеснявам. Виж какво, отдавна се питам... Всичките тия типове, Вулфенсон от Световната банка, Улфовиц от Департамента по отбраната — и те ли?

— И вълците са различни, също като хората — каза Михалич. — Обаче вече изобщо не могат да ни стъпят на оная работа. Възможностите на отдела се разраснаха. Нагуал Ринпоче е единствен на света.

— Кой-кой?

— Така наричаме другаря генерал-полковник.

— Как е той, впрочем? — Не можах да се сдържа да не попитам.

— Добре е.

— Какво прави?

— Направо е затрупан с работа. А след работа ходи в архива. Изучава опита.

— Какъв опит?

— На другаря Шариков.

— А, да. Оня по чистотата...

— Като не знаеш, не дрънкай много — строго каза Михалич. — Какви ли не лъжи разправят за нас, клевети, слухове. А никой не знае истината. Когато другарят генерал-полковник за пръв път дойде на работа с новата си униформа, най-старите сътрудници чак се разплакаха. От петдесет и девета не бяха виждали такова нещо. Откакто загина другарят Шариков. Той като си отиде, и всичко се срина. На него само се крепеше.

— Той как загина?

— Искаше пръв да полети в космоса. И полетя веднага щом направиха кабина, в която да може да се вмъкне куче. Удържа ли се такъв другар!... Рискът беше огромен — от първите кораби всеки втори падаше. Но той все пак излетя. И...

— Идиот — казах. — Тщеславно нищожество.

— Тщеславието няма нищо общо. Защото защо излетя в космоса другарят Шариков? Искаше да го начука на пустотата, преди тя да го начука на него. Но не успя. Само три ъглови секунди не му стигнаха...

— Александър знае ли за Шариков? — попитах.

— Вече да. Нали ти казах — не излиза от архива.

— И какво казва?

— Другарят генерал-полковник казва, че дори титаните имат своите граници.

— Ясно. А към мен какви въпроси имат титаните?

— Всъщност никакви. Просто ми е наредено да ти предам нещо. Устно.

— Ами предавай.

— Значи ти... значи един вид излизаш с претенции, че си свръхплътеник.

— Че какво значение има това?

— Голямо. Страната ни е такава, че всички трябва да са наясно кой командва. И хората, и плътениците.

— С какво толкова преча?

— Не пречиш. Обаче свръхплътеникът може да е само един. Иначе какъв свръхплътеник ще е, а?

— Подобно пошло разбиране на понятието „свръхплътеник“ намирисва на затворническо нищезанство — казах. — Аз...

— Чакай де! — Михалич вдигна ръка. — Не са ме пратили да те трепя. Само да те предупредя.

— Разбрах. — Въздъгнах. — И какво да правя сега? Да изчезна?

— Защо да изчезваш? Просто да кротуваш. Да помниш кой е свръхплътеникът. И да не надигаш много-много, та да си нямаме проблеми. Загря ли?

— Колкото до свръхплътеника... — почнах.

— Няма да спорим — пак ме прекъсна Михалич. — Както казва Нагуал Ринпоче, като срещнеш Буда, не е нужно да го убиваш, но не

му позволявай да те вбеси.

— Щом няма да спорим — няма — казах. — Това ли беше?

— Не, имам още един въпрос. Личен.

— Какъв?

— Омъжи се за мен.

Това вече ме слиса. Разбрах, че не се шегува, и го погледнах внимателно.

Мъж, към шейсетте, все още як, подготвил се за последния си скок в тоя живот, но засега така и не разбрал (за негово щастие) къде ще го отведе този скок. Много такива бях погребала. Те винаги виждат в мен последния си шанс. Големи мъже, а не разбират, че последният им шанс е единствено в самите тях. Впрочем те изобщо не са наясно що за шанс е това. Саша поне разбра нещо. А този... Едва ли.

Михалич ме гледаше с безумна надежда. И този поглед го знаех. Наистина много време прекарах в този свят, помислих тъжно.

— Ще си живееш като на собствен остров — прегракнало каза Михалич. — Ако искаш, може и без „като“ — наистина на собствен остров. Твое лично кокосово Баунти. Всичко ще направя за теб.

— Островът как се казва? — попитах.

— Какво?

— Как се казва. Нали трябва да си има име. Ултима Туле например. Или Атлантида.

— Както искаш, така ще го кръстим. — Той се ухили. — Това ли ти е проблемът?

Време беше да приключваме.

— Добре, Михалич — казах. — Това е сериозно решение. Ще го обмисля. Дай ми една-две седмици.

— Обмисли го — каза той. — Обаче имай предвид следното. Първо, сега аз съм най-важният в нефтения апарат. Сериозно. Всичките така наречени олигарси ми клякат. И в преносен, и в пряк смисъл, ако се озъбя. Второ, има и друго. Ти харесваш вълци, нали? Знаем аз. Та значи аз съм вълк, истински вълк. А другарят генерал-полковник... той, разбира се, е на висок пост, изключително отговорен пост. Целият отдел разчита на него. Обаче откъм хуя, между нас казано, аз съм на по-висок пост.

— Ако обичаш, без подробности.

— Като не щеш — няма. Обаче си помисли все пак — може пък с нормална подробност да е по-добре, а? Понеже знаеш за другаря генерал-полковник, нали?

— Знам — казах.

— Освен това имай предвид, че той се закле. Зарече се да не се превръща в човек, докато страната ни има външни и вътрешни врагове. Като другаря Шариков навремето... Целият отдел плака. Честно казано обаче, мисля, че работата не е във враговете. Просто вече му е скучно да е човек.

— Разбирам, Михалич. Всичко разбирам.

— Знам — каза той. — Ти си умна женска.

— Умна съм. Хайде, върви си. Трябва да помисля.

— Защо не ме научиш... — почна той замечтано — на това де, с опашката.

— Той и за това ли ти разказа?

— Нищо не е разказвал. И в момента изобщо не ни е до теб. Страшно много работа имаме, не разбираш ли?

— Каква работа?

— Трябва да очистим страната. Нямаме време за глупости, докато не изловим до крак ония офшорни разбойници.

— И как ще ги изловите, като са офшорни?

— Наугал Ринпоче има нюх. Надушва ги от километър. Колкото до опашките — наистина нищо не е казвал. По уреда го чух. Нали си обяснявахте как, такова де, да ги сплитате.

— Ясно, ясно. Хайде, махай се, звяр проклет.

— Ще чакам да ми звънеш. Поддържай контакт с нас, нали така. Не забравяй къде живееш.

— Ха, че как да забравя!

— Добре, добре. Звънни ми.

Стана и тръгна към дърветата.

— Ей, Михалич — подвикнах, когато се отдалечи на няколко метра.

— К'во? — Той спря и се обърна.

— Недей да я носиш тая тениска. Анди Уорхол умря през осемдесет и седма. Веднага си личи, че си на години.

— Бе чух че и ти имаш проблеми в това отношение — каза той невъзмутимо. — Обаче ми харесваш и така. Какво ми пука на колко си

години? Няма да ти еба паспорта, нали така? Да не говорим, че ти е фалшив.

Усмихнах се. Все пак имаше някакъв чар у него — плътеникът си е плътеник.

— Прав си, Михалич, няма да ми ебеш паспорта. Ще ебеш мъртвия Анди Уорхол.

Той се разсмя.

— Не че имам нещо против — продължих. — Но това, че искаш да го откриеш в мен, малко ме притеснява. Въпреки цялата ми симпатия към тебе като към човек.

Нанесох му най-ужасната в нашите среди обида, но той просто се разкикоти. Изглежда, изобщо не схвана какво му казвам. Трябваше да се изразя по-ясно.

— Не я носи тая тениска, Михалич, сериозно. Позиционира те като виртуален гей некрофил.

— Що не ми го кажеш на нормален език?

— Готово. С нея си като педераст трупоебец.

Той изхъмка, изплезе ми се, размърда безсрамно език и пак каза:

— Значи чакам. Току-виж сме ти решили проблемите — заедно с целия отдел.

После се обърна и тръгна сред дърветата. Гледах черния квадрат на гърба му, докато не се стопи в зеленината. Malevich sold here^[1]... На кого е нужна вече близост, впрочем.

[1] Тук се продава Малевич (англ.) — Б.р.изд. ↑



Остана ми да кажа съвсем малко. Дълго живях в тази страна и разбирам какво означават такива срещи, разговори и съвети да държиш връзка със службите. Няколко дни преглеждах различни стари ръкописи и ги горих. Преглеждането им всъщност беше да им хвърлям един поглед по диагонал, преди да ги хвърля в огъня. Например, най-много бяха стиховете:

*Муха безкрила ти недей да бъдеш, чуй —
Последна Туле сплита ти венец;
не бой се от нощта: тук бродя аз, Ай Хуй,
и тайнственият черен пес Пиздец...*

Стиховете ми беше най-мъчно да ги горя: така и не ги бях показала на никого. Но какво да се прави — тайнственият Пиздец беше прекалено зает. Оставаше ми само една задача, която вече приближава края си (тъкмо затова разказът ми минава от миналото към настоящето). Същата задача, която преди дванайсет века ми възложи Жълтия господин. Трябва да разкрия на всички лисици как да стигнат до свободата. Всъщност вече почти го направих — остана само да събера всичко казано в проста и ясна инструкция.

Вече казах, че лисиците сами си внушават илюзията за този свят чрез опашките си. Символично това е знакът уроборус, около който съзнанието ми се върти толкова векове, доловило великата тайна, която е скрита в него. Змията си е захапала опашката...

Неразрушимата връзка между опашката и съзнанието е фундаментът, на който се гради светът, такъв, какъвто го познаваме. Нищо не може да се вмъкне в този причинно-следствен пръстен и да го разкъса. Освен едно нещо. Любовта.

Ние, плътениците, превъзхождаме хората много и в много. Но също като тях ние почти не познаваме истинската любов. Затова

тайният път за изход от този свят е скрит от нас. А той е толкова лесен, че направо не е за вярване: можеш да скъсаш веригата на самохипнозата просто с едно умствено движение.

Сега ще предам това ненадминато учение с надеждата, че то ще помогне за освобождаването на всички, които имат сърце и опашка. Тази техника, изгубена в дълбоката древност, я открих наново аз, лисицата Ай Хуй, за благо на всички същества при обстоятелствата, описани в тази книга. Ето пълното изложение на тайния метод, известен в древността като „опашката на пустотата“.

1. Отначало плътеникът трябва да постигне що е това любов. Светът, който по инерция създаваме ден след ден, е пълен със зло. Но ние не можем да разкъсаме порочния кръг, понеже не умеем да създаваме нищо друго. Любовта има съвсем различна природа и именно затова е толкова малко в живота ни. По-точно, животът ни е такъв именно защото в него няма любов. Онова, което хората мислят за любов, в повечето случаи е телесно привличане и родителски инстинкт, умножени по социалното тщеславие. Плътенико, не се уподобявай на безопашатата маймуна. Помни кой си!

2. Когато плътеникът постигне що е любов, той може да напусне това измерение. Но преди това трябва да си уреди сметките: да се отблагодари на онези, които са му помогнали в пътя му, и да помогне на онези, които се нуждаят от помощ. После плътеникът трябва десет дни да пости и да мисли за непостижимата тайна на света и за безкрайната му красота. Освен това плътеникът трябва да си припомни злите си дела и да се покае за тях. Трябва да си спомни поне десет свои най-зли деяния и да се разкае за всяко. При това от очите на плътеника поне три пъти трябва да бликнат искрени сълзи. Тук не става въпрос за глупава сантименталност — плачът прочиства психическите канали, които ще се задействат на третия етап.

3. Щом описаната подготовка приключи, плътеникът трябва да изчака деня след пълнолунието. В този ден трябва да стане рано сутринта, да се умие ритуално и да отиде на усамотено място, където няма да го види никой човек. Там трябва да си настръчи опашката и да седне в поза лотос. Ако не можете да седите в поза лотос, не е проблем — можете да седнете на някой пън или да си донесете стол. Важното е гърбът да е изправен и опашката да достигне пълната си дължина.

После правите няколко дълбоки вдишвания и издишвания, пораждайте в сърцето си максимално силна истинска любов, извиквайте високо името си и отпращате тази любов в опашката, възможно по-надолу.

Всеки плътеник веднага ще разбере какво означава да отпратиш любовта в опашката си. За всеки плътеник обаче това е толкова немислимо и излизащо от рамките на всички конвенции, че сигурно всички ще ме сметнат за луда. Въпреки това всичко е точно така — тъкмо оттук минава тайният път към свободата. Ще стане приблизително това, което става, когато мехурче въздух попада във водещ към сърцето кръвоносен съд. И това ще е достатъчно да спрем мотора на самовъзпроизвеждащия се кошмар, в който се лутаме от началото на времето.

Ако зародената в сърцето любов е истинска, след вика ви опашката ви за секунда ще спре да създава този свят. Тъкмо тази секунда е мигът свобода, който е повече от достатъчен, та завинаги да напуснете пространството на страданието. И щом тази секунда настъпи, плътеникът ясно ще осъзнае какво трябва да прави по-нататък.

Постигнах и знанието как може да избяга от този свят безопашатата маймуна. Мислех да оставя подробна инструкция и за нея, но нямам време. Затова накратко ще кажа най-важното. Ключовите точки на учението са същите, както и по-горе. Първо безопашатата маймуна трябва да зароди в душата си любов, като почне от най-простите ѝ форми и постепенно се издигне към истинската любов, която няма нито субект, нито обект. После трябва да преосмисли целия си живот и да разбере нищожеството на целите си и злонамереността на пътищата си. И понеже разкаянието ѝ обикновено е лъжовно и краткотрайно, трябва да се просълзи заради злите си деяния не по-малко от трийсет пъти. И накрая майmunата трябва да извърши магично действие, аналогично на описаното в точка трета, но като има предвид, че няма опашка. Затова безопашатата маймуна първо трябва да осъзнае как създава света и с какво си създава илюзии. Съвсем лесно е, но наистина нямам време да го обяснявам.

Ще кажа за нещо по-важно. Ако докато върви по Пътя, плътеникът намери нова пътека към истината, не бива да я забулва в объркани символи и ритуали, както правят безопашатите маймуни.

Трябва веднага да сподели откритието си с другите плътеници в най-проста и ясна форма. Но трябва да помни, че единственият верен отговор на въпроса „какво е истина?“ е мълчанието и че който заговори, просто не разбира нищо.

Това всъщност е всичко. Ей сега Nat King Cole ще свърши и ще си кажем онова „адиос“, за което мечтая от толкова столетия. Ще стане така: ще допиша тази страница, ще я сейвна, ще пъкна лаптопа в раницата и ще яхна колелото. Рано сутрин на трамплина в Битцевската гора няма никакви хора. От много отдавна ми се искаше да скоча от него, но все ме беше страх, че няма да мога. Вече обаче знам как се прави.

Ще изляза в самия център на празната утрин, ще събера в сърцето си цялата си любов, ще завъртя педалите и ще се засия нагоре. И щом стигна върха и колелата на колелото се откъснат от земята, ще извикам високо името си и ще спра да създавам този свят. Ще настъпи невероятна секунда, различна от всички други. След това този свят ще изчезне. И тогава — най-после — ще разбере коя съм.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Приложеният компактдиск съдържа последните 11 музикални файла, прослушани от притежателя на намерения в Битцевския парк преносим компютър. Плейлистата свидетелства, че всички те са били възпроизведени в течение на един час. Също тогава за последен път е бил записан откритият в компютъра текстов файл „Ай Хуй“.

Някои от тези музикални файлове се споменават в текста. Може да се предположи, че собственикът на компютъра си е припомнял събития от своя живот, свързани някак си в тази музика. Траковете са разположени в същия ред, в който са били прослушани (има предположение, че тяхната последователност е неслучайна и спомага възхода на психическата енергия към висшите центрове, но на нас ни се струва, че към тази гледна точка трябва да се отнасяме с хумор). В раздела „notes“ на програмата-аудиоплеър са останали кратки коментари към траковете, направени при конвертирането на музиката във формат mp3. Коментарите не са били предназначени за чужди очи, затова смисълът на някои от тях е неясен.

НАЗВАНИЕ НА ДИСКА: „ВЪРБА НА НОЩНАТА РЕКА“, 320 KBPS, STEREO, MP3.

Track 01: Ай Хуй върба над нощната река... Днес покрай „Национал“ — музика от черна кола с дипномер^[1]. Шофьорът китаец се усмихна, измъкна от автокасетофона една стара касета и ми я подари. Жълтата планина. И още моята гробница край град Лоян. Колко невъобразимо широк е пътят на небесната истина!

Track 02: „Filosofia“. Думите, подобно на спинтрии, могат да се съединяват една с друга на тройки и даже четворки чрез множество френски похвати. И всеки път към тях ще се прилепва подобие на смисъл — върху което се изгражда целият амфетаминов дискурс. Добре е, че това го разбират дори и на островите Зелени нос.

Track 03: Кокоши лов. Препрочитане на Бунин.

Track 04: Александър. Ще те догони и излапа на една глътка.

Track 05: Друга любима песен на Александър. Само че Володя, за когото пеят, — това съвсем не е онзи Володя, за когото той си мисли.

Track 06: От филма по Пу Сунлин^[2]. Точно за мен.

Track 07: Отново Пу Сунлин. Колко много зло съм донесла на хората.

Track 08: Песничка на портфейлните инвеститори.

Track 09: Безкрайна е красотата на огледалото. Какво може да се сравни с нея освен на друго огледало. Така те се гледат едно в друго от самото начало на времената.

Track 10: В какво се е превърнала религията на Адонай на Меланезийските острови... А Саша ме пита — „вярваш ли в Бог?“. Как да му обясня, че вече от много столетия насам главата ми не е покрита с черна прашна торба, вътре в която може да вярваш или не. Впрочем някак си мога да му обясня. Но нали тогава ще разбере на колко съм години.

Track 11: Пичът Лос Диас. *У уо desesperando*.

[1] Дипномер (рус.) — съкратено название на „дипломатически номер“. — Бел. NomaD. ↑

[2] Пу Сунлин (1640–1715 г.) — литератор от времето на династия Цин. — Бел. NomaD. ↑

Превод на текста на Приложението: NomaD, септември 2009

Издание:

Виктор Пелевин. Върколашки метаморфози

ИК „Калиопа“, 2008

Редактор: Нина Ганева

Корица: Огнян Илиев

ISBN 978-954-9840-22-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.